LAURA MARIE ALTOM

Răzbunarea Trishei

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

ALCRIS

CAPITOLUL 1

— Mă întreb cine a inventat aceste întâlniri ale foştilor elevi...

— Cineva care dorea să-şi ridice moralul numărând ridurile de pe feţele foştilor colegi de clasă. Imaginează-ţi că, adineauri, Doug Timmons nu m-a recunoscut. M-a măsurat cu privirea, şi când spun „măsurat” îmi cântăresc cuvintele... Ai fi zis că are un centimetru de croitorie în locul ochilor!

Prima tânără râse amuzată.

— Apropo, ai văzut-o pe Trisha Lassiter?

— Dacă am văzut-o? Jerry mă tot întreba dacă nu cumva era una dintre fostele mele prietene! Cine ar fi crezut că se va schimba într-atât? Ah! Dacă aş fi avut eu picioarele ei alea lungi

— Şi eu, părul ei atât de frumos

Se îndepărtară şi Trisha preferă să mai rămână un pic în maşină. Nu reuşise să identifice vocile – nici să le vadă pe fete, pentru că ele discutau de cealaltă parte a camionetei – dar cu siguranţă că făceau parte din promoţia ei. De fapt, puţin o interesa să ştie cine erau. Oricum, nu puteau să-i fi fost prietene, pentru că singura cu care se împrietenise în cursul anilor de liceu fusese Dawn. Şi tocmai în speranţa că o va revedea se hotărâse să participe la această întâlnire a foştilor elevi.

„Măcar de-ar fi putut veni!” gândi ea prinzându-şi ecusonul de reverul vestei. Se întoarse şi luă de pe bancheta din spate vechiul album din liceu şi-l deschise la prima pagină. Privi îngândurată fotografiile primilor zece dintre cei mai buni elevi din ultimul an. Fiecare poză era însoţită de un mic text care amintea de diversele realizări însemnate ale respectivului: şef de promoţie, primul la literatură, campion la fotbal...

Privirea i se opri pe fotografia lui Cody Malone, distrugătorul de inimi din liceu. Avea părul foarte negru, un zâmbet strălucitor care frânsese inimile unei întregi generaţii de adolescente. Ochii erau albaştri, limpezi, luminaţi de o licărire ironică.

Oare va fi prezent la întâlnire? Dar ce importanţă avea? Probabil că o uitase de multă vreme. Doar dacă nu cumva îşi mai amintea de faptul că ea fusese cât pe ce să-i dea în cap cu volumul greu al operelor complete

ale lui Shakespeare?

Trisha răsfoi albumul, reamintindu-şi câteva chipuri.

La litera „L” îşi contemplă propria fotografie cu un ciudat sentiment de înstrăinare. Oare ea era această adolescentă durdulie cu o expresie posacă? Dumnezeule! Cât timp trecuse de atunci? Avusese optzeci de kilograme? Da, probabil. Şi părul acela! în acel an, şi-l tăiase singură. Scurt. Foarte scurt... Un adevărat masacru.

De ce naiba se desfigurase astfel? Ca o provocare? Sau pentru a-şi demonstra că dacă era incapabilă să scape de kilogramele în plus, putea foarte bine să se debaraseze şi de păr?... în fine, toate astea erau acum departe în urma ei. Acum, era mândră de părul ei lung şi blond care-i cădea în valuri mătăsoase pe umeri.

La litera „T”, Trisha urmări cu degetul numele menţionate. Tail, Taylor, Terrill... Draga de Dawn Terrill! Era atât de frumoasă, cu ochii ei mari şi negri şi cu buzele ca o inimioară. După terminarea liceului, cele două prietene corespondaseră vreo doi ani, până când Trisha se mutase în Hawaii şi îşi rătăcise carneţelul cu adrese. Dawn se mutase şi ea pe coasta de est şi astfel se pierdură din vedere. Astăzi, după atâţia ani, în sfârşit se vor reîntâlni...

Considerând că aşteptase de-ajuns, Trisha închise albumul şi coborî din maşină.

O clipă mai târziu, mergând de-a lungul râului care înconjura liceul îşi aminti de după-amiezile petrecute aici, la umbra pinilor înalţi, recitindu-şi cursurile sau lăsându-şi gândurile să hoinărească în timp ce privea spre muntele Shasta. Uitase adeseori că se va întoarce într-o zi la fostul ei liceu, Horton High, suplă ca o liană, cu un păr lung care să i se reverse pe umeri şi îmbrăcată într-o rochie elegantă şi vaporoasă care să-i pună în valoare picioarele lungi ca de star hollywoodian. Pe vremea aceea, nici nu bănuia că-şi va realiza visul...

Cu inima uşoară, traversă peluza şi se îndreptă spre mesele de picnic în jurul cărora se adunaseră deja primii sosiţi.

— Trisha! Ce plăcere să te revăd! Ce mai faci?

Ridică privirea spre tânăra brunetă care o salutase cu entuziasm.

„Angela Winters”, citi ea pe ecusonul de pe reverul feţei. Ah! da, Angela... Ea era cea care conducea ziarul liceului, cu zece ani în urmă. Când Trisha îi ceruse odată să scrie un articol despre viitoarea prezentare de modă a lui Marco Luciano, un celebru creator din zonă, Angela o refuzase sub pretextul că nu era destul de „sofisticată” pentru a reprezenta liceul la acea prezentare – ceea ce însemna, fireşte, că nu era destul de slabă

— Dar tu? replică ea zâmbind. Ce mai faci?

— Destul de bine. Dar cât de mult te-ai schimbat! Se pare că locuieşti în Hawaii?

— Da. În insula Kauai.

— Şi ce faci acolo?

— Sunt creatoare de bijuterii, pe care le vând apoi în magazinul meu. Din când în când, mă joc de-a manechinul la prezentările de modă. Dar vorbeşte-mi un pic despre tine...

Angela îi povesti că lucrează într-o mică firmă de materiale electrice şi că tocmai divorţase.

— Eşti chiar norocoasă că locuieşti în Hawaii, adăugă ea. Tom şi cu mine ne-am petrecut luna de miere acolo. A fost fabulos! Te-ai căsătorit?

— Nu.

Trisha se aştepta să vadă o licărire de satisfacţie în ochii Angelei, dar aceasta se mulţumi să-i pună o mână pe umăr.

— Bine ai făcut, murmură ea înainte să se îndepărteze spre un grup de nou-veniţi.

După ce mai salută câteva persoane, Trisha se îndreptă spre Brant Gordon, organizatorul acestei întâlniri. Fost fotbalist – vedetă a liceului Horton High, Brant era acum agent de asigurări la San Francisco. Îl întrebă dacă va veni şi Dawn.

— Dă-mi voie să verific, răspunse el scoţând din buzunarul hainei un carneţel. Ia să vedem... Dawn Terrill Dalton... Da, ne-a răspuns şi chiar şi-a plătit participarea, dar încă nu a sosit.

Trisha se gândi atunci că probabil nici ea nu va veni, pentru că Dawn era persoana cea mai punctuală pe care o cunoscuse vreodată. Aşa că-i

ceru lui Brant noul număr de telefon al prietenei sale şi adresa ei din Minneapolis.

— Sper să fii prezentă la bal diseară, spuse el învăluind-o cu o privire admirativă.

Trisha îl privi mirată. Brant Gordon îi făcea cumva avansuri? Cu zece ani în urmă, îi trântise o uşă-n nas când intrase brusc în clasă, şi nici măcar nu catadicsise să se scuze! Fu ispitită să-i amintească incidentul, dar se răzgândi. Nu făcuse această călătorie până aici pentru a-şi regla astfel de conturi cu foştii ei colegi.

— Nu ştiu încă, răspunse ea prudent.

Brant păru dezamăgit, dar nu spuse nimic. Trisha remarcă atunci că el începea să-şi piardă părul şi că nu mai era suplu. În clipa aceea, li se alătură o tânără cu părul castaniu tuns scurt, mai degrabă durdulie, ţinând în mână un pahar cu vin alb. Trisha o recunoscu imediat.

Kathy Haagstrom fusese una din cuceririle lui Cody, pe vremea când fata era mândră de părul ei lung şi talia de viespe. Trisha remarcă numele scris pe ecusonul ei: „Hunter”. Aşadar, era căsătorită.

— Salut, Trisha! Mă bucur să te revăd. Nu ai fost la prima noastră întâlnire, acum cinci ani... Oh! N-a fost cine ştie ce. Au venit prea puţini colegi.

— Adevărat? De data aceasta, se pare că toată lumea este aici. În afară de Dawn Terrill şi Patty Devere... Dar poate că au întârziat?

Kathy dădu din cap că habar n-are, iar Trisha adăugă, pe tonul cel mai firesc posibil:

— Dar Cody Malone? Ce face? Nu l-am văzut nici pe el.

— Cody trebuie să vină! răspunse Kathy însufleţindu-se dintr-odată. Când mă gândesc... câte mi-a făcut! Auzi, îmi amintesc cum l-am aşteptat o seară întreagă acasă la mine. Trebuia să mergem la cinematograf şi n-a mai venit. În ultima clipă, a invitat-o pe Barbara Turner în locul meu. Fierbeam de furie!

— I-ai spus? întrebă Trisha curioasă.

— Nicidecum! A doua zi, când a trecut pe la mine, eram zâmbitoare, numai zahăr şi miere... Pe vremea aceea, aş fi făcut orice pentru el, ştii.

Ridică din umeri şi zâmbi.

— Este de necrezut cât eşti în stare să înduri când iubeşti... Să nu spui cuiva vreo vorbă din toate astea, auzi? Nu i-am vorbit niciodată despre Cody soţului meu.

Trisha urmări privirea tinerei şi observă la câţiva paşi de ele, întins pe iarbă, un bărbat. Soţul lui Kathy avea cel puţin vreo douăzeci de ani mai mult decât ea.

— Îţi aminteşti de accidentul lui de motocicletă? interveni Brant. Ce grozăvie! Ce defilare a mai fost pe la spital... Toate fetele îi duceau ciocolată. Tare aş fi vrut să fiu în locul lui!

— Şi ce face în prezent? întrebă Trisha.

— Locuieşte în Vancouver, statul Washington, răspunse Kathy. Asta-i tot ce ştiu.

În clipa următoare, se auzi un vuiet de motor. Toţi ochii se îndreptară spre grilajul parcului. Şi Cody Malone apăru pe un Harley-Davidson strălucitor.

— Vorbeşti de lup... murmură Kathy, visătoare.

Trisha îl observă tăcută pe Cody. În nişte blugi decoloraţi, o cămaşă albă şi cizme din piele, avea aceeaşi siluetă atletică, şi chiar acelaşi zâmbet seducător. În timp ce îşi parca motocicleta sub un cedru, de la mese izbucniră exclamaţii şi mai multe persoane se repeziră să-l întâmpine.

— Cody! Ce mai faci?

— Câţi poliţişti te-au urmărit pe şosea?

— Malone! Ia te uită! Eşti în plină formă!

Trisha, nemişcată, se gândi că odinioară, în astfel de situaţii s-ar fi ascuns după un copac. Astăzi, prefera pur şi simplu să-l ignore pe Cody.

În timp ce nou-venitul era înconjurat de foştii colegi, ea se îndreptă spre bufet şi luă un pahar cu vin. „Ciudat, totuşi, gândi ea. Nu l-au văzut pe Cody de zece ani şi-i fascinează la fel de mult”.

O zări cu coada ochiului pe Kathy sărutându-l pe obraz şi prinzându-i ecusonul de cămaşă. Brant îi strânse mâna, în timp ce ceilalţi îl băteau amical pe umăr evocând amintiri comune cum ar fi concursurile de motociclete, seratele dansante sau grătarele pe malul lacului. Amintirile

lor, pe care Trisha nu le împărtăşise.

Se purtase oare Cody urât cu ea vreodată? Nu. Dar nici deosebit de amabil. Oricum, pe vremea aceea nimeni n-o băga în seamă. Şi atunci, ce căuta acum aici? De ce venise la această întâlnire?

De fapt, ezitase îndelung înainte să se hotărască să profite de această ocazie pentru a le face o vizită părinţilor ei care locuiau la vreo zece kilometri de Horton, şi pentru a relua legătura cu Dawn. La drept vorbind, vrusese de asemenea să le arate tuturor că Trisha Lassiter devenise o femeie de care nimeni nu se mai gândea să-şi bată joc.

Strânse cu putere paharul în mână. Din fericire, existau persoane cum ar fi Paul Lawton, care nu judeca omul doar după aspectul său fizic. Dându-i încredere în ea, Paul o ajutase să se împace cu ea însăşi şi cu ceilalţi. Fără ajutorul lui, cine ştie dacă ar fi avut suficientă putere ca să se schimbe.

Contrar a ceea ce-şi imaginau unii, Trisha nu-şi datora noua ei siluetă decât eforturilor susţinute împletite cu o disciplină de fier. În cei trei ani lungi de regim dietetic şi exerciţii fizice zilnice, pierduse douăzeci şi opt de kilograme. Acum cântărea şaizeci şi două, armonios repartizate pe înălţimea ei de un metru şaptezeci şi cinci de centimetri.

„Eşti o adevărată sirenă”, îi spusese fotograful de modă pentru care ea pozase în bikini. Renunţase însă la ideea de a deveni manechin profesionist şi prefera să se ocupe de magazinul său pe care îl denumise „Ţestoasa roz”. Acolo îşi vindea creaţiile personale, precum şi pe cele ale artiştilor şi artizanilor din Kauai.

În Hawaii, pentru ea începuse o viaţă nouă. Acum, se simţea fericită şi echilibrată. Vechea Trisha, complexată şi timidă, nu mai exista. Şi îşi jurase că niciun bărbat – nici Cody Malone, nici alţii – nu o vor mai face vreodată să sufere.

Amintindu-şi de toate suferinţele secrete pe care Cody i le provocase, Trisha simţi un val de furie. Se îndrăgostise de el chiar din prima zi când venise la Horton High. Cody întârziase vreo zece minute la cursul de istorie şi profesorul îl trimisese imediat la director. Când să iasă, băiatul se întorsese spre colegii de clasă, zâmbind.

Cucerită, Trisha crezuse că acel zâmbet îi este adresat doar ei. Palmele i se umeziseră deodată, obrajii i se împurpuraseră şi îl privise stupefiată. Din acel moment, nimeni şi nimic nu mai putuse s-o împiedice să-l iubească pe Cody. Nici chiar el.

La gândul acesta, o cuprinse o îndoială. Venise oare aici cu speranţa inconştientă de a-l revedea pe Cody Malone?

Nu, fireşte că nu. Adolescentul responsabil de acum zece ani, trebuie să fi devenit astăzi un afemeiat şi un nepăsător faţă de ceilalţi. Şi ea nu avea ce face cu un asemenea om.

La şaptesprezece ani, Cody îşi schimba prietenele ca pe cămăşi, fără ca nimeni să se supere. Dimpotrivă, băieţii îl invidiau şi fiecare fată îşi aştepta rândul nerăbdătoare. După cum se grupaseră şi acum în jurul lui, situaţia era probabil aceeaşi.

Trisha îşi puse într-o farfurie nişte friptură rece şi salată. Când să se aşeze la masă, privirea ei o întâlni pe cea a lui Cody care continua să strângă mâini la câţiva metri de ea.

El rămase nemişcat o clipă şi o privi, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o, apoi în privire îi apăru o expresie de surprindere. Dar Trisha îşi întorsese deja ochii, şi acum îi zâmbea tinerei care se aşezase în faţa ei.

— Candy Williams... îţi aminteşti de mine? Eu eram întotdeauna în vârful piramidei, la lecţia de gimnastică.

Vocea i se păru vag familiară Trishei. Da, bineînţeles O auzise puţin mai devreme, în parcare.

— Acum, nici chiar soţul meu nu ar mai putea să mă ridice, spuse Candy cu un uşor râs amar.

Într-adevăr, fusta de la taior părea pe punctul de a se crăpa, dar chipul ei era plăcut şi avea nişte ochi albaştri foarte frumoşi.

— Toate ne întrebam cum ai făcut ca să slăbeşti atât de mult, reluă ea fără să-şi ascundă curiozitatea. Eu, de îndată ce reuşesc să pierd un kilogram, în câteva zile pun două în loc.

— Oh! am încercat toate regimurile imaginabile, îi explică Trisha. Mâncăruri vegetariene, proteine, ouă tari cu grepfrut... Şi am făcut multă gimnastică.

— Şi cu ce a mers mai bine?

— Cred că până la urmă, este o chestiune de voinţă.

— Oh, nu! gemu Candy. În cazul acesta, eu n-o să slăbesc niciodată. Sunt incapabilă să rezist poftei de dulciuri şi prăjituri. Şi cum le cumpăr mereu copiilor...

Oftă şi se ridică de la masă.

— Din fericire, lui Jerry îi plac rotunjimile mele, preciză ea. Rămâi la bal?

— Poate...

Rămasă singură la masă, Trisha resimţi o oarecare supărare. Candy ar fi fost oare la fel de amabilă cu fosta ei colegă, dacă aceasta nu şi-ar fi schimbat înfăţişarea? Aparenţa... iată ce conta pentru Candy, ca şi pentru ceilalţi pe care îi cunoscuse la Horton High. Pentru toţi, în afară de Dawn.

Îşi plimbă privirea peste mulţime şi îl zări pe Cody discutând într-un grup de tineri. Erau cu toţii foşti sportivi. Cody însuşi fusese fotbalist merituos, centură neagră la judo, campion la tir cu arcul...

Deodată, el părăsi grupul şi se îndreptă spre „fântâna” de apă minerală – un mic butoi de metal aşezat la umbra unui copac. Trisha nu se putu abţine să-l urmărească cu privirea, fascinată de supleţea mişcărilor lui.

Cămaşa albă deschisă la piept lăsa să i se vadă torsul bronzat. Când el se aplecă să ia un pahar, ea îi văzu picioarele musculoase mulate în blugi. Dacă majoritatea foştilor colegi aveau deja o uşoară burtică şi li se cam rărise părul, Cody era la fel de frumos şi seducător ca şi acum zece ani.

Trisha o văzu pe Kathy Hunter, aflată lângă fântâna cu apă minerală, luând un pumnm de cuburi de gheaţă şi strecurându-i-le pe sub gulerul cămăşii. Surprins, Cody rămase o clipă încremenit. Aproape imediat însă, se întoarse, o prinse pe Kathy de talie şi încerca să-i pună câteva cuburi de gheaţă în decolteu.

Kathy începu să ţipe, prefăcându-se speriată, căutând ceva cu care să se apere. Mâna îi căzu pe un pahar cu suc de fructe, dar Cody făcu un pas lateral şi lichidul căzu în ploaie peste James McGovern, aflat în spatele lui.

Acesta intră şi el în luptă, luă o sticlă de Coca şi începu s-o urmărească pe Kathy stropind-o.

Încăierarea deveni curând generală. Se stropeau, se mânjeau cu

ketchup pe cămăşile imaculate, se băteau veseli cu cuburi de gheaţă.

Cât priveşte Trisha, privea acest spectacol cu o expresie îngăduitoare. Avea impresia că se întoarce în timp şi se află brusc cu zece ani în urmă, când aceşti adulţi erau încă nişte adolescenţi. În câteva clipe, hotărârea el fu luată: nu va mai rămâne niciun minut în plus cu gaşca aceasta de copii zurbagii şi stupizi.

Abia apucă să facă trei paşi, că se lovi de Brant Gordon, care încerca să scape de Angela Winters, care-l urmărea înarmată cu o tartă cu afine. Până la urmă, tarta se lipi de trunchiul unui copac, în timp ce Brant se prăbuşea pe iarbă trăgând-o pe Trisha după el.

Furioasă, aceasta se ridică, luă de jos un spray cu frişcă pe care-l văzu rostogolindu-se la picioarele ei şi îl stropi copios pe organizatorul întâlnirii. Făcu apoi acelaşi luctru cu toţi pe care-i întâlni în cale, cu o furie aproape dezlănţuită. Pe Candy Williams, care o umilise pe vremuri cu fustele ei scurte şi cu pantofii cu toc. Pe Dung Timmons, care mâncase o îngheţată în nasul ei, la cinematograf şi refuzase să-i dea şi ei sub pretextul că trebuie să slăbească. Pe Connie Melkin, care îşi bătea întotdeauna joc de ea la orele de gimnastică. Şi pe mulţi alţii.

Observă că simţea o plăcere neaşteptată răzbunându-se astfel pe foştii ei călăi. Încercă apoi să se îndepărteze când răsună un fluierat.

Toată lumea rămase nemişcată. Ofiţerul de poliţie Andy Harbeck binecunoscut elevilor de la Horton High – care dintre ei nu avusese de-a face cu Andy, pentru exces de viteză sau tulburarea liniştei publice nocturne? — tocmai fluierase pentru chemare la ordine. Înaintă în mijlocul combatanţilor descreieraţi, uzi, cu hainele pătate cu tot felul de culori şi scrută câteva fete.

— Chiar îmi spuneam că îi mai recunosc pe unii dintre voi, spuse el pe un ton sever.

Trisha simţi atunci, că lângă ea se mişca cineva. Cuprinsă de o presimţire, se întoarse...

Cody Malone o fixa cu privirea lui albastră.

O remarcase imediat. Cu silueta ei suplă şi graţioasă, cu picioarele lungi, cu părul de culoarea mierii care-i încadra chipul încântător, îi atrăsese

atenţia chiar din clipa în care coborâse de pe motocicletă.

Şi acum, văzându-i privirea, o recunoscuse. Ochii aceştia mari căprui, fruntea aceasta lată, pometii înalţi, nasul drept, buzele cărnoase... Nu era nicio îndoială că fata era Trisha Lassiter.

Cât de mult se schimbase... Fusese tentat să se apropie de ea, după care renunţase imediat, spunându-şi că probabil nu avea niciun chef să-i vorbească.

— Bună ziua, Trisha, zise el zâmbind.

Ea avea rochia pătată cu sos de friptură, părul plin de frişcă, şi lui i se păru a fi încântătoare. Când ea se ridică, el scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse.

— Mulţumesc...

Cu vocea lui de stentor, Andy Harbeck le ordonă tuturor să facă puţină ordine pe peluză. Iarba era plină de cutii goale de Coca, de farfurii şi pahare din plastic, de bălţi de îngheţată de vanilie şi frişcă, şerveţele de hârtie şi scaune răsturnate

Cu mâinile la spate, Andy constata pagubele şi continua să dea ordine. Când ajunse în faţa lui Cody, rămase încremenit.

— Cody Malone! Tu singur, cred că ai adunat cea mai frumoasă colecţie de amenzi pentru exces de viteză din toată regiunea!

— Pe vremea aceea, într-adevăr aveam tendinţa să rulez cam repede, recunoscu el.

— Tendinţa? bombăni Harbeck. Este prea puţin spus! Ia spune-mi, îmi amintesc că tu ai făcut unele servicii comunităţii noastre pentru a-ţi fi iertate greşelile. Ei bine, astăzi îţi sugerez să aduni şi tuce aţi aruncat pe jos.

Harbeck se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre restul tinerilor.

— Vreau ca într-o oră, această peluză să fie la fel de curată ca şi un teren de golf în ajunul inaugurării lui!

Deja se apucaseră toţi de treabă.

În timp ce umplea un sac mare de gunoi cu diverse resturi, Cody trecu de mai multe ori pe lângă Trisha care mătura peluza.

Oare în mod deliberat nu-l băga în seamă, sau era într-adevăr pierdută

în gândurile ei? Oricum, ea nu-i adresă niciun cuvânt şi trecu pe lângă el fără să ridice privirea.

Poate că nu-l recunoscuse? La urma urmei, fără ajutorul ecusoanelor, lui însuşi i-ar fi fost foarte greu să identifice unele chipuri.

„Imposibil să nu mă fi recunoscut”, îşi zise el deodată.

O făcuse prea mult să sufere pentru ca ea să poată să-l uite. De altfel, în decursul acestor ultimi zece ani, regretase adeseori că se purtase atât de odios cu ea.

Când trecu din nou pe lângă el, Cody o prinse de mână.

— Trisha! Aşteaptă puţin.

CAPITOLUL 2

— Oh! vrei să-ţi înapoiez batista? întrebă Trisha. Am uitat să ţi-o dau

O scoase din buzunar şi o privi.

— Este plină de pete, constată ea. O voi spăla la hotel, şi

— Niciodată!

Cody i-o luă din mână şi o puse în buzunarul pantalonilor.

— {tiu că este cam târziu, spuse el, dar vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea din trecut... Acum zece ani, nu pot spune că eram prea isteţ.

Aşteptă reacţia ei cu o oarecare teamă. Trisha îl fixă o clipă în tăcere, înainte să-i răspundă:

— Îţi accept scuzele.

El se mai linişti. Trisha îi vorbise pe un ton rece şi impersonal, dar fără să se lanseze într-un rechizitoriu împotriva lui.

— Ştii, spuse el, nu am avut niciodată intenţia să te rănesc sau să te umilesc. Pur şi simplu, m-am purtat ca un imbecil. Şi îmi pare rău.

— Nu ţi-am cerut nicio explicaţie.

Cum ea mai făcu vreo câţiva paşi ca să adune de pe jos o farfurie de carton, Cody i se alătură.

— Ce mai faci? Unde te-ai stabilit?

Trisha îi povesti succint despre viaţa ei de zece ani încoace, fără să-i dea detalii prea personale. El află că ea locuieşte în Hawaii, unde avea un mic magazin. În timp ce vorbea, el îşi plimba privirea peste părul ei lung şi blond, îi urmărea ochii negri expresivi, linia suplă a gâtului şi silueta fină şi înaltă...

S-o fi căsătorit? Ea nu-i preciză nimic în acest sens, dar Cody remarcă faptul că nu purta verighetă, şi că pe ecuson apărea tot numele ei de fată.

— Ai plecat în Hawaii înainte sau după... metamorfoza ta?

— Înainte.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— În orice caz, cu siguranţă că îţi trebuie o voinţă de fier ca să ajungi la un asemenea rezultat, reluă el. Mă bucur că în ciuda tuturor relelor pe care noi toţi ţi le-am făcut, ai acceptat să participi la această întâlnire.

Şi spunând acestea, o privi în ochi, întrebându-se dacă ea mai era încă supărată pe el. Când, pe vremuri, ieşise odată cu ea, comentariile nu se lăsaseră aşteptate. „Ia priviţi: Cody împreună cu gâsca asta grasă!” Sau: „Atenţie, Cody: te mănâncă din ochi ca pe o banană!”

Fără să facă el remarcele necuviincioase despre Trisha, trebuia să recunoască faptul că nici nu făcuse nimic pentru a-i împiedica pe ceilalţi să-şi bată joc de ea.

— Sunt departe toate aceste lucruri, replică ea. Dar tu, ce ai făcut în toţi aceşti ani?

— Am devenit vulcanolog.

— Adevărat? Trebuie să fie foarte pasionant!

De data aceasta, el percepu un real interes în tonul ei. Se pregătea să-i povestească tot parcursul său profesional, când o voce îi întrerupse:

— Poţi să mă ajuţi să derulez furtunul acesta, Cody?

El se întoarse spre Candy Williams, care trăgea zadarnic de un furtun de stropit, înfăşurat pe un cilindru metalic.

— Vin imediat!

Şi privind-o din nou pe Trisha, adăugă:

— Aş vrea să te însoţesc la bal, diseară. Doar dacă nu cumva ai un alt cavaler?

Trisha tresări. După felul în care-l privea, el bănui că ea se gândea la ceea ce se petrecuse cu zece ani în urmă.

Cu o lună înainte de sfârşitul anului şcolar, profesorul de literatură engleză le dăduse ca temă să scrie fiecare câteva pagini despre opera lui Shakespeare. Cody trebuia să-şi corecteze nişte note proaste pentru a-şi obţine diploma de sfârşit de an, dar refuza să-şi petreacă toate după-amiezile la bibliotecă. Aşa că apelase la Trisha, care era foarte bună la literatura engleză.

Cum nu putea să-i ceară direct ca ea să-i scrie lucrarea în locul lui, o invitase de vreo două ori la cinematograf, înainte de a-i încredinţa problema lui. Ea acceptase imediat să-l ajute. Şi timp de o săptămână, se văzuseră zi de zi, la cafeneaua liceului, sau pe malul râului după cursuri, plimbându-se uneori chiar cu barca.

Pe vremea aceea, Cody trăia de pe o zi pe alta, lipsit de griji şi într-o totală nepăsare. Şi nu se gândise nici măcar o clipă la consecinţe, fără însă să aibă nici cea mai mică intenţie de a o umili pe Trisha, sau de a o face să sufere.

Într-o zi, ajungând primul la cafenea, se aşezase la masa lui Bud Galeston şi gaşca lui, cu toţii amatori de motociclete la fel ca el, şi ale căror glume erau uneori lipsite de bun-simţ.

— Ia spune, Cody, îi lansase Bud Galeston provocarea. O să te întreci cu tipul acela din Danville? A pariat că te va bate măr cu Honda lui.

— Nu astă-seară, în orice caz. O duc pe Trisha la cinematograf. Încă nu mi-a terminat lucrarea la engleză.

— Probabil că ai nevoie într-adevăr de o notă mare ca să trebuiască să ieşi cu fata asta. Şi probabil că te costă şi scump... Trebuie să iei trei bilete pentru două locuri. Ea singură ocupă două scaune, nu-i aşa?

În clipa aceea, un zgomot de veselă spartă se auzi din spatele paravanului de lemn care despărţea spaţiul de autoservire, de sala cu mese. Cuprins de o presimţire, Cody se ridicase şi avu timp doar s-o vadă pe Trisha ieşind în fugă din cafenea.

Pornise apoi în căutarea ei pe coridoarele liceului, fără s-o găsească. La sfârşitul după-amiezii, se duse la ea ca să-i explice că el nu gândea ca Bud al cărui umor stupid nu-l aprecia deloc.

Dar Trisha nu-l lăsase să rostească niciun cuvânt. Deschisese uşa şi-l lovise violent în cap cu volumul gros al operelor lui Shakespeare.

Ar fi trebuit totuşi să insiste să-i vorbească, s-o roage să-l ierte, să-i spună cât de rău îi părea... Dar, jignit de gestul ei, o lăsase baltă.

Poate că ea se aşteptase atunci ca el să-şi ceară scuze şi s-o invite la balul de sfârşit de an, o săptămână mai târziu? Oricum, el îşi găsise însă o altă parteneră – cine? nu-şi mai amintea – şi Trisha nu venise la bal.

„M-am purtat ca un laş” gândi el încă o dată.

— Te-ai căsătorit? întrebă ea brusc.

— Crezi că ţi-aş propune să mă însoţeşti la bal dacă aş fi căsătorit? replică el zâmbind.

— Tocmai, mă întrebam...

Bineînţeles că ea avea motive suficiente ca să fie bănuitoare. Odinioară, i se întâmplase să vină la bal cu o fată şi să plece la braţ cu alta. Uneori, nu înţelegea de ce niciuna dintre ele nu reacţionase ca Trisha.

— Nu, nu sunt căsătorit, îi confirmă el. Nici divorţat.

— Şi tu crezi că mi-ai fi propus să te însoţesc la bal, dacă nu m-aş fi schimbat atât?

— Ca să fiu sincer, habar n-am. Îndrăznesc să sper că nu mai sunt atât de superficial ca acum zece ani.

— Vii odată, Cody? strigă Candy. Te aştept!

— Mai vorbim despre bal mai târziu, bine? spuse el zâmbind.

Ea încuviinţă din cap.

Iar el o ajută pe Candy să stropească peluza. Când terminară, o căută din priviri pe Trisha, dar nu o văzu. Era limpede că ea deja plecase. Asta însemna oare că nu va merge cu el la bal? Dezamăgit, Cody încălecă pe motocicletă şi se duse la hotel.

Trecând pe la recepţie, Cody întrebă dacă o anume Trisha Lassiter îşi reţinuse o cameră în acest hotel. I se spuse că nu. Unde s-o fi cazat? Cum să afle?

Urcă, îngândurat în camera lui şi făcu un duş. Apoi, aşezat în faţa televizorului urmări distrat retransmisia unei competiţii de golf.

Fusese invitat de Kathy şi soţul ei, Bill Hunter, să ia împreună un apetitiv înainte de bal, dar nu avea niciun chef să se ducă. Ştia că va fi şi Angela Winters de faţă. Iar Angela, tocmai anunţase pe toată lumea că divorţase. Şi ocheadele pe care i le arunca lui Cody nu prevesteau nimic bun.

Tot ceea ce-şi dorea, era să meargă la bal cu Trisha şi să danseze cu ea până-n zori.

Şi Cody Malone obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea!

Trisha aruncă într-un sac de gunoi şi ultima farfurie de carton. Îl legă apoi bine la gură înainte de a-l depune la poarta liceului. Tot nu se hotărâse ce să facă diseară. Fusese relativ simplu să-i accepte scuzele lui Cody, dar să se ducă la bal cu el...

Deocamdată, nu se simţea în largul ei în preajma lui. Era ridicol, dar de îndată ce el o privea, ea redevenea la fel de timidă ca altă dată – de fapt,

la fel de îngrozitor de îndrăgostită de el.

Măcar dacă s-ar fi îngrăşat şi el sau, şi-ar fi pierdut părul ca şi ceilalţi! Dar nu, i se părea că este chiar mai seducător decât în urmă cu zece ani. Şi ridurile fine apărute în colţul ochilor şi pe frunte, nu făceau decât să adauge farmecului său natural pe cel al maturităţii.

În plus, faptul că devenise vulcanolog, o meserie care cerea atât competenţă tehnică precum şi seriozitate, părea să indice faptul că el se schimbase. Şi apoi, se scuzase cu o evidentă sinceritate. Puteai să mai condamni un om pentru o greşeală comisă în urmă cu zece ani?

Deodată, Trisha auzi nişte ţipete.

Se întoarse şi-l văzu pe Cody ceva mai departe, pe umerii căruia se căţărase o femeie care se străduia să desprindă un banner agăţat între nişte copaci. Tânăra îşi pierduse echilibrul şi, atârnată de o ramură mai groasă, nu îndrăznea să-şi dea drumul pe iarbă şi nu ştia ce să facă.

Până la urmă, sări în braţele lui Cody, care o puse uşor jos. Rămase o clipă atârnată de gâtul lui şi apoi îl sărută scurt pe gură.

Trisha îşi plecă privirea şi suspină agasată. Oriunde s-ar fi aflat, Cody era mereu înconjurat de o cohortă de admiratoare. Trebuie să fi fost naivă să-l întrebe dacă era căsătorit... Cum ar fi putut un bărbat ca el să se lase ispitit de căsătorie, când toate femeile pe care le întâlnea îi cădeau în braţe?

Toate femeile? Nu şi Trisha. Ea va fi singura care-i va spune nu. Se va duce la bal fără el. Oricum, cu siguranţă că el uitase deja că o invitase.

Întoarsă la hotel, începu prin a face o baie pentru a încerca să-şi calmeze nervozitatea. Şi în timp ce se relaxa în apa adâncă şi parfumată, se gândi din nou la bal. De ce s-ar duce? La urma urmei, venise aici ca s-o revadă pe Dawn. Şi acum că obţinuse adresa ei, putea foarte bine să plece.

Ieşi din baie la fel de nehotărâtă. Tocmai îşi ştergea părul când auzi soneria telefonului din camera ei. Învelită într-un prosop de baie vernil, ieşi din sala de baie, se apropie de telefon şi ridică receptorul.

— Alo!

— Trisha! Te-am căutat peste tot, adineauri. De ce ai plecat fără să-mi

spui?

Frumoasa voce gravă a lui Cody... Nici măcar nu catadicsise să se prezinte. Era aşadar atât de sigur că ea îl va recunoaşte?

— Cine este la telefon? întrebă ea pe un ton rece.

— Cody... Cody Malone.

— De unde ştiai că sunt aici?

— Am telefonat la toate hotelurile din Horton.

La această veste, Trisha se simţi flatată. Chiar dacă în oraş nu erau mai mult de zece hoteluri.

— Spune-mi, deci, vrei să te însoţesc la bal?

Cu zece ani în urmă, ea ar fi dat orice să-l audă pe Cody rostind această frază. Acum însă, nu era prea sigură că vrea să meargă la bal cu el. Nu risca oare să retrăiască suferinţele şi umilinţele din trecut?

„Nu poate să mă mai facă să sufăr, îşi spuse ea. Vrea doar să mă însoţească la bal, şi asta nu mă angajează cu nimic...”

Şi deodată, îşi imagină mutrele pe care le vor face fostele prietene ale lui Cody văzându-l că apare la bal cu ea. Ce revanşă! Acest lucru va marca definitiv începutul unei noi ere... S-a terminat cu epoca în care găsea o mie de pretexte pentru a nu se duce să danseze, ştiind că niciun băiat n-ar invita-o. Gata cu complexele...

Acum ori niciodată, avea ocazia să şteargă din memorie dureroasele amintiri care încă o mai tulburau.

— Da, spuse ea în sfârşit, vreau, dar cu o condiţie.

— Oricare!

— Aş vrea să merg cu motocicleta.

Visase întotdeauna să stea în spatele lui, pe Harley-Davidson, dar Cody nu o invitase niciodată.

— În ţinutele noastre de seară? Nici să nu te gândeşti... Vom merge cu taxiul şi mâine, o să te plimb cu motocicleta.

— Nu, vreau să merg la bal cu motocicleta.

Urmă un moment de tăcere. Îi va reaminti Cody că el era cel care-i făcea o favoare propunându-i s-o însoţească la bal, şi nu invers? Trisha aşteptă, cu sufletul la gură. Şi până la urmă, el capitulă:

— Foarte bine. Trec să te iau la opt şi jumătate. Cu motocicleta.

Trisha se machie cu grijă. Un pic de roz în pomeţi, o umbră de mov pe pleoape, un roz mai viu pe buze...

Îşi puse singura toaletă mai sofisticată pe care şi-o adusese, un model deosebit de îndrăzneţ creat de prietena ei Moori. Era o rochie lungă din satin roşu, inspirat din costumul dansatoarelor spaniole, cu mâneci scurte, cu un decolteu adânc şi cu spatele gol până în talie. Fusta amplă făcută din volane suprapuse flutura frumos peste şolduri.

Cât priveşte bijuteriile, alese din creaţiile ei personale: cercei din coral negru şi un pandantiv asortat în formă de scoică.

De fapt, graţie acestor bijuterii Trisha îşi făcuse debutul ca manechin. Într-o zi, îi prezentase lui Moori câteva garnituri, în speranţa că manechinele ei le vor purta în timpul prezentărilor de modă şi astfel îşi va face şi ea un pic de reclamă. Moori acceptase.

Apoi, unul dintre manechine se îmbolnăvise în ajunul prezentării şi Moori o rugase pe Trisha să o înlocuiască pe nepusă masă. De atunci, la diverse ocazii îi dădea cu plăcere o mână de ajutor prietenei sale.

Trisha se contemplă în oglindă. Arăta cât se poate de bine

Totuşi, se simţea teribil de nervoasă.

Văzând că era încă devreme, se hotărî să-l aştepte pe Cody în holul hotelului. Aici, aşezată într-un fotoliu comod, va avea puţin timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

Ieşi din cameră şi luă liftul.

Ajungând în hol îl găsi pe Cody, venit şi el în avans. De îndată ce o văzu, se ridică şi-i veni în întâmpinare. Ajungând în faţa ei, o privi o clipă fără să spună nimic, vizibil uluit.

— Eşti minunată Trisha, spuse el în sfârşit cu o ciudată gravitate în glas.

— Mulţumesc, răspunse ea încet.

Tulburată, îşi plecă privirea, neîndrăznind să-i răspundă cu acelaşi compliment. El arăta splendid, în costumul bleumarine, cămaşa albă şi cravata de culoarea fildeşului.

— Ar fi bine să chemăm mai degrabă taxiul, sugeră el. Rişti să-ţi strici rochia, te asigur.

— Oh, nu!... Să mergem cu motocicleta, se încăpăţână Trisha.

Cody o privi, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă.

— Bine, zise el în sfârşit. Dacă ţii neapărat...

Enorma motocicletă Harley-Davidson cromată şi strălucitoare, era parcată în faţa hotelului. Era o motocicletă impresionantă, total diferită de cea pe care şi-o amintea ea care îşi petrecuse cu siguranţă mai mult timp în garaj, desfăcută, decât pe şosea.

Trisha remarcă şaua lată cu spetează şi saci de bagaje de fiecare parte.

Cody deschise unul şi scoase o cască neagră pe care i-o întinse feţei.

— Chiar trebuie s-o pun? întrebă ea nehotărâtă, gândindu-se la coafura ei.

— Este obligatoriu, răspunse Cody. Şi este mai prudent aşa...

— Pe vremuri, nu era atât de prudent.

— Greşeam. Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama. Astăzi, sunt mai rezonabil.

În clipa în care ea se pregătea să-şi pună casca, Cody se apropie şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

— Pe vremea aceea, nu eram decât un imbecil, Trisha, spuse el privind-o în ochi. Regret sincer că te-am făcut să suferi... Astă-seară, să uităm trecutul... Şi să ne distrăm. Vrei?

— Da, murmură ea, conştientă de căldura mâinilor lui puternice.

El o privi cu intensitate în tăcere. Şi preţ de o clipă, ea crezu că o va săruta. Dar brusc, el îi dădu drumul şi-şi puse casca aflată pe ghidonul motocicletei.

Uşor dezamăgită, Trisha şi-o puse pe a ei, în timp ce el se aşeza pe motocicletă.

Se căţără în spatele lui, îl cuprinse timid cu braţele de mijloc şi el demară.

Foarte repede, Trisha se cramponă de el, speriată de viteza cu care mergeau şi de apropierea maşinilor pe care le depăşeau şi pe care ea avea impresia că le atinge. Se relaxă însă curând, şi încetul cu încetul fu cuprinsă de o senzaţie ameţitoare de libertate. Simţea o plăcere senzuală strângându-l cu braţele pe Cody de fiecare dată când acesta lua un viraj. I

se părea că se joacă cu focul, şi flirta periculos.

Pericolul pe care îl reprezenta această plimbare cu motocicleta, în mintea ei se amesteca într-un mod confuz cu un altul mult mai îngrozitor, din moment ce risca să cadă din nou pradă farmecului lui Cody Malone

Când ajunseră la „Country Club”, Trisha remarcă privirile invidioase pe care i le aruncau celelalte fete prezente. Recunoscu în sinea ei că resimţea o certă satisfacţie.

— Nu m-am ciufulit prea tare? îl întrebă ea pe Cody după ce îşi scoase casca.

— Exact atât cât trebuie, răspunse el, făcându-i complice cu ochiul.

Luă cele două căşti şi le puse în sacii laterali. Apoi o luă de braţ şi o conduse spre intrarea în club.

Balul avea loc într-o sală cu decor rustic. Un şemineu mare din piatră se afla în faţa barului în formă de potcoavă. Mesele erau înconjurate de taburete din lemn şi aşezate pe lângă pereţi, înconjurând astfel ringul de dans. Baloane multicolore şi ghirlande împodobeau cele patru colţuri ale încăperii.

În capătul celălalt, uşile larg deschise dădeau spre o curte interioară unde pe o masă lungă acoperită cu o faţă de masă albă, erau aşezate băuturi, saleuri, tarte, prăjituri, fructe şi tot felul de sandvişuri, printre buchete mari de flori.

În timp ce Cody se duse să ia ceva de băut, Trisha rămase puţin deoparte. Avu surpriza să constate că veniră să o salute mai multe persoane care îi făcură complimente calde privind rochia şi bijuteriile ei.

Abia sosise Cody cu două pahare de vin alb, că îl şi strigă cineva de la o masă. Trisha îl recunoscu pe Bob Rafelson, fostul căpitan al echipei de baschet.

— Cody! Trisha! Veniţi să staţi cu noi!

Se strânseră ca să le facă loc. Curând, începură să evoce vechi amintiri, petrecerile de altă dată, plimbările cu motocicletele, amintiri din care, bineînţeles Trisha era exclusă. Îi ascultă totuşi zâmbindu-le lui Bob şi prietenilor să-i care îşi aminteau amănunte din acele vremuri memorabile.

Puţin mai târziu, preşedintele asociaţiei foştilor elevi ţinu un scurt

discurs. Le mulţumi participanţilor că răspunseseră invitaţiei lui, şi le reaminti că următoarea întâlnire va avea loc peste cinci ani.

„Cinci ani gândi Trisha visătoare. Oare voi fi căsătorită peste cinci ani?”

În clipa aceea, răsunară aplauzele care întâmpinau sosirea orchestrei. Compusă din foşti elevi de la Horton High, aceasta se aşează pe estrada construită în acest scop. O clipă mai târziu, atacă un rock cu un ritm îndrăcit.

— Vino să dansăm, îi propuse Cody luând-o de mână.

Era prima oară când dansau împreună, dar ai fi zis că toată viaţa nu făcuseră decât asta. Paşii li se potriveau perfect. Trisha adora să danseze, dar avu o plăcere deosebită să se afle cu el pe ringul de dans.

— Ai deseori ocazia să dansezi? o întrebă Cody când orchestra încetă pentru o clipă să cânte.

— Da. Cel mai adesea mă duc la discotecă.

— Aş fi indiscret dacă te-aş întreba cu cine?

— Oh! cu prieteni, răspunse ea, voit evazivă.

Orchestra începu un slow şi din nou se formară perechi, în timp ce altele se întorceau la mese.

Trisha schiţă un pas spre masa lor, dar Cody o opri înlănţuind-o cu braţele.

Nu dansase niciodată un slow într-un mod atât de senzual. Simţea mâna caldă a lui Cody pe talia ei, şi răsuflarea lui îi mângâia fruntea. Era un moment de extaz adevărat. Când muzica se opri, el o mai ţinu câteva clipe în braţe, ca şi când nu s-ar fi putut hotărî s-o lase să plece.

— Mulţumesc, murmură el în sfârşit, cufundându-şi privirea în ochii ei.

Trisha simţi o vagă emoţie. Imaginaţia îi juca feste, sau el chiar se hotărâse s-o seducă? Oricum, trebuia neapărat ca să reziste. Cu siguranţă că bărbatul de care avea nevoie nu era Cody Malone.

Se întoarseră la masa lor. Trisha începu să discute cu soţia lui Bob Rafelson, o brunetă micuţă care lucra la o editură şi se strădui să nu se mai gândească la Cody.

De vreo două-trei ori însă, nu se putu abţine să-i arunce o privire. De fiecare dată, îi surprinse privirea. Oare el îi observase tulburarea? Era

imposibil să-şi dea seama ce gândeşte. În orice caz, el părea atent la fiecare gest al ei, ca şi cum ar fi încercat să descifreze o enigmă.

Curând, Candy se apropie de masa lor. Semăna un pic cu o bomboană în rochia ei din tafta galbenă cu un cordon lat de culoare roz.

— Mergem la lac! anunţă ea veselă. Cine merge cu noi?

Cody se întoarse spre Trisha.

— Ce zici? Mergem?

— Nu ştiu, răspunse ea, înainte de a-şi ridica privirea spre Candy. Ce-o să faceţi la lac la ora asta?

— O să ne scăldăm, fireşte. Şi-o să ne încălzim în jurul unui foc de lemne, ca pe vremuri!

Cu zece ani în urmă, Trisha îi auzise adeseori vorbind despre aceste escapade nocturne la lacul Shasta, dar nu fusese niciodată invitată să participe.

De fapt, nu se dusese la lac decât o singură dată, şi singură, într-o zi de primăvară, ca să citească la umbra unei sălcii. Şi iată că i se oferea ocazia să recupereze timpul pierdut

— De ce n-am merge? îi spuse ea lui Cody. Dar trebuie mai întâi să trec pe la hotel ca să-mi iau costumul de baie.

— Ce idee! exclamă Candy. N-ai nevoie de costum de baie ca să te scalzi la miezul nopţii!

CAPITOLUL 3

Înainte să plece, trebuia să aştepte ca preşedintele asociaţiei foştilor elevi să spună câteva cuvinte la microfon. Acesta le reaminti că mâine dimineaţă era prevăzut, chiar aici, la „Country Club”, un mic dejun de adio.

— Le mulţumesc şi celor care nu vor putea să participe şi le dau întâlnire peste cinci ani! încheie el.

După ce acesta coborî de pe estradă, Trisha şi Cody se ridicară, salutară câteva persoane şi ieşiră...

Când ajunseră la motocicletă, el îşi scoase haina şi i-o întinse.

— Pune-ţi asta, îi spuse el cu amabilitate. Nu aş vrea să răceşti

— Dar tu?

— Eu sunt obişnuit.

Ea îşi puse haina lui. Era prea largă pentru ea, fireşte, şi-i flutura pe umeri. Cody îi sumese mânecile ca să-i fie mai potrivită.

— Eşti sigură că vrei să mergem la lac cu ceilalţi? o întrebă el.

— Nu, nu sunt prea sigură, mărturisi ea cu o oarecare tristeţe.

Cody o privi îngândurat.

— Nu ai participat niciodată la escapadele noastre la lac, nu-i aşa?

Trisha simţi că roşeşte.

— Nu, spuse ea.

— În cazul acesta, să mergem. Vei vedea, nu este nimic senzaţional. Dar presupun că trebuie să trăieşti astfel de experienţe ca să ştii despre ce-i vorba.

Scoase căştile pentru motocicletă şi-i dădu una.

— Pe măsură ce îmbătrânesc, regret că am pierdut atâta timp cu distracţiile când eram la liceu, spuse el. Şi în felul acesta, mi-am neglijat studiile secundare.

— Dar ai recuperat de atunci.

— Este adevărat, dar...

Îi zâmbi Trishei, înainte de a-i spune:

— Ştii că ultima amendă pentru exces de viteză am luat-o acum şapte ani?

— Bravo! Şi de atunci, eşti mai prudent, sau pur şi simplu mai rapid decât poliţia? glumi Trisha.

— Am devenit mai cumpătat, să ştii. Şi nu numai în privinţa vitezei!

„Şi în dragoste?” se întrebă ea, reproşându-şi imediat că îşi pusese această întrebare. La urma urmei, puţin îi păsa ei că el s-a cuminţit sau nu.

— Aşadar, nu ai chef să faci o baie în lac la miezul nopţii? întrebă ea cu un zâmbet maliţios.

El se aplecă spre ea, şi-i înlătură delicat o şuviţă aurie care-i căzuse pe frunte.

— Am chef să fac ce îţi va face ţie plăcere, murmură el.

Trisha tresări. Cu vocea lui caldă, cu privirea pătrunzătoare, cu acest gest surprinzător, el o tulbura nespus de mult. Se strădui să-i răspundă pe un ton dezinvolt.

— În cazul acesta, să mergem la lac. Dar aş vrea totuşi să trec mai întâi pe la hotel, ca să-mi scot rochia şi să-mi pun nişte blugi.

— Şi un costum de baie? zise el, ironic. Cum vrei.

***

Mai târziu, când ajunseră la malul lacului, după ce trecuseră mai întâi pe la hotelurile lor să se schimbe, văzură de departe focul înalt care lumina noaptea.

Tocmai coborau de pe motocicletă, când maşina lui Kathy şi Bill Hunter intră în parcare.

— Vino, să mergem, şopti Cody luând-o de mână pe Trisha. Nu vreau să fiu iarăşi urmărit de Kathy... Parcă este dezlănţuită astăzi!

Trisha înţelese că el făcea aluzie la bătaia cu frişcă şi cuburi de gheaţă care se petrecuse după-amiază.

— Nu crezi că exagerezi un pic? întrebă ea pe un ton ironic. Nu era singura dezlănţuită.

— Am fost cu toţii, recunoscu el. Dar ea a început!

Pe măsură ce se apropiau de foc, îi recunoscură pe Candy şi Jerry Williams, pe Brant Gordon însoţit de Angela, pe Connie Melkin singură, şi încă vreo câţiva care făcuseră parte odinioară din gaşca lui Cody.

Lumina lunii făcea să sclipească apele lacului, pe care plutea un mic

ponton din lemn prelungit cu o trambulină.

— Băuturile sunt puse la rece, îi anunţă Jerry.

— Ce vrei să bei? o întrebă Cody.

— Ce bei şi tu, răspunse Trisha zâmbind.

— Cody! strigă cineva. Îţi aminteşti când ai vrut să traversezi lacul cu motocicleta? Sandy Barks a pariat că n-o să reuşeşti!

Toată lumea începu să râdă la amintirea acelui episod, şi Cody împreună cu ei. Se întoarse spre Trisha şi îi explică:

— Secaseră lacul pentru ca să-l cureţe, şi nu mai erau decât vreo cincizeci de centimetri de apă. Am vrut să traversez cu motocicleta, dar mi-am înecat motorul. A fost nevoie de aproape o lună ca să-l repar

— Cel puţin, în timpul acesta, nu ai mai primit amenzi pentru exces de viteză, spuse Brant.

Cody se apropie de mai, luă două sticle de apă minerală dintre cele puse la rece în apă, şi reveni să se aşeze lângă Trisha, care stătea pe un trunchi de copac doborât.

Discuţia continuă. Evocară din nou vechile amintiri, fiecare spunând câte o anecdotă.

Doar Trisha nu participa la discuţie. Văzând-o îngândurată, cu privirea aţintită asupra flăcărilor, Cody îi cuprinse umerii cu braţul.

— E-n regulă? şopti el aplecându-se spre ea.

— Ce-ar fi să ne plimbăm un pic în jurul lacului? îi propuse ea deodată. M-am săturat să tot ascult poveştile astea vechi...

— Ai dreptate. Şi eu m-am săturat.

În clipa când se ridicară Candy, îi apostrofă.

— Plecaţi?

— Nu, răspunse Trisha. Mergem doar să ne plimbăm un pic.

— Aha! să vă plimbaţi repetă Candy cu subînţeles.

Cum celelalte începură să râdă, Trisha îşi dădu seama că pentru ei „a se plimba” avusese întotdeauna alt înţeles. Fu cât pe ce să protesteze, dar gândindu-se că ar părea şi mai ridicolă dacă s-ar supăra, nu spuse nimic. Oricum, puteau să creadă ce voiau! Nu-i păsa.

Totuşi, părerea lui Cody o preocupa. Oare îşi imagina că ea avea cine

ştie ce gânduri ascunse invitându-l să se plimbe singuri în noapte?

— Este în ordine, spuse el. Nu-i cazul să răspunzi.

Cody spusese asta cu un aer uşor agasat. Trisha se simţi uşurată. Nici el nu părea să fi apreciat în mod deosebit glumele un pic stupide ale foştilor lui colegi

Porniră pe cărarea mărginită de sălcii şi tufişuri înalte şi merseră vreo sută de metri de-a lungul lacului până ajunseră într-un luminiş înconjurat de pini şi la adăpost de vânt.

De cealaltă parte a lacului se zărea vârful înzăpezit al muntelui Shasta, argintiu în lumina lunii.

— Să ne aşezăm, îi propuse Cody.

Se aşezară pe o piatră mare ce surplomba lacul şi îşi lăsară picioarele să atârne deasupra apei.

Deşi părea un pinten de stâncă, piatra era destul de îngustă pentru două persoane, astfel că şoldurile şi coatele li se atingeau la fiecare mişcare. Trisha trebui să recunoască faptul că îi plăcea mai mult ca niciodată să fie aproape de Cody, să-i respire parfumul, să-i simtă căldura.

Deodată, dinspre foc răsunară hohote de râs. Priviră amândoi spre punctul roşiatic ce se zărea printre copaci.

— Crezi că vorbesc tot despre amintirile din liceu? întrebă ea.

— Fără îndoială. Cu siguranţă că au ce povesti până dimineaţă.

Făcu o scurtă pauză înainte de a continua cu o voce încordată:

— Când ai avion spre Hawaii?

— Miercuri. Înainte să mă întorc acolo, am de gând să petrec câteva zile la San Francisco. Vreau să vizitez nişte galerii de artă şi să fac unele cumpărături.

— Mă tot întreb de ce te-ai stabilit în Hawaii

— Voiam să plec cât mai departe.

— Departe de ce?

Ea se gândi o clipă înainte să-i răspundă.

— Departe de mine, presupun.

— Şi a mers?

Trisha scutură din cap.

— Nu poţi să scapi de tine însuţi. Oriunde te-ai duce.

— Dar acolo s-a întâmplat ceva, ceva ce poate nu s-ar fi întâmplat aici.

Spunând acestea, îi luă mâna şi o strânse într-a lui. Ea îl lăsă, incapabilă să reziste plăcerii de a simţi căldura acestei mâini puternice.

— Am avut un accident. Tocmai vopseam faţada unui mic magazin când un copil pe skateboard a lovit scara pe care mă urcasem. Am căzut rău. Am stat mai multe săptămâni în spital.

— Cred că ţi-a fost foarte greu. În orice caz, nu aceasta este cea mai bună metodă să slăbeşti şi să începi o viaţă nouă.

— Nu. Aveam impresia că toate nenorocirile lumii de abătuseră asupra mea.

Râse uşor amar, şi continuă:

— De fapt, am reacţionat foarte prost. M-am izolat de lume, şi am devenit bulimică.

— Şi apoi?

— Ei bine, credeam că trecusem de ce-i mai rău, dar nu era aşa! Societatea de asigurări a refuzat să-mi ramburseze îngrijirile medicale. Şi am ieşit din spital înglobată în datorii şi incapabilă să muncesc vreo câteva săptămâni. Din fericire am întâlnit un avocat formidabil şi el m-a scos din încurcătură. Se numeşte Paul. Îi datorez mult.

Paul devenise cel mai bun prieten al ei. Îl cunoscuse datorită lui Moori, pe care o cunoştea din copilărie. Fără ajutorul lui Paul, fără îndoială, nu ar fi câştigat niciodată procesul cu compania de asigurări.

— Paul m-a ajutat să înţeleg că puteam să acţionez asupra propriei mele vieţi, continuă ea. Poate părea incredibil, dar multă vreme, am crezut că eu m-am născut cu acele kilograme în plus, şi că le voi avea toată viaţa.

Lupta fusese lungă şi grea. Doi ani de regimuri draconice supravegheată de o dieteticiană, cu care făcea zilnic bilanţul rezultatelor obţinute, fără să uite şi de orele interminabile de exerciţii fizice. Dacă Paul nu ar fi fost acolo ca să o încurajeze în acele momente de depresie, sau să o certe în momentele când era pe punctul de a abandona, cu siguranţă că n-ar fi mers până la capăt.

El o îndemnase şi să cumpere magazinul de bijuterii în care lucra deja

de un an ca expert contabil. Până atunci, nu se gândise niciodată să devină creatoare de bijuterii. Din când în când, se amuza desenând bijuterii, modele originale şi le propunea propriului ei patron, care le dădea în lucru unor artizani. Dar Paul îi descoperise talentul şi crezuse în el, după care îi împrumutase capitalul necesar cumpărării magazinului.

Şi apoi, se produsese şi inevitabilul: Paul se îndrăgostise de ea şi o ceruse de soţie. Declaraţia lui o cufundase pe Trisha în cea mai profundă confuzie.

Paul era inteligent, sensibil, generos. Ea îl admira enorm şi-i era recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Dar era oare acesta un motiv suficient pentru a se căsători cu el? Cu siguranţă că nu.

Ea îi explicase că ţinea mult la el, dar fără a fi îndrăgostită. Paul înţelesese. Din fericire, prietenia lor nu avusese de suferit în urma acestui episod.

În fine, în urmă cu câteva luni, el o întâlnise pe Nan, o tânără de vreo treizeci de ani care locuia în Honolulu. Încântată că Paul era îndrăgostit, Trisha îi invitase pe amândoi la cină. Şi pe tot timpul mesei, Nan nu încetase s-o critice în mod indirect, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se afirme în raport cu ea. Fără îndoială, era geloasă pe prietenia ei cu Paul. Oricum, tânăra nu-i făcuse o impresie prea bună Trishei. Dar din discreţie, aceasta nu-i spusese nimic lui Paul.

— Apropo de acest Paul reluă Cody.

Dar Trisha nu-l lăsă să-şi termine fraza. Se săturase de această discuţie un pic prea serioasă. La urma urmei, veniseră să se scalde, nu să filosofeze la lumina lunii.

Dintr-un salt, se ridică şi-l împinse uşor cu vârful piciorului.

— Haide, vino, spuse ea. Vreau să fac o baie în lac. Tu nu?

Cody o prinse de gleznă şi o opri câteva clipe fără să spună nimic.

Ea crezu că el va continua să-i pună întrebări în legătură cu Paul, dar pe chipul lui apăru o expresie maliţioasă şi îi simţi degetele strângându-se pe gleznă.

— Aşadar, ai chef de o baie? reluă el.

Deodată, ea îi înţelese intenţiile. O va arunca în apă aşa, îmbrăcată! Iute

ca fulgerul, îşi eliberă piciorul şi porni în fugă spre tufişuri. Abia apucă să facă vreo doi metri, că el o apucase şi o trântise căzând împreună cu ea.

Din fericire, căzătura le fu amortizată de stratul de ace de pin care acoperea pământul în acel loc. Încercă să-i scape, îl gâdilă ca să-l facă să-i dea drumul, dar prinzând-o de mâini, el o opri.

— Prima etapă, spuse el, scoate-ţi tricoul.

— Poftim? exclamă Trisha, nelinişti tă.

— Sau poate că vrei să faci baie îmbrăcată?

Reuşi să-l împingă şi să se aşeze. Dar el reuşi foarte repede să-i scoată tricoul.

Cu un zâmbet ironic, i-l flutură deasupra capului, în timp ce ea încerca disperată să-l apuce. Tricoul ateriză pe ramurile unui copac. Şi din nou el o prinse de mâini şi o culcă la pământ.

Trisha se simţi cuprinsă de un val de căldură. Nu mai avea pe ea decât costumul de baie şi blugii. Cody îi privi decolteul cu un interes evident şi în clipa următoare, apucă fermoarul blugilor.

— Ce faci? protestă ea, indignată.

— Te dezbrac. Vrei să faci baie, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Ei bine, baia de la miezul nopţii nu se face în blugi.

Trisha tresări. Doar nu avea de gând să o dezbrace complet?

— Nici vorbă să fac baie fără costum, spuse ea.

— Ah nu?

În timp ce ea încerca să-l împiedice să-i deschidă fermoarul, el îi înlătură o bretea a costumului de baie, dând la iveală un sân ce părea sidefiu la lumina lunii.

O fracţiune de secundă, el rămase nemişcat, ca fascinat de acel sân rotund.

Trisha simţi că are o şansă de scăpare. Brusc, îl împinse deoparte şi se ridică. Dar el reuşi să o prindă de talie, o dezechilibră, şi se rostogoliră împreună până-n apă.

Când simţi apa rece ca gheaţa, Trisha scoase un ţipăt. Se zbătu din nou şi reuşi să se ridice, dar alunecă pe fundul mocirlos al lacului şi căzu din

nou în braţele lui Cody.

Simţi atunci cum o îmbrăţişează şi o trage spre malul lacului. În clipa următoare, ea se prăbuşi peste el, cu părul în ochi şi cu breteaua costumului căzută până la cot.

— Hei! strigă deodată cineva în depărtare. Ce se petrece acolo?

— Trisha s-a hotărât să facă o baie! răspunse Cody la fel de tare.

— Nu-i adevărat! urlă Trisha.

Cu o mână furioasă îşi dădu părul pe spate, şi îşi trase în sus breteaua costumului.

Cody, cu părul şiroind de apă, cu o urmă de noroi pe obraz, o privea zâmbind. În ciuda furiei care o cuprinsese, Trisha nu putu să nu recunoască faptul că era teribil de atrăgător.

Deodată, el se ridică şi-i mângâie gâtul. Un fior voluptuos o străbătu pe Trisha. Când o cuprinse în braţe, nu fu în stare să-i reziste.

Cody puse stăpânire pe buzele ei cu înflăcărare, strângând-o cu putere la piept, gata s-o sufoce. Uitând de toate, ea se abandonă acestui sărut.

În sfârşit, el se îndepărtă şi o contemplă cu tandreţe.

— Nu regreţi că ai venit la această întâlnire, nu-i aşa? murmură el cu o voce răguşită.

— Oh! Nu...

Din nou, se sărutară îndelung.

— Unde sunteţi? strigă deodată o voce masculină. Sper că nu v-aţi înecat?

Trisha nu se mişcă. „Ba da, eu sunt pe cale să mă înec, gândi ea, confuză. Dar nu încerca să mă salvezi...”

Cody o eliberă din braţe şi spuse încet:

— Trebuie să ne ducem la ei, altfel vor începe să-şi pună întrebări

— Hai mai bine în apă, propuse ea. Cine ajunge primul la ponton?

Suplă că o pisică, ea se ridică în picioare şi-şi desfăcu sandalele.

— Nu este drept! exclamă Cody. Tu eşti deja pe jumătate dezbrăcată!

— A cui este vina?

Deja ea îşi scotea blugii şi-i aruncă pe o piatră înainte de a se arunca în apă. Când se întoarse spre mal, îl văzu pe Cody scoţându-şi pantofii şi apoi

tricoul, după care îşi desfăcu repede catarama curelei.

— Grăbeşte-te, Cody!

— Aşteaptă-mă!

Se aruncă şi el în apă şi începu să înoate energic. Trisha avea deja un bun avans înaintea lui şi înainta repede. Ajunse prima la ponton.

— Am câştigat! strigă ea triumfătoare.

Câteva secunde mai târziu, ajunse şi el, despicând apa cu putere, aşa cum făcuse pe vremuri când fusese cel mai bun jucător de polo de la Horton High.

— Câştigătoarea are dreptul la un premiu.

— Un premiu? Care?

— Un sărut din partea învinsului!

Şi, agăţându-se cu amândouă mâinile de ponton, o sărută uşor pe buze. Căldura trupului său contrasta cu răceala apei. Buzele-i umede erau lacome, îndrăzneţe. Elementul lichid adăuga o senzualitate tulburătoare îmbrăţişării lor.

Deodată, Trisha simţi degetele lui Cody strecurându-se pe sub sutien şi mângâindu-i sânul.

Instinctiv, gemu, se cambră pentru a se oferi mângâierilor lui. Se înfioră puternic când mâna lui alunecă în jos, între coapse.

— Cody! Trisha!

El se îndepărtă cu regret, privirea strălucindu-i de dorinţă.

Trisha nu-şi putu reţine un fior. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi întrerupt nimeni? Ar fi posedat-o aici, pe ponton? Ar fi găsit ea puterea să-i reziste? Era foarte puţin probabil.

Se căţără pe ponton şi o văzu pe Candy înotând spre ei, urmată de Jerry.

— Uhu! strigă Candy făcându-i cu mâna.

Trisha observă că şi ea purta costum de baie în ciuda afirmaţiilor precum că va face baie goală.

— Ce rece este! exclamă Candy când ajunse la ei. Mi se părea mai caldă odinioară...

— Pentru că nu mai ai în tine focul sacru al adolescenţei, spuse Jerry râzând.

În timp ce Cody făcea pluta pe lângă ponton, Trisha o ajută pe Candy să se urce alături de ea.

— Brr! făcu fata clănţănind din dinţi. Afară din apă este şi mai rece. Pe vremuri, veneam totuşi să ne scăldăm aici încă din luna mai.

Candy îşi aranjă bretelele costumului de baie. Ţesătura părea întinsă, gata să crape peste pieptul ei voluptuos. „Păcat că s-a cam îngrăşat, gândi Trisha. Era o fată atât de drăguţă...”

În clipa aceea, vântul începu să adie şi ea frisonă. Candy avea dreptate. Era frig aici, pe ponton.

— Cred că eu voi pleca, spuse Trisha. Îmi este frig.

Parcursese deja vreo douăzeci de metri înot când Cody o ajunse din urmă. Ajunseră împreună la mal. Aici, ea se ascunse după un copac pentru a-şi scoată costumul de baie. Şi îşi puse cum putu blugii uzi. Din fericire, tricoul era uscat.

Alături, Cody se îmbrăcă şi el repede.

Ajunseră la plaja unde erau ceilalţi, îşi luară la revedere şi se îndreptară spre parcare.

Când sosiră la hotel, Cody coborî de pe motocicletă şi îşi scoase casca. Trisha făcu la fel şi înapoie casca împrumutată.

— Îţi mulţumesc pentru această seară, murmură ea. A fost chiar bine.

Ar fu vrut să fie mai caldă. Dar ce să-i spună fără să pară că vrea să-l invite să urce în camera ei?

— Te conduc.

— Nu este nevoie. Am ajuns...

Cody îi puse o mână pe umăr.

— Este întuneric şi ai putea să ai vreo întâlnire neplăcută, spuse el.

Aşadar, o urmă.

O scară exterioară ducea la camerele înşirate de-a lungul unui palier de lemn ce înconjura toată faţada.

Când ajunseră în dreptul uşii Trishei, aceasta introduse cheia în uşă şi se întoarse spre Cody.

— Îţi mulţumesc încă o dată, zise ea. M-am distrat foarte bine.

El se aplecă spre ea. Lumina portocalie a unui felinar îi îndulcea liniile

feţei şi îi făcea ochii să strălucească.

— Adevărat?

Trisha simţi că se topeşte sub această privire, ca şi în urmă cu zece ani, când îl văzuse zâmbind pentru prima oară. Răspunse un pic cam repede:

— Da, da, chiar m-am distrat bine...

Îl văzu zâmbind. Cu mâna stângă, Cody îi mângâie uşor obrazul, apoi gâtul. Ea se simţi străbătută de un fior.

— Eşti obligată să pleci mâine? întrebă el. Mi-ar fi plăcut să mai rămâi o zi în plus. Am fi putut face o excursie

— O excursie? Unde?

De ce îi mai punea întrebări, când se hotărâse deja să plece dimineaţă spre San Francisco?

— Există un autobuz care merge mâine la Redding. Am fi putut da o fugă să vedem târgul de maşini. Eu am pasiunea maşinilor vechi.

Trisha ezită. Perspectiva de a petrece o zi întreagă cu Cody era teribil de ispititoare. Dar era oare rezonabil? Pe de altă parte, dacă se limita la galeriile de artă cele mai interesante, o singură zi la San Francisco îi era de-ajuns.

— Un târg de maşini? Trebuie să fie pasionant, se auzi ea spunând.

Pe cine încerca ea să păcălească? Nu o interesau maşinile vechi, la fel cum nu o interesau uneltele de grădinărit

Zâmbetul lui Cody îi lumină toată faţa.

— Aşadar, este da?

Cu o uşoară apăsare pe gât, el o apropie şi o sărută. Trisha îi răspunse cu pasiune. Buzele lui Cody erau ca o fântână fermecată, ochii erau ca nişte lacuri albastre în care se pierdea. Era de-ajuns ca el să o atingă pentru ca ea să-şi piardă capul.

— Hei, terminaţi odată cu tapajul ăsta?

Un bărbat de vreo cincizeci de ani, într-o pijama şifonată apăru pe palier şi-i privea furios.

— Scuzaţi-ne, bâigui Trisha înroşindu-se în obraji ca un bujor. Nu ne-am dat seama că facem gălăgie...

— Hotărâţi-vă, bombăni bărbatul. Lasă-l să intre, ori dacă nu să plece. N-

o să ne petrecem toată noaptea cu poveşti!

Cu aceste cuvinte, dispăru în cameră.

Cody izbucni în râs.

Socată, Trisha rămase mai întâi fără glas. Apoi, începu şi ea să râdă.

— Ar fi timpul să plec, şopti el, redevenind serios. Altfel, mă tem că o să ne trezim cu o găleată de apă în cap Noapte bună, Trisha.

— Noapte bună, murmură ea.

În clipa când el dispărea pe scară, ea îi strigă:

— Vin cu tine la târgul acela de maşini! El se întoarse şi-i zâmbi strălucitor.

— Asta înţelesesem şi eu... Pe mâine!

CAPITOLUL 4

Întâlnirea era fixată pentru a doua zi la ora nouă, la *Country Club.* Când Trisha ajunse, cei mai mulţi dintre participanţi se aşezaseră deja în jurul unor mese instalate în aer liber, la umbra unor umbrele în culori vii.

Îl văzu repede pe Cody, care stătea alături de un bărbat de vreo cincizeci de ani şi pe care ea îl recunoscu a fi domnul Longview, fostul antrenor de fotbal american de la Horton High.

— Bună ziua, Cody! Bună ziua, domnule Longview!

— Trisha Lassiter! exclamă domnul Longview zâmbind. Ce surpriză!

În timp ce un chelner îi servea cu omletă şi toasturi, Cody şi John Longview începură să evoce meciurile cele mai memorabile ale acelei perioade. Brusc, antrenorul schimbă subiectul în timp ce muşca din prima lui gogoaşă cu sirop de arţar.

— Cody, se pare că ai devenit vulcanolog?

— Oricât de curios ar părea, este exact, răspunse Cody. Lucrez acum la muntele St. Helens, în statul Washington.

— Ce te-a făcut să alegi această cale?

— Cred că fratele meu, David, care era pasionat de preistorie. Şi, de la dinozauri la vulcani, nu mai este decât un pas...

Cody răspunsese pe un ton lejer, dar Trisha constată că privirea i se umbrise. De ce vorbise despre fratele său la trecut? Se întâmplase ceva?

David Malone, care avea cu doi ani mai puţin decât Cody, studiase şi el la Horton High. Trisha îşi amintea că era un băiat frumos, cu ochi verzi. Cei doi fraţi aveau un temperament cu totul diferit: în timp ce Cody era îndrăzneţ şi rebel, David era mai degrabă timid, în special cu fetele.

— Îmi amintesc de accidentul lui David, spuse John Longview. S-a scris mult în ziare despre el. Ce tragedie...

Aşadar, David murise. Trisha scrută, stupefiată chipul lui Cody. Cu privirea îndurerată, strângea din dinţi, încercând vizibil să-şi stăpânească emoţia.

— Îmi pare rău, Cody, murmură ea punându-i mâna pe braţ. Nu ştiam

El nu răspunse nimic, dar îşi apropie coapsa de a ei şi-i mulţumi din

priviri.

— Meseria de vulcanolog trebuie să fie pasionantă dar periculoasă, reluă John Longview. Îmi amintesc de acel vulcan din Columbia, a cărui erupţie i-a surprins pe toţi cercetătorii.

Cody încuviinţă.

— Da. Vulcanul *Galeras.* În ciuda progreselor făcute în cercetare, unele erupţii rămân foarte greu de prevăzut. Exact acesta este subiectul tezei mele de doctorat.

— Faci doctoratul? întrebă John Longview. Vrei cumva să intri în învăţământ?

— Poate peste câţiva ani. Deocamdată, prefer cercetarea pe teren.

John Longview plecă, foştii fani ai lui Cody veniră să-i dea adresele lor, iar Angela spuse că poate îi va face o vizită în toamnă. La rândul ei, Trisha împărţi şi ea vreo zece cărţi de vizită, una dându-i-o lui Kathy Hunter care visa să viziteze Hawaii.

— Dacă tu şi cu Bill vă hotărâţi să veniţi, telefonaţi-mi, spuse Trisha. O să vă ajut să descoperiţi insula Kauai.

Preşedintele asociaţiei foştilor elevi închise întâlnirea printr-un discurs de adio, pe care Trisha îl ascultă distrată. Era nerăbdătoare să rămână singură cu Cody.

În sfârşit, îşi luară la revedere de la toată lumea şi se îndreptară spre parcarea unde lăsaseră motocicleta.

— Credeam că n-o să se mai sfârşească odată întâlnirea asta, spuse Cody zâmbind.

— Şi eu.

— Vrei să mergem la Redding cu motocicleta sau cu maşina?

— Cu motocicleta! Este o vreme atât de frumoasă şi m-am îmbrăcat în blugi!

Nu putea să mărturisească faptul că prefera motocicleta pentru a sta cât mai aproape de el...

— Perfect! spuse Cody. În felul acesta, vom evita aglomeraţia de pe şosea.

Târgul de automobile avea loc într-un imens parc de expoziţii. Pe

peluză, erau aliniate sute de maşini strălucitoare, clasate după anul de fabricaţie. Părea reprezentată aici toată industria americană de automobile de la Oakland 1909 la Thunderbird şi Munstangul de la sfârşitul anilor şaptezeci.

Între două melodii cunoscute, anunţurile publicitare lăudau meritele diverselor produse de întreţinere şi enumerau garajele specializate în reparaţia maşinilor vechi. Urmă o defilare a celor mai frumoase maşini, având la volan fete în costume de epocă, apoi urmă concursul pentru cel mai frumos Chevrolet.

Cody rămase extaziat în faţa modelului din 1957, cu ornamentele cromate şi sclipitoare şi cu aripile din spate supradimensionate.

— Anul trecut, l-am ajutat pe un prieten să restaureze un Chevrolet, îi explică el. Am curăţat ornamentele şi am revopsit caroseria. Acum, arată senzaţional!

Se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Dar tu, ce faci în timpul liber?

— Fac surf. Uneori, alerg. Kauai este o insulă superbă.

— Nu am fost niciodată în arhipelagul Hawaii. Poate voi avea ocazia să-ţi fac o vizită? Ai putea să mă iniţiezi în surf...

Inima Trishei tresări.

— Bineînţeles, răspunse ea, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea. Sunt sigură că o să-ţi placă. Şi apoi, după cum ştii, în Hawaii sunt mulţi vulcani.

— Este un motiv foarte bun de a face această călătorie, o asigură el.

După ce votară pentru maşina lor favorită, se îndepărtară de târgul de automobile şi dădură o raită printr-un magazin cu solduri, aflat la vreo cincizeci de metri de parcul de expoziţii. Cody îi cumpără Trishei un urs din pluş pe care i-l oferi.

— Pare atât de trist, remarcă el râzând. Nu putem să-l lăsăm singur aici.

La rândul ei, Trisha îi oferi un breloc amuzant pe care scria „amintire din Hawaii” şi al cărui pandantiv reprezenta o dansatoare hawaiană.

Mâncară hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

În ciuda atmosferei de carnaval care domnea în jurul lor şi a bucuriei de

a-şi petrece ziua cu el, Trisha se gândi de mai multe ori la David. John Longview vorbise de o tragedie. Murise oare într-un accident de maşină? Ar fi vrut să-l întrebe pe Cody, să-i spună cât de mult o îndurera moartea fratelui său, dar nu îndrăzni să abordeze subiectul. El părea să se simtă bine. La ce bun să-l întristeze vorbindu-i despre fratele lui?

După ce mâncară, se plimbară printre manejurile instalate în jurul târgului de maşini şi unde mai mulţi părinţi îşi duceau progeniturile. Făcură o cursă în „montagnes russes" – Cody o sărută când făcură ultimul viraj – şi încă una cu trenul fantomă.

Pe la ora şase se hotărâră să se întoarcă.

Trisha se gândi cu tristeţe că mâine, vor pleca fiecare în altă parte: ea spre San Francisco, şi Cody spre Vancouver. Şi peste două zile, vor fi despărţiţi de Oceanul Pacific.

Se mai gândi şi la faptul că înainte de asta, mai aveau o noapte întreagă înaintea lor. Şi într-o noapte, se puteau întâmpla multe... Dar îşi alungă imediat acest gând. Ce însemna o noapte într-o întreagă viaţă? Nu era făcută pentru astfel de aventuri fără viitor. Avea nevoie de stabilitate afectivă.

Când Cody o aduse în parcarea de la *Country Club,* nu coborî de pe motocicletă. Trisha îşi scoase casca, o puse chiar ea în cutia laterală şi făcu un pas înainte.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse ea. Am petrecut o zi minunată.

— Ziua încă nu s-a sfârşit...

Cody aruncă o privire la ceas şi adăugă:

— Trec pe la hotel la şapte şi jumătate... Te invit la cină.

— Dar...

— Pe curând!

O sărută scurt pe buze şi demară.

Ajunsă în camera ei, Trisha puse ursuleţul de pluş pe pernă şi îl privi înduioşată. Apoi se dezbrăcă şi făcu un duş. Sub jetul de apă caldă, se gândea la ce o să poarte la cină.

Rochia ei albă din în i se părea foarte potrivită. Era elegantă şi simplă, închisă în faţă printr-un şir de năsturaşi de sidef. Ieşi de sub duş şi îşi

întinse rochia pe pat.

Şi în timp ce se machia, gândurile îi reveniră la cina ce urma. Cu siguranţă că el o va duce într-un restaurant romantic. Îşi imagină o masă mai izolată, cu lumânări şi muzică ţigănească... La ieşirea din restaurant, o va săruta şi o va conduce până la camera ei. De data aceasta, ea îl va lăsa să intre. El îi va descheia unul câte unul năsturaşii de sidef şi...

Îşi dădu seama deodată, că i se înroşiseră obrajii, inima îi bătea mai repede. Acest scenariu se derulase în mintea ei cu atâta precizie... Nu, nu putea lua cina cu Cody. Era mult prea riscant. Trebuia să-i telefoneze şi să anuleze totul. Să găsească o scuză... Să-i spună că va pleca mâine foarte de dimineaţă şi că prefera să se culce imediat, de exemplu.

Se aşeză pe pat şi luă telefonul. Cu siguranţă că el va fi furios

Adineauri, păruse atât de sigur pe el, ca şi cum ar fi fost convins că ea îi va cădea în braţe... Trisha ridică receptorul şi formă numărul hotelului lui Cody. Ascultă soneria de la celălalt capăt al firului şi o cuprinse iarăşi îndoiala.

Oare aceasta era cea mai bună soluţie? Nu-i dovedise Cody că nu mai era acel adolescent iresponsabil care o făcuse să sufere atâta? Ar fi putut să profite de această întâlnire şi să facă pe donjuanul faţă de toate femeile care se învârteau în jurul lui... Dar nu, el rămăsese lângă Trisha, atent la cele mai mici dorinţe ale ei. Nu era aceasta o dovadă de sinceritate?

— Alo! Aici, hotel „Star...”

Ea închise brusc telefonul. Dacă refuza să cineze cu el diseară, nu se vor mai revedea niciodată. Asta îşi dorea cu adevărat?

Trisha gemu uşor. Îl dorea pe Cody aşa cum nu mai dorise niciun bărbat înaintea lui. Dar nu-şi putea permite un nou eşec cu el. De data aceasta, nu-şi va mai reveni. Cine ştie dacă n-ar deveni din nou bulimică, complexată şi fără niciun pic de încredere în ea... Da, dar măcar avusese parte de sărutări sub clar de lună, de baia de la miezul nopţii sub cerul înstelat. Nu era de-ajuns?

Ridică din nou receptorul şi formă numărul hotelului „Star”.

— Alo! Aş dori să las un mesaj pentru domnul Malone care stă la dumneavoastră.

— Vi-l dau la telefon...

— Nu! Prefer să-i las un mesaj.

O clipă mai târziu recepţionerul repeta mesajul.

— Exact, spuse Trisha. Şi aş vrea să mai aşteptaţi o jumătate de oră înainte de a i-l transmite.

De îndată ce închise telefonul, îşi puse blugii, un tricou şi tenişii, îşi uscă părul şi îşi înghesui toate lucrurile într-o valiză.

Aruncă o ultimă privire prin cameră ca să se asigure că nu uitase nimic. Deschise uşa şi ieşi.

Merse câteva ore cu maşina înainte să se oprească, străduindu-se să şi-l alunge pe Cody din minte.

În timp ce kilometri treceau unul după altul, se gândi cum să amenajeze mai frumos micul ei magazin de bijuterii, se întrebă ce să-i ofere lui Leslie, colocatara ei, drept cadou de nuntă şi se gândi ce galerii de artă ar putea elimina de pe lista ei din moment ce şedea o singură zi în San Francisco.

Pe la ora nouă, mâncă la o autoservire. Apoi mai rulă vreo oră, înainte să-şi ia o cameră la un motel de pe marginea autostrăzii.

Se simţea istovită, dar de îndată ce fu în pat, îi fu imposibil să adoarmă. Cody îi umplea toate gândurile. Îl revedea pe malul lacului, pe ringul de dans, la târgul de maşini

Ce naiba, trebuia să-l uite. Hotărâse că nu-l va mai revedea niciodată. Renunţă să se mai chinuie să adoarmă, aprinse televizorul cu telecomanda, şi schimbă canalele până ce dădu peste nişte imagini dintr-un film vechi. Povestea era însă prea melodramatică şi nu o captiva deloc, dar măcar avu meritul s-o adoarmă.

Până la urmă, stinse lumina înainte de sfârşitul filmului şi se cufundă într-un somn odihnitor.

A doua zi, conduse dintr-o bucată până la San Francisco şi îşi petrecu ziua colindând prin galeriile de artă. Spre sfârşitul după-amiezii, istovită de atâta mers pe jos, luă o cameră la un hotel şi se hotărî s-o sune pe Dawn. La a treia sonerie, cineva răspunse.

— Dawn? Sunt eu... Trisha!

— Dumnezeule! De unde îmi telefonezi? Oh! Trisha, credeam că n-o să-

ţi mai dau de urmă vreodată! Unde stai?

— În Hawaii.

Dawn îi spuse că nu venise la întâlnirea foştilor elevi pentru că tocmai aflase că este însărcinată.

— Doctorul mi-a spus că pot să călătoresc cu condiţia să-mi iau unele precaţiuni, dar am preferat să nu risc.

— Ce veste minunată! Mă bucur pentru tine.

Când Trisha îi spuse că slăbise treizeci de kilograme, Dawn îşi manifestă bucuria.

— Bravo, Trisha! Trebuie neapărat să-mi trimiţi fotografii. Cred că eşti o adevărată frumuseţe...

Dawn vru să ştie cine mai fusese la întâlnire, dacă oamenii se schimbaseră, care se mai căsătoriseră şi care divorţaseră. Trisha îi povesti totul, având grijă însă să nu-i pomenească de Cody.

— Şi tipul acela de care erai îndrăgostită nebuneşte? reluă Dawn. Cum îl chema? Cody Malone! Era acolo?

— Da, răspunse Trisha, uşor stânjenită. Imaginează-ţi că a devenit vulcanolog. Şi este la fel de înconjurat de femei!

— Ai vorbit cu el?

— Da... Am petrecut destul de mult timp împreună

Până la urmă, nu se putu abţine să-i povestească totul prietenei sale. Dawn reacţionă cu entuziasm, dar păru şocată de cina anulată şi de plecarea precipitată a Trishei.

— Zău, nu te înţeleg! în urmă cu zece ani, Cody era inabordabil. Dar astăzi, când a devenit absolut fermecător, tu fugi de el! De ce nu i-ai dat o şansă?

— Vrei să spui că ar fi trebuit să sar în patul lui fără să-mi mai pun întrebări?

— Te-a invitat la cină. Nu erai obligată să prelungeşti seara dacă nu-ţi doreai

— Oricum, imaginează-ţi că aş fi apărut acolo aşa cum eram în urmă cu zece ani... Nici măcar nu s-ar fi uitat la mine.

— Şi imaginează-ţi că el ar fi apărut chel şi grăsuţ. I-ai mai fi aruncat

măcar o privire?

Trisha nu se putu abţine să râdă de această imagine suprarealistă a lui Cody. Trebui totuşi să recunoască faptul că Dawn avea dreptate.

— Ascultă, reluă prietena ei pe un ton ferm. Bărbatul acesta te atrage, şi sentimental pare a fi reciproc. Aşa că telefonează-i. Explică-i că ai plecat dintr-un impuls necunoscut, că te-ai mai gândit şi că ai vrea să-l vezi.

— Nu am numărul lui de telefon.

Dawn oftă.

— Întreabă la informaţii. Nu se poate să existe treizeci de Cody Malone în Vancouver!

— Bine, o să văd.

— Îl suni diseară sau cel târziu mâine! Promiţi?

— Îţi promit, o linişti Trisha fără tragere de inimă.

— Şi trimite-mi fotografii cu tine şi cu magazinul tău!

— Am înţeles. Ai grijă de tine, Dawn. Pe curând.

Trisha închise telefonul. O clipă rămase aşezată pe pat şi se gândi la conversaţia pe care o avusese cu Dawn. Nu mai vorbiseră de vreo opt ani, şi totuşi, i se părea că totul era la fel ca înainte, în afară de faptul că Dwn aştepta un copil. Anii şi distanţa care le despărţea nu alteraseră nimic din prietenia lor. Şi asta îi încălzea inima să o ştie pe Dawn fericită.

Poate că avea dreptate în legătură cu Cody?

Ea fusese probabil cea care exagerase pericolul imaginându-şi că el îi va impune un ultimatum imediat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, ea ştia să spună nu, atunci când trebuia...

Trebuia să recunoască faptul că petrecuse un weekend minunat în compania lui. Şi lui Cody chiar îi păsase de ea, se interesase de activităţile ei, de viaţa pe care o ducea în Kauai. Păruse a fi sincer.

Preţ de câteva clipe, privi telefonul îngândurată. Bineînţeles că îşi asuma un risc dacă-i telefona, mai ales acela de a se îndrăgosti de el.

Dar acest lucru nu era deja limpede?

Ridică receptorul şi sună la informaţii. „Acum, între noi doi, Cody Malone”, îşi spuse ea cu hotărâre.

CAPITOLUL 5

Serviciul de informaţii îi oferi repede numărul de telefon al lui Cody Malone din Vancouver, statul Washington. Trisha îl sună imediat de teamă că nu va mai avea curajul s-o facă dacă mai stătea pe gânduri.

— Alo! răspunse o voce feminină.

Trisha crezu că i se opreşte inima.

El locuia deci cu o femeie... Nu, imposibil. O asigurase că nu este nici însurat, nici divorţat. Cu siguranţă că greşise numărul.

— Este casa domnului Cody Malone? întrebă ea cu o voce tremurată.

— Da, desigur.

Era numărul bun. În minte i se învălmăşiră o mulţime de posibilităţi. O fi fost vreo soră? Dar Cody nu avea soră. Vreo secretară care lucra la domiciliu? Nu era posibil la ora opt şi jumătate seara.

Întrebarea pe care urma să o pună i se va părea probabil indiscretă interlocutoarei sale, dar Trisha trebuia să ştie.

— Cine este la telefon, vă rog?

— Melissa. Cody nu s-a întors încă, dar probabil că nu va întârzia prea mult. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Melissa părea într-adevăr foarte în largul ei. Şi faptul că o femeie pe care nu o cunoştea îi telefonează lui Cody, nu părea s-o descumpănească deloc. Fără îndoială, era sigură pe ea, sigură de sentimentele lui Cody faţă de ea...

Trisha auzi televizorul ca un zgomot de fond. Aşadar, Melissa era acasă la ea. Altfel nu ar fi stat să privească la televizor. Deodată, se auzi sunând undeva o sonerie.

— Este cuptorul! spuse Melissa. Puteţi să aşteptaţi câteva clipe? Trebuie să-mi scot biscuiţii din cuptor înainte să se ardă!

Trisha îl întrebase pe Cody dacă s-a căsătorit. Dar nu se gândise să-l întrebe dacă trăia cu cineva... Şi, în ceea ce-l priveşte, fără îndoială că fusese bucuros să rămână un răspuns vag.

Trisha vru să aştepte întoarcerea Melissei pentru a mai lămuri problema, dar până la urmă închise telefonul.

Din nou, Cody Malone abuzase de credulitatea ei.

La gândul acesta, simţi un nod în gât şi i se umeziră ochii. Nu, n-o să-şi mai facă sânge rău. Nimeni nu mai putea să-i facă vreun rău. Îşi jurase asta. I se păruse Cody foarte seducător şi se lăsase curtată pe parcursul unui weekend. Atâta tot. Povestea se oprea aici.

Măcar evitase o catastrofă.

Dawn avusese dreptate s-o îndemne să-i telefoneze. În felul acesta totul ieşise la iveală. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi regretat mereu că nu se dusese la întâlnirea cu el. Pe când acum, era lămurită.

Se părea că el nu se schimbase, aşa cum sperase ea. Fără îndoială că avea, la fel ca marinarii, o nevastă în fiecare port, sau mai degrabă, în preajma fiecărui vulcan – şi o Melissa fermecătoare care-l aştepta acasă, unde venea să se odihnească între două expediţii pe teren?

Ei bine, poate că într-o zi va veni să vadă şi vulcanii din Hawaii, dar putea să-şi ia adio de la partea exotică a călătoriei sale!

Când Trisha se întoarse acasă, primul lucru pe care-l văzu fu un minunat buchet de flori pus pe măsuţa joasă din salon. Citi cartea de vizită care îl însoţea: „Bun venit acasă! Leslie!”

Draga de Leslie. Avea întotdeauna nişte atenţii delicate. Şi când se gândi că, peste o săptămână, nu va mai fi aici...

Trisha oftă şi puse bileţelul lângă buchet. Cu siguranţă că Leslie va fi foarte fericită cu Tyler. Păreau atât de îndrăgostiţi unul de altul. Va trebui să le găsească până sâmbătă un frumos cadou de nuntă.

Împinse uşa dormitorului, puse valiza pe covor, şi-şi scoase taiorul. Ce plăcere să fie din nou acasă după o călătorie atât de lungă!

Preţ de o clipă, îşi plimbă privirea prin încăpere, peste cuvertura hawaiană în culori vii care acoperea patul, pe abajurul din scoici pe care îl făcuse chiar ea anul trecut, peste splendidele fotografii cu peşti exotici oferite de Paul şi care împodobeau pereţii cu un peisaj hawaian pictat în acuarelă de un artist local.

Îi plăcea această cameră decorată oarecum heteroclit, dar unde fiecare obiect era o amintire personală.

Un singur lucru o deranja: lipsa de spaţiu. Când se hotărâse să împartă

apartamentul cu Leslie, Triasha trebuise să-şi instaleze atelierul în camera ei. Şi masa ei de lucru, pusă în faţa ferestrei era plină de instrumente: lame, pensete, capsatoare, lampa de lucru, coliere de strâns, lampă de sudură... Fără să mai pună la socoteală cutiile pline cu sute de pietre, scoici şi corali.

După ce va pleca Leslie, îşi va instala atelierul în camera liberă. După un început greu, putea acum să-şi plătească singură chiria apartamentului.

Se aplecă peste masă ca să deschidă fereastra. Imediat, parfumul iasomiei care se căţărase pe pereţii exteriori, se răspândi în încăpere. Cu mâna făcută streaşină la ochi pentru a se proteja de razele încă orbitoare ale soarelui, zări în depărtare vârful muntelui Waialeale, înconjurat de nori sumbri. Fără îndoială că acolo ploua. Cu peste unsprezece metri cubi de precipitaţii pe an, muntele Waialeale era locul cel mai umed de pe pământ! Dar aici, jos, cerul era de un albastruazur şi aerul cald o mângâiere.

Trisha se îndepărtă de fereastră şi începu să-şi desfacă valiza. Îşi agăţă rochia roşie de un umeraş şi restul hainelor le întinse pe pat. Scoase hainele ude – maiou, blugi şi tricou – dintr-un sac de plastic şi le duse în maşina de spălat.

În sfârşit, nu mai rămăsese decât ursul de pluş pe care i-l dăruise Cody şi care părea să-i arunce o privire imploratoare din fundul valizei. Ce să facă? Să-l dea unui copil? Cei pe care ea îi cunoştea erau prea mari ca să se mai joace cu un urs de pluş. Şi apoi, Cody avea dreptate, ursul acesta părea atât de trist încât nu te lăsa inima să te debarasezi de el.

Cody... Fusese de-ajuns să-i evoce numele în minte, că imediat îi zări şi chipul. Acel chip pe care îl ştia în cele mai mici amănunte, cu ridurile fine care-i marcau colţurile ochilor, cu gropiţele din obraji atunci când zâmbea, cu şuviţa aceea rebelă care-i atârna mereu pe frunte

Nu trebuia să se mai gândească la el! Luase deja această hotărâre în avion şi îşi jurase să o ţină. La urma urmei, era obişnuită cu această gimnastică mentală. Când urma un regim de slăbire, se obliga să citească atent un articol de ziar de la început până la sfârşit, de îndată ce îi venea în minte imaginea unui ecler cu ciocolată. Şi reuşise... De ce n-ar aplica

aceeaşi metodă şi cu Cody?

Ca să şi-l alunge din minte, telefonă la magazin.

La a doua sonerie, răspunse Anne McGiven. În lipsa ei, totul fusese bine. Singura mică problemă fusese aceea că doamna Okamoto mai adusese două cuverturi pe care, din lipsă de spaţiu, Anne nu le putuse expune în vitrină.

„Trebuie să-l întreb pe Paul dacă este ceva nou în legătură cu închirierea unui spaţiu în noul său complex”, se gândi ea în timp ce închidea telefonul.

Abia îl închise că acesta sună imediat. Era Leslie.

— Trisha! Dacă ai şti cât mi-ai lipsit!

Cu o voce emoţionată, Leslie o anunţă că Joanna, sora ei, avusese un accident de maşină. Scăpase doar cu câteva fracturi, dar trebuia să stea la pat vreo săptămână, ceea ce însemna că nu va putea participa la nuntă.

— Din păcate, ne este imposibil să amânăm, continuă ea. Deja şi-au cumpărat mulţi invitaţi biletele de avion.

— Şi ce-o să faci? Joanna trebuia să fie domnişoară de onoare, nu-i aşa?

— Tocmai m-am gândit la tine, răspunse Leslie oarecum stânjenită. De la început, am ezitat între Joanna şi tine, dar cum Joanna este sora mea...

— Nu ai de ce să te justifici, Leslie. În locul tău, aş fi făcut aceeaşi alegere. Voi fi bucuroasă să-ţi fiu domnişoară de onoare.

— Îţi mulţumesc din suflet! Trebuie să trec pe la Tyler după serviciu. Ne vedem mai târziu?

În zilele ce urmară, Trisha fu foarte ocupată. Îşi petrecu mult timp la „Terasa roz”, unde rearanjă vitrina, scoase din cutiile lor nişte sculpturi în lemn de salcâm care tocmai îi fuseseră livrate, şi le găsi un loc pe etajerele deja pline cu obiecte.

De îndată ce avea o clipă liberă, alerga la croitoreasa care-i retuşa rochia prevăzută iniţial pentru Joanna şi o ajută pe Leslie să pună la punct ultimele detalii ale nunţii.

Nu se mai gândea la Cody decât în unele momente, când chipul lui îi apărea brusc în minte ca ivit de nicăieri. Imediat, se străduia să se concentreze pe altceva. Şi totuşi, parcă îl simţea mereu lângă ea, ca o

prezenţă impalpabilă, obsedantă, şi de mai multe ori, i se păru că-l zăreşte la colţul unei străzi sau în vreun magazin.

În sfârşit, veni şi ziua nunţii şi Leslie fu condusă la altar de tatăl său, radioasă în rochia ei din mătase şi dantelă albă. După ceremonie, se duseră cu toţii la un coctail într-un restaurant şic.

— Leslie este fermecătoare în rochia ei de mireasă, îi spuse Trisha lui Paul, care tocmai îi adusese o cupă de şampanie.

— Şi tu eşti fermecătoare, răspunse el. O să fii o mireasă foarte frumoasă.

— Mulţumesc. Sper să am ocazia să verific într-o bună zi ce ai spus acum!

După ce Paul se întoarse lângă Nan, Trisha îşi imagină propria nuntă. Va purta oare o rochie albă? Cum va arăta mirele? Şi în clipa aceea, din nou îi apăru în minte chipul lui Cody.

Era ridicol. Cu atât mai mult cu cât el o uitase cu siguranţă de multă vreme.

***

Cody ajunse la Vancouver luni seara, puţin înainte de ora unsprezece. I se păruse amuzant să participe la întâlnirea motocicliştilor, dar drumul de întoarcere – cinci sute de kilometri într-o zi – îl epuizase.

Acum, era într-o dispoziţie îngrozitoare. Şi mai ales din cauza fugii Trishei.

Ce se întâmplase ca ea să anuleze întâlnirea lor în ultima clipă? Degeaba îşi storcea creierii, nu găsea nicio explicaţie plauzibilă. Nu se simţiseră amândoi atât de bine la târgul de maşini?

Şi când se gândea că era pe punctul de a o invita să petreacă câteva zile la Vancouver înainte de a se întoarce în Kauai!

Când aflase că domnişoara Lassiter nu mai venea la cină, crezuse mai întâi că este o eroare. Dar fusese nevoit până la urmă să accepte realitatea: Trisha nu va veni la întâlnire!

Prima lui reacţie fusese de furie. Iată încă o femeie capricioasă care nu ştia ce să mai inventeze ca să pară interesantă Să se ducă la naiba! Va cina singur, şi gata.

De fapt, luase în fugă un sandviş de la barul hotelului şi se dusese în cameră să privească la televizor, până îl va lua somnul.

A doua zi dimineaţă, se trezise foarte devreme ca să pornească spre casă. La Vancouver, îl aştepta notarul său pentru a semna actele de vânzare ale complexului imobiliar. Operaţiunea aceasta îi va pune la dispoziţie o sumă frumuşică, pe care el avea de gând să o investească din nou în imobiliar. Era un sector în creştere şi voia să profite atâta timp cât preţurile erau în urcare.

Dar în vreme ce părăsea orăşelul Horton, gândurile îi reveniră la Trisha. De ce nu-i vorbise direct? I s-o fi întâmplat ceva grav? Ar fi trebuit să-i telefoneze la hotel...

Îngrijorat, se întoarse şi porni spre hotelul ei. Fordul pe care-l închiriase Trisha nu se afla în parcare. Oare, deja plecase?

Trebuia să afle. Fără să mai treacă pe la recepţie, Cody urcase până la camera ei pe scara exterioară. Fereastra era deschisă. Dăduse la o parte perdelele şi aruncase o privire înăuntru. Patul era făcut şi un aspirator se afla pe mochetă aşteptând să fie pus în funcţiune. Aşadar, într-adevăr plecase. Fără să-i dea nicio explicaţie. După toate astea rulase ore în şir şi se gândise la această situaţie. Ceva îi scăpa. Plecarea aceasta precipitată nu se potrivea cu Trisha. Oare într-un fel sau altul îi rănise orgoliul? Fusese oare prea îndrăzneţ? Sau nu îndeajuns?

Un gând îi încolţi dintr-odată în minte. Pe vremea adolescenţei lor, el se purtase urât cu Trisha. Era oare cu putinţă ca ea să se fi hotărât să se răzbune? Poate că tocmai în acest scop îl sedusese, ca să-i arate că şi ea putea să-l facă să sufere...

Până la urmă îndepărtă această ipoteză. Nu stătea în picioare. Trisha era prea onestă ca să procedeze astfel. Dacă ar fi fost supărată pe el, i-ar fi spus-o direct.

Atunci, ce se întâmplase? Fusese el singurul care îşi imaginase că se petrecuse ceva important între ei în acest weekend? La urma urmei, nici nu ştia dacă în viaţa ei exista cineva...

Ajuns în Vancouver, Cody îşi duse motocicleta în garaj, intră în casă şi se îndreptă direct spre salon. Melissa îi pusese corespondenţa pe masă. Îşi

trie repede scrisorile, nedesfăcându-le decât pe cele pe care le socotea importante.

Un „bip” discret de la ceasul lui electronic îl anunţa că este ora unsprezece. Era deja prea târziu ca să mai treacă pe la Melissa, care se culca de obicei pe la zece şi jumătate. Păcar, ar fi vrut să afle veşti despre Debbie, care îşi petrecuse weekendul la ţară împreună cu colegii ei de şcoală.

Cody, cu un gest reflex, apăsă butonul robotului telefonic pentru mesaje. O oarecare Michele, pe care o întâlnise de vreo două ori la nişte prieteni comuni, îl invita la o cafea. Îşi notă numărul ei pe un carneţel întrebându-se ce scuză să inventeze pentru a scăpa de această întâlnire plictisitoare. Apoi, găsi mesajul notarului său care îl informa că toate actele pentru vânzare erau gata. Perfect. În momentul acesta, avea tot timpul să se ocupe de afacerile lui personale. Creditele federale alocate echipei de cercetare a vulcanului Saint-Helens nu vor fi deblocate decât peste şase-şapte săptămâni. Până atunci, putea să se considere în vacanţă.

Lăsă caseta robotului să se deruleze, şi se duse în bucătărie. Melissa îi lăsase un bileţel sub unul dintre magneţii lipiţi de uşa frigiderului: „Am folosit cuptorul tău. Al meu este stricat. Găseşti biscuiţi în frigider”.

Debbie adăugase şi ea câteva rânduri, precizând că toată lumea îi admirase zmeul chinezesc cu dragon pe care Cody şi cu ea îl migăliseră ore întregi.

Puse biletul pe frigider cu un oftat nostalgic, după care îşi turnă un pahar de coca-cola. Îi vor lipsi mult Debbie şi Melissa după ce vor pleca. Dar el era bucuros că Melissa se recăsătorea. Trecuseră aproape opt ani de când David murise

Bineînţeles, Marty nu-l va înlocui niciodată pe David în inima Melissei, dar cel puţin, va face totul ca s-o facă fericită. Şi apoi, o adora pe Debbie pe care o considera deja ca fiica lui. Melissa avusese mult noroc să întâlnească un tip atât de cumsecade şi devotat precum Marty, care va şti să fie răbdător cu ea.

În zilele ce urmară, Cody aşteptă zadarnic un telefon de la Trisha. Îi

datora totuşi nişte explicaţii, sau cel puţin scuze... Poate că ea prefera să-i scrie o scrisoare?

Cu cât trecea timpul cu atât scenariile pe care şi le imagina deveneau mai dramatice. Poate că plecase din Horton atât de grăbită din cauza unei veşti proaste... Sau poate că avusese un accident pe şosea... Citea cu îngrijorare faptele diverse din ziare. Şi-o imagina răpită, atacată într-o parcare pustie, luată ostatic de vreun psihopat...

Până la urmă, măcinat de îngrijorare, îl sună pe preşedintele foştilor elevi pentru a-i cere numărul de telefon al Trishei. Nu-i păsa de bârfele ce vor urma.

Soneria telefonului sună de vreo douăsprezece ori înainte ca să răspundă cineva. Auzi o voce gâfâită.

— Alo!

— Trisha?

— Nu, ea nu s-a întors încă. Cred că îşi va petrece seara cu prietenii. Scuzaţi-mă că, gâfâi aşa, dar mi-am uitat cheia şi a trebuit să intru pe fereastra de la bucătărie... Mai sunaţi pe la ora unsprezece, probabil că până atunci Trisha se va întoarce.

Fu cât pe ce s-o întrebe pe necunoscuta de la telefon cine era, dar renunţă în ultimul moment. La urma urmei, nu avea importanţă.

— Vă mulţumesc, răspunse el simplu.

Şi închise telefonul.

Aşadar Trishei nu i se întâmplase nimic tragic. Cina cu nişte prieteni... Era evident că îl uitase complet pe Cody.

Să o mai sune? Cu siguranţă nu! în ceea ce-l priveşte, Trisha Lassiter nu mai exista.

A doua zi după nuntă, Paul o ajută pe Trisha să-şi mute biroul în fosta cameră a lui Leslie. Când totul fu pus în ordine trecură în salon să cineze. Pregătise o salată de crudităţi şi friptură rece.

— Trebuie să cumpăr o mobilă nouă pentru salon, spuse ea arătând locurile rămase goale pe mochetă. Mă gândesc chiar să-mi schimb şi patul iar pe cel vechi să-l transform într-o banchetă pentru salon. Ce zici?

— Da, da...

Hotărât lucru, Paul nu era în apele lui. El, de obicei atât de vorbăreţ, abia dacă scosese o vorbă de când venise. Trisha îi privi chipul slab încadrat de bucle brunete. Ochii lui căprui erau încercănaţi şi o cută adâncă îi brăzda fruntea.

— Paul? Pari preocupat. Ce s-a întâmplat?

— Sunt un pic obosit...

Fu cât pe ce să-l întrebe dacă totul mergea bine cu Nan, dar se răzgândi. El nu-i vorbea niciodată despre Nan. Ghicise, fără îndoială, răceala dintre cele două femei. Oricum, ar fi putut interpreta greşit întrebarea.

— Cum avansează lucrările de renovare a imobilului? reluă ea.

Paul cumpărase cu câteva luni în urmă un imobil de birouri la

Kapaa, şi-i oferise Trishei posibilitatea de a-şi muta magazinul acolo. Ideea o entuziasmase. Noile imobile construite erau foarte speciale şi Paul îi propusese o chirie modică. Mai rămânea de aşteptat ca lucrările, începute în urmă cu două luni, să fie în sfârşit terminate.

— Foarte încet, răspunse el cu o mină sumbră. Costul este mult mai ridicat decât prevăzusem. Până la urmă, nu sunt prea sigur că am făcut o afacere bună.

Imobilul îi fusese cedat lui Paul de un client al său în contul unor datorii mai vechi. Grav afectată de un uragan, clădirea necesita importante lucrări de renovare, dar era bine situată şi părea să reprezinte o bună investiţie pentru viitor.

— Haide să ne plimbăm un pic pe plajă, spuse el deodată. Simt nevoia să ies la aer.

— Bună idee. Este o atmosferă apăsătoare astă-seară. Ne mai răcorim un pic dacă ne plimbăm.

Când ajunseră la plaja aflată la vreo sută de metri de casa ei, Trisha îşi scoase sandalele pentru a merge desculţă pe nisip. În timp ce mergeau de-a lungul ţărmului, îi povesti lui Paul cum se derulase weekendul ei la Horton, fără să-i pomenească de întâlnirea cu Cody. Nu pentru că i-ar fi fost ruşine, dar ştia că Paul nu ar fi putut fi păcălit chiar dacă ea i-ar fi vorbit cu detaşare despre acest subiect. Iar ea, nu se simţea încă în stare

să vorbească despre asta ca despre o poveste deja clasată.

Se înseră când porniră înapoi spre casă. Când dădură colţul străzii, zăriră o siluetă masculină aplecată spre interfonul de la intrare. Trisha tresări. Silueta aceea atletică i se părea ciudat de familiară.

Îşi reveni imediat. Iarăşi obsesia ei! Ce absurditate. Trebuia să înceteze să-l mai vadă pe Cody peste tot.

Bărbatul apăsa pe butonul interfonului cu un gest nervos, apoi ridică privirea şi se uită spre balconul de la etajul întâi. De data aceasta, Trisha se crispă. Era apartamentul ei! Şi când plecaseră la plimbare, uitase să stingă lumina, astfel că omul credea probabil că era cineva acasă şi refuza să-i răspundă.

— Îl cunoşti pe bărbatul acela? întrebă Paul, dându-şi seama şi el că necunoscutul suna la ea.

— Nu... nu sunt sigură, reuşi să articuleze Trisha.

În clipa aceea, bărbatul se întoarse şi rămase încremenit zărindu-i. Lumina interfonului îi dezvăluia faţa, accentuându-i trăsăturile colţuroase. Trisha simţi o durere ascuţită în piept. Era Cody.

— Ce cauţi aici? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Aş vrea să discut cu tine, răspunse Cody.

Vorbise calm, dar ochii îi străluceau de furie. Trisha simţi mâna lui Paul pe umărul ei.

— Aşadar, îl cunoşti? întrebă el pe un ton surprins.

— Este Cody Malone, îi explică ea. Ne-am revăzut după mulţi ani, la Horton în weekendul trecut.

Trisha nu se grăbi să facă prezentările. Ce putea să însemne sosirea neaşteptată a lui Cody? Ar trebui să se bucure? El parcursese mii de kilometri ca să vină s-o vadă. Sau să se teamă de ce putea fi mai rău?

— Ai putea măcar să ne prezinţi, spuse sec Cody.

Privirea i se fixase asupra lui Paul cu o licărire provocatoare în ochi. Poate că îşi închipuia că acesta este amantul ei? La urma urmei, pe interfon nu erau decât două nume: Anderson, care era numele de familie al lui Leslie şi al ei.

— Este Paul, spuse ea. Paul Anderson.

Cum Cody se întoarse spre interfon, ea profită şi-i dădu un cot lui Paul. Acesta o privi surprins, dar nu spuse nimic.

— Se vede că nu mi-ai spus totul despre viaţa în Hawaii, reluă Cody întorcându-se din nou spre ei.

„Dar tu? gândi ea. Ai impresia că ai fost mai sincer?” Se mulţumi însă să-i arunce o privire rece.

— Îmi pare rău dacă a fost vreo neînţelegere, răspunse ea.

Paul îşi drese glasul şi părea că este pe punctul de a vorbi, dar Trisha i-o luă înainte.

— Mă bucur că te-am revăzut, Cody. Dar Paul şi cu mine tocmai voiam să mergem la cinema când te-am zărit.

Îl luă pe Paul de braţ şi îl conduse spre maşina lui trasă lângă trotuar.

— Ce înseamnă tot circul ăsta, Trisha? exclamă Paul după ce se aşeză la volan.

Trisha aşteptă până când Cody se mai îndepărtă şi apoi răspunse:

— Este un fost coleg de liceu. S-a cam îndrăgostit de mine şi probabil că a aflat adresa mea de la preşedintele comitetului foştilor elevi. Am preferat să-l fac să creadă că suntem împreună pentru ca să scap de el mai repede. Sper că nu te-ai supărat pe mine?

— Bineînţeles că nu, dar pari tulburată... S-a întâmplat ceva în weekendul acela?

— Nu, nimic. Sunt doar surprinsă că el a făcut atâta drum ca să mă vadă, atâta tot.

— Şi eu sunt surprins. Poate că îşi imagina că este binevenit la tine? în orice caz, ai fost foarte nepoliticoasă faţă de el. Şi asta nu-ţi stă în fire.

— El este cel care are atâta tupeu, pentru a îndrăzni să apară la uşa mea fără să fie invitat, replică ea, oarecum în defensivă.

De ce venise Cody? Ca să-şi răzbune orgoliul rănit? După câte ştia ea, Cody Malone nu era obişnuit să-i fie refuzate invitaţiile. Altul în locul lui, probabil că ar fi lăsat totul baltă, dar Cody gândise fără îndoială că în joc era onoarea lui

— Şi ce ar fi să mergem la cinema? reluă ea.

— Am o mulţime de probleme de rezolvat până mâine. Aş face mai bine

să mă întorc acasă. Marţi mă duc din nou la Oahu. Îţi voi telefona de acolo.

Trisha nu insistă.

— Atunci, noapte bună, Paul. Îmi pare rău pentru acest mic incident

— Nu-i nimic, Trisha. Mă bucur că am putut să-ţi fiu de folos la ceva. Dacă el va continua să te deranjeze, telefonează-mi.

Întoarsă acasă, Trisha îşi pregăti o cană de cafea şi se aşeză la masa de lucru, ca să deseneze un inel din argint şi coral comandat de un client.

După vreo jumătate de oră, soneria de la intrare răsună în liniştea apartamentului.

Probabil că era Paul care uitase ceva. Era ciudat că nu se anunţase la interfon, aşa cum făcea de obicei... Trisha descuie uşa, dar lăsă la locul lui lanţul de siguranţă. Abia întredeschise uşa că îl şi văzu pe Cody, cu mâinile în buzunar, cu un aer supărat.

— Pot să intru? întrebă el încet. Vreau să-ţi vorbesc.

— Nu văd ce ai avea să-mi spui.

— Credeam că fetele din Hawaii sunt mai primitoare. Iată o altă legendă inventată pentru a atrage turiştii.

— Îmi pare rău, dar n-am chef de glume, Cody. Tocmai lucram ceva

Vru să închidă uşa, dar Cody o reţinu cu o mână fermă.

— Îmi datorezi o explicaţie, Trisha.

— Nu-ţi datorez nimic! Eu sunt cu Paul şi sunt foarte fericită.

— De când eşti cu el?

— De... de foarte multă vreme.

— În cazul acesta, ar putea foarte bine să se lipsească de tine o seară. Te invit la cină.

— Inutil, Cody. Nu am nimic să-ţi spun. Nu înţeleg de ce insişti? După cum ai putut constata, nu sunt liberă.

El începu să râdă. O licărire ironică îi dansa în ochii limpezi. Trisha avu dintr-odată sentimentul că el ştia de la bun început că ea îl minte în legătură cu Paul.

— M-am învârtit prin zonă, adineauri. Te-am văzut coborând din maşina prietenului tău Paul şi intrând în casă singură. După aceea, am aşteptat ca să intre cineva în clădire pentru ca să pot intra şi eu, bănuind că dacă

sunam la interfon, nu-mi vei deschide. Am văzut că

Paul nu s-a întors.

— Am renunţat să mai mergem la cinema. Şi-a amintit că are ceva de lucru la birou.

— Inutil să mă minţi, Trisha. Sunt sigur că Paul nu locuieşte aici. Când am telefonat, în urmă cu câteva zile, mi-a răspuns o femeie.

— Ai telefonat?

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Îmi pare rău...

Se strădui să pară indiferentă, dar simţi că apărarea ei slăbeşte. Era impresionată de faptul că el fusese îngrijorat pentru ea. Totuşi, îşi reveni repede. Era limpede că el încerca s-o îmbuneze. Iar ea nu trebuia să uite că el îi ascunsese un aspect foarte important din viaţa lui.

— Ar fi trebuit să las un mesaj mai explicit la hotel, reluă ea cu o voce calmă. Leslie nu mi-a spus nimic despre telefonul tău.

Ceea ce nu era deloc de mirare. Depăşită de evenimentele care precedau apropiata ei căsătorie, Leslie pierduse chiar şi cheia apartamentului, şi escaladase balconul pentru a intra prin fereastra bucătăriei

— De ce nu ai mai telefonat?

— Pentru că mi-ai fi închis telefonul. Am preferat să vin chiar eu.

— Văd. Şi munca ta?

— Sunt în vacanţă vreo câteva săptămâni pentru că mai aşteptăm nişte credite. Ce-ar fi să mă laşi să intru? Nu stau mult, îţi promit.

Trisha ezită, speriată de gândul de a fi singură cu el. Va avea oare puterea să-i reziste dacă el îi făcea avansuri?

— Am de lucru, spuse ea. Vom vorbi altă dată.

Vru din nou să închidă uşa, dar de data asta Cody o blocă punând piciorul.

— Ai de lucru duminică seara?

— Da. Mi-am făcut un mic atelier în camera mea... şi... şi am de terminat o comandă pentru mâine.

Nu era decât pe jumătate o minciună. În realitate, clientul îşi aştepta

inelul abia peste o săptămână. Dar Cody nu avea de unde să ştie.

— În cazul acesta, plec, spuse el. Dar cu condiţia să cinezi cu mine mâine seară.

— Sunt deja invitată.

De data aceasta, minciuna ei o făcu să se roşească.

— Ei bine, anulează această întâlnire sau îmi petrec noaptea în faţa uşii tale. Asta îmi va permite să aflu dacă bărbatul acela locuieşte într-adevăr cu tine.

Trisha oftă, exasperată. Cody era în stare să-şi pună în practică ameninţarea... Şi ea nu voia să-i mărturisească faptul că doar inventase această poveste a concubinajului ei cu Paul.

— O să văd ce pot să fac

— Trec să te iau mâine seară, la opt.

— Stai la hotel?

— Nu-i nevoie să-ţi spun unde stau, n-am să-ţi spun. Ai putea să fugi iarăşi în ultima clipă.

— Să ne întâlnim la restaurant, îi propuse ea, gândindu-se că el ar putea să se mire că nu-l găseşte pe Paul la ea când va veni s-o ia.

Trisha îi dădu adresa unui restaurant aflat în centrul oraşului. Cody stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

— De acord. Pe mâine. Dar te previn... Dacă nu vii, mă instalez în faţa uşii tale până când vei vrea să ieşi cu mine.

Îi făcu maliţios cu ochiul, apoi se îndepărtă pe culoar cu mersul lui nonşalant.

CAPITOLUL 6

În picioare în faţa şifonierului deschis, şi îmbrăcată doar cu un sutien şi un slip din dantela ivoar, Trisha îşi trecea în revistă garderoba.

Cu ce să se îmbrace pentru cina cu Cody? Nici vorbă să-şi pună o bluză cu decolteu adânc sau o fustă crăpată. Dacă se îmbrăca într-un mod provocator, cu siguranţă că el îşi va imagina că vrea să-l seducă.

Pe de altă parte, pentru a da dovadă de siguranţă, trebuia să se simtă frumoasă... De altfel, Paul o încurajase întotdeauna să facă în aşa fel încât să se simtă cochetă, chiar şi pe vremea când grosimea taliei ei nu-i permitea extravaganţe.

Alese un taior din bumbac alb cu jacheta mai lungă şi pe corp şi fusta dreaptă până la genunchi. Era o ţinută clasică şi elegantă, pe care o completă cu nişte cercei din coral roz şi un colier de perle.

O oră mai târziu, îşi parca maşina în faţa restaurantului. Opri motorul şi îl zări pe Cody aşteptând-o la intrare.

Purta un pantalon elegant din în havan şi o cămaşă albă cu mâneci scurte. Două tinere care aşteptau fără îndoială să se elibereze o masă, intraseră în vorbă cu el. Agasată, Trisha o văzu pe una dintre ele aplecându-se spre el cu un zâmbet ademenitor şi cerându-i un foc.

Hotărât lucru, Cody Malone era un seducător incorigibil... Dar, la urma urmei, nu avea nicio importanţă. Nu hotărâse ea că această seară va fi ultima pe care o va petrece cu el? Putea deci foarte bine să seducă toate fetele frumoase din Hawaii dacă avea chef. Ei nu-i păsa.

Totuşi, când veni spre ea cu zâmbetu-i strălucitor, Trisha se simţi cuprinsă de un val de plăcere. Cody părea sincer fericit că o vede venind.

Ea rămase totuşi în expectativă şi întinse doar obrazul când el se aplecă s-o sărute.

Intrară în restaurant unde fură întâmpinaţi de către o tânără îmbrăcată în costum tradiţional de culoare turcoaz. O urmară prin sala plină până la refuz, până la o masă.

„Taj Mahal”, restaurant renumit pentru excelenta lui bucătărie, atrăgea o clientelă cosmopolită. Trisha alesese acest restaurant indian pentru

ambianţa lui relaxată, gândindu-se că este mai prudent să evite locurile romantice unde se cina la lumina lumânărilor şi se cânta muzică hawaiană.

— Ai profitat de ziua aceasta ca să vizitezi insula? întrebă ea în timp ce consulta distrată meniul.

— Am fost la canionul Waimea. Cred că în afara Marelui Canion din Colorado, nu am mai văzut ceva atât de splendid. Falezele acelea imense care îşi schimbă culoarea după lumina soarelui, trecând de la roz la ocru şi portocaliu

— Stiai că Waimea înseamnă... apele roşii? într-adevăr, pământul canionului colorează în roşu apele de ploaie ce se scurg de pe versanţi până la mare.

— Ai avut deja ocazia să faci plimbări mai lungi pe insulă?

— De mai multe ori. Poţi merge ore în şir fără să întâlneşti pe cineva. Este impresionant.

Trisha închise meniul şi-l puse la marginea mesei.

— Am descoperit de asemenea şi Kapaa, spuse el. Am trecut chiar şi prin faţa magazinului tău.

— Adevărat? Ar fi trebuit să intri.

Ea regretă imediat ce spusese. După primirea pe care i-o făcuse, nu trebuia s-o mire faptul că el nu îndrăznise să treacă pragul magazinului.

Sosirea chelneriţei le întrerupse pentru moment conversaţia. Comandară mâncarea şi tânăra chelneriţă veni, o clipă mai târziu, cu o sticlă de vin de California.

— Ce-ar fi să-mi explici de ce ai plecat atât de grăbită din Horton? reluă Cody când rămaseră din nou singuri.

Vorbise cu o oarecare dezinvoltură, ca şi cum nu dădea prea mare importanţă incidentului. Şi ea se întreba dacă se prefăcea doar indiferent pentru a-şi salva orgoliul... Sau poate că se gândea că nu mai are niciun rost să insiste, din moment ce în viaţa ei exista un alt bărbat?

Dar dacă el venise în Hawaii să se întâlnească cu altă femeie? De fapt, ce ştia ea despre viaţa lui privată, dacă nu doar faptul că o oarecare Melissa locuia împreună cu el la Vancouver? Oh! dar asta nu-l împiedica pe el să colecţioneze aventuri

Gândul acesta îi reaprinse furia Trishei.

Cody nu merita să sufere pentru el. Şi nici să încerce să-l menajeze

— Mi-am dat seama că voi avea foarte puţin timp să vizitez galeriile din San Francisco, răspunse ea prefăcându-se la rândul ei indiferentă. Dacă am fi cinat împreună, m-aş fi culcat târziu şi nu aş mai fi putut pleca decât spre prânz. De aceea, am preferat să anulez întâlnirea noastră. Şi nu mă gândeam că asta o să te supere atât de mult, adăugă pândindu-i reacţia.

— Înţeleg.

Vorbise pe un ton neutru, dar ea citi o oarecare dezamăgire în privirea lui.

Trisha simţi o strângere de inimă. Nu împingea oare jocul prea departe?

— Dar de ce ai vrut să mă faci să cred că locuieşti împreună cu acest bărbat? reluă el.

Ea nu se putu abţine să roşească.

— Dacă nu ai fi insistat atât ca să-mi vorbeşti, fără îndoială că nu aş fi inventat această minciună. Era târziu şi nu aveam chef să am o discuţie lungă cu tine, asta-i tot.

— Cine este acest Anderson?

— Leslie Anderson, preciză ea. Împărţeam apartamentul cu ea până săptămâna trecută. Cât priveşte Paul, este un prieten. Nu a fost niciodată nimic între noi. Ţi-am vorbit despre el, îţi aminteşti? Este avocat. Lucrează într-un cabinet de avocatură la Honolulu, dar vine frecvent în Kauai unde are mulţi clienţi. M-a ajutat să-mi rezolv problemele cu poliţa de asigurare când am avut acel accident...

Cody dădu din cap.

— Este un prieten preţios...

Se întrerupse pentru a o lăsa pe chelneriţă să le pună pe masă mâncărurile pe care le comandaseră.

— Ai dreptate, reluă el, nu ar fi trebuit să apar aşa brusc la tine, fără să te anunţ. A fost o prostie din partea mea. Se pare că am acordat prea mare importanţă celor ce s-au întâmplat între noi la Horton.

Trisha simţi un nod în gât. Era oare sincer? Sau, din nou, încerca s-o manipuleze?

— Când ai anulat cina noastră, ar fi trebuit să înţeleg mesajul, continuă Cody. Era suficient de limpede. De fapt, nu era nimic de explicat. Tu ai viaţa ta, eu pe a mea. Este prea târziu să schimbăm cursul lucrurilor.

De data aceasta, pronunţase ultima frază pe un ton definitiv. Şi în loc să se simtă uşurată, Trisha resimţi un puternic sentiment de frustrare. Cody dădea un pic prea repede înapoi... Ascundea oare asta ceva? Se simţea vinovat faţă de Melissa? Sau acum credea că tot jocul acesta nu merită atâta ostenealã?

Trisha fu cât pe ce să-i dezvăluie că ştia de existenţa Melissei. De altfel, nu ar fi avut şi ea dreptul să ceară nişte explicaţii? Şi se întreba cum să abordeze subiectul, când Cody reîncepu să vorbească.

— Cerceii aceştia sunt foarte frumoşi, spuse el. I-ai făcut tu?

— Da. A fost prima oară când am folosit coralul roz, răspunse ea.

— Ce alte materiale mai foloseşti?

— Pietre semipreţioase cum ar fi granatul sau ametistul. Dar de cele mai multe ori, folosesc diverse varietăţi de coral. Cel negru este mai ieftin, pentru că poate fi găsit la adâncimi mici, în timp ce coralul roşu sau alb se recoltează la mai bine de trei sute de metri adâncime. Bineînţeles, exploatarea coralului este astăzi strict reglementată.

— Bijuteriile expuse în vitrina ta sunt minunate. Cred că ţi-ai găsit vocaţia.

Continuară să vorbească despre tot felul de lucruri. Cody se purta atent şi politicos, dar atitudinea lui se schimbase imperceptibil. Sau poate doar privirea? Trishei i se părea că nu o mai priveşte ca pe o femeie care i se pare atrăgătoare, ci ca pe o prietenă cu care era bucuros să stea la taclale, ceea ce i se păru reconfortant, dar şi ciudat de iritant.

Când li se aduseră cafelele, el vru să ştie unde era cel mai potrivit loc de practicare a surfului.

Trisha îl informă că o staţiune balneară de pe coasta sudică, Poipu, avea plaja cea mai apreciată de surferii profesionişti.

— Cât timp te gândeşti să stai în Kauai?

Cody tot nu-i spusese la ce hotel se cazase – sau poate stătea la vreo cunoştinţă?... — nici ce anume avea de gând să facă pe timpul şederii lui

aici.

— Nu ştiu încă. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten care studiază vulcanul Kilauea, din Hawaii. Dar mai întâi vreau să prospectez sectorul imobiliar. Am vândut complexul din Vancouver şi am de gând să reinvestesc acest capital în arhipelagul Hawaii, dacă găsesc o ocazie interesantă, fireşte.

Trisha se strădui să nu-şi arate mirarea. Aşadar, Cody era proprietarul unui complex din Vancouver... îi vorbise foarte puţin despre asta când se întâlniseră la Horton. Şi dacă îşi amintea ea bine, era vorba despre locuinţe de lux, cu piscină, terenuri de tenis, dar omisese să-i precizeze că totul îi aparţinea. Cu ce bani putuse el să dezvolte această afacere?

Un vulcanolog cu siguranţă că nu câştiga prea mult. Iar moştenirea lăsată de tatăl său nu putea să fie fabuloasă mai ales că acesta avusese o reputaţie de mână spartă.

— S-a făcut târziu, spuse Cody uitându-se la ceas. Vrei să te conduc?

— Nu este nevoie. Am venit cu maşina.

O clipă mai târziu, se despărţeau în faţa intrării restaurantului. Maşina închiriată de Cody era foarte aproape, trasă lângă trotuar.

— Petrecere frumoasă în Kauai! spuse Trisha.

Ar fi trebuit oare să-i spună să-i mai telefoneze înainte de a pleca? La ce bun? Mai bine să renunţe să-l mai revadă.

— Mulţumesc, răspunse el. Şi magazinului tău, „Ţestoasa roz” îi doresc viaţă lungă.

Păru că vrea să mai adauge ceva, dar se răzgândi şi tăcu. Ea îi adresă un zâmbet înainte de a se îndrepta spre maşina ei.

Se aşeză la volan cu un sentiment de regret amestecat cu nostalgie. „Sunt o proastă, îşi zise ea. Ce aşteptam de la el? Să-şi ceară scuze? Să-mi explice că Melissa nu este femeia vieţii lui? Este mai bine să-l uit o dată pentru totdeauna...”

Demară, şi se hotărî să treacă prin faţa casei lui Paul care se afla în apropiere, ca să vadă dacă lucrările de renovare avansau. Şi aici însă o aştepta o surpriză...

Locul părea părăsit. Nu se vedea niciun camion în faţa imobilului şi

schelele fuseseră demontate. Ce însemna asta?

Trebuia să-i telefoneze urgent lui Paul.

Asta şi făcu de îndată ce ajunse acasă.

Explicaţiile lui Paul fură departe de a o linişti. Acesta spuse că preţul lucrărilor de renovare se dovedise a fi atât de ridicat încât a trebuit să întrerupă activitatea, fără ca măcar să-i fi putut achita antreprenorului ceea ce-i datora.

— Sunt la ananghie, mărturisi el. Lucrările acestea costă mult mai mult decât prevăzusem. Voi fi obligat să vând totul.

— N-o să fie prea uşor, dacă şi cumpărătorul va trebui să investească în renovări...

— Ştiu. Va trebui să vând acest imobil pe nimic. Aveam de gând să-ţi vorbesc despre toate astea de săptămâna trecută, dar am preferat să mai aştept puţin în cazul în care aş fi găsit o soluţie.

— Şi dacă nu reuşeşti să vinzi?

— Nici nu vreau să mă gândesc. Mâine am întâlnire cu directorul unei agenţii imobiliare. O să te ţin la curent.

— Dacă pot face ceva ca să te ajut...

— Găseşte-mi un cumpărător şi voi fi în al nouălea cer! glumi Paul cu un râs amar.

Trisha închise telefonul, îngândurată. Un cumpărător. Dar tocmai cinase cu un potenţial cumpărător! Nu îi spusese Cody Malone că vrea să investească în afaceri imobiliare?

Nu avea însă nicio idee despre suma de care dispunea el. Şi apoi, cu siguranţă, nu-l interesa un imobil ce trebuia renovat. Prefera probabil un imobil pe care-l putea închiria imediat, înainte de a se întoarce la Vancouver.

Totuşi, dacă exista şi cea mai mică şansă de a-l ajuta pe Paul, trebuia să încerce.

Da, dar Cody poate că îşi va imagina că ea vrea să reia relaţia cu el propunându-i o afacere Şi oricum, nu ştia cum ar fi putut să-l contacteze.

Doar dacă ar telefona la toate hotelurile din Kapaa şi din staţiunile balneare apropiate? El însuşi folosise aceeaşi strategie ca s-o găsească

Până la urmă se hotărî să-i telefoneze lui Paul şi să-i împărtăşească ideea ei, precizându-i însă că existau puţine şanse să reuşească.

— Merită încercat, răspunse el. Dacă prietenul tău are destui bani ca să facă lucrările de renovare, va face o afacere excelentă.

— Atunci, încerc să-l găsesc înainte să plece de pe insulă.

— Perfect. Ţine-mă la curent. Dacă pot să negociez vânzarea direct cu el, vom evita să plătim comisioanele agenţiei.

Vocea lui Paul vibra de entuziasm. Oare greşise Trisha vorbindu-i despre Cody? Oricum, era prea târziu să mai aibă regrete

De îndată ce închise telefonul, începu să caute în „Pagini aurii” şi îşi dădu seama că va fi mult mai complicat decât prevăzuse, să-l găsească pe Cody Malone. Doar orăşelul Kapaa avea mai mult de douăzeci de hoteluri.

Descurajată, vru să lase pe mâine căutările. Şi, oricum, ezita să-l sune pe Cody la o oră atât de târzie. Dar dacă pleca de la hotel înainte ca ea să-l poată contacta, nu va mai avea nicio şansă să-i dea de urmă.

Ridică receptorul şi formă numărul primului hotel de pe listă. De îndată ce va afla unde se cazase, nu va avea decât să-i telefoneze mâine dimineaţă la prima oră.

Cody făcu un duş rapid, se bărbieri şi se îmbrăcă în timp ce se gândea la programul din acea zi. Dimineaţă, se va duce la Princeville ca să facă nişte cumpărături, amintiri pentru Debbie şi Melissa, şi poate o cămaşă din aceea hawaiană pentru el însuşi. La început, se gândise să-i ofere Melissei nişte cercei cumpăraţi de la „Ţestoasa roz”, dar până la urmă a renunţat.

După prânz va lua avionul spre Hawaii. Recepţionerul hotelului îi spusese că erau numeroase zboruri care asigurau legătura între Kauai şi Hawaii, şi că nu era nevoie să-şi facă rezervare dinainte.

Deschise fereastra camerei. Cu trei etaje mai jos dunele de nisip fin se întindeau până la marea de un albastru-turcoaz care scânteia sub soarele strălucitor. Câţiva surferi matinali călăreau deja valurile, răsucindu-se cu îndemânare pe planşe pentru a rămâne pe creasta valului şi a face ca plăcerea coborârii să dureze mai mult. În apropierea hotelului, tufişurile de hibicus înconjurau frumoasele peluze, iar piscina părea un safir, încrustat în verdele crud al gazonului.

Lui Cody îi plăcea acest loc. Îi plăcea vegetaţia luxuriantă, peisajele uimitoare. Ar fi vrut să survoleze cu elicopterul falezele abrupte de la Na Pali, să exploreze adâncurile mării, bogată în peşti tropicali şi corali, să plutească pe valuri cu planşa la fel ca aceşti tineri sportivi lipsiţi de griji, să stea întins pe plajă sub lumina lunii.

Dacă Trisha l-ar fi dorit în preajma ei

Doar evocarea acestui nume trezea în el un imens sentiment de frustrare. Era pentru prima oară când o femeie îl atrăgea într-un mod atât de irezistibil.

Când era lângă ea, avea în permanenţă dorinţa de a-şi rătăci mâinile prin părul ei lung şi blond, de a se pierde în adâncul ochilor ei negri, de a-i muşca buzele pline ca nişte fructe coapte, buzele cu acel zâmbet adorabil.

În ciuda eforturilor lui, nu reuşea să şi-o alunge din minte.

Soneria telefonului îi întrerupse visarea. Lăsă fereastra întredeschisă, se îndreptă spre aparatul pus pe noptieră şi ridică receptorul.

— Da. Alo!

— Cody?

Vocea Trishei... Degetele i se crispară uşor pe telefon.

— Da, eu sunt.

— Scuză-mă că te sun atât de devreme, dar trebuie să vorbesc neapărat cu tine înainte să pleci din Kauai.

— Ei bine, după cum vezi încă n-am plecat, răspunse el prudent.

De ce naiba îl sunase? Şi cum de găsise numărul de telefon?

— Ţi-am telefonat ca să... ca să-ţi propun o afacere.

— Ce fel de afacere?

Trisha îi expuse ideea. Proprietarul imobilului în care ea avea de gând să-şi mute magazinul, se hotărâse să-l vândă. Şi cum Cody îi povestise despre proiectele lui imobiliare, ea se gândise că poate ar fi interesat. În ultimele luni, fuseseră făcute lucrări de renovare a imobilului, dar proprietarul se gândise până la urmă să-l vândă în starea actuală.

Până la acest moment, ea îi vorbise foarte sigură pe ea. Vocea începu însă să-i tremure când adăugă:

— Dar poate că nu vrei să cumperi un imobil în curs de renovare

— La drept vorbind, mă gândeam mai degrabă să prospectez piaţa în Hawaii. Cumpărătorii japonezi au investit mult în ultima vreme în Insula cea Mare. În câţiva ani, cu siguranţă că preţurile vor exploda.

Făcu o pauză înainte să continue:

— Ai putea să-mi dai mai multe informaţii asupra acestui imobil?

— Nu ştiu nici eu mare lucru, decât că este situat la cinci minute de mers pe jos de centru, într-o zonă în care comerţul se dezvoltă pe zi ce trece. Aşteptam să văd dacă tu eşti interesat înainte de a mă informa.

— Poate că aş putea lua legătura direct cu agenţia care se ocupă de tranzacţie?

— Proprietarul nu vrea să lucreze cu o agenţie. Încă nu a vorbit despre intenţiile sale decât cu aceia care urmau să închirieze o locaţie în acest imobil.

— De ce s-a hotărât să vândă.

— Nu nu ştiu. Probabil că are alte proiecte.

Cody se gândi că, întotdeauna, este preferabil să evite costurile cu agenţia. Pe de altă parte, nu ştia cu cine avea de-a face şi ar fi putut să piardă mulţi bani dacă nu lua toate precauţiile necesare. Era ciudat că proprietarul hotărâse să vândă imobilul în curs de renovare

Surveniseră oare probleme neaşteptate?

— O să mă gândesc, îi promise el. Mă hotărâsem să plec spre Hawaii după-amiază, dar dacă mă răzgândesc, o să te sun.

— Ai reuşit să dai de prietenul tău?

— Nu. Am vorbit cu soţia sa la telefon, şi l-am anunţat că voi lua astăzi avionul spre Hilo. Am sunat de asemenea şi acasă la mine ca să anunţ că mă întorc la Vancouver la sfârşitul săptămânii.

— Ai vorbit cu Melissa?

— Da, i-am telefonat aseară.

— Aha...

— Spune-mi, tu primeşti vreun comision la această vânzare? reluă Cody, încă intrigat de propunerea ei.

Vehemenţa cu care negase Trisha îl făcu să-şi dea seama că făcuse o impoliteţe.

— Nicidecum! exclamă ea, jignită. Am crezut doar că această afacere te-ar interesa, atâta tot. Dar las-o baltă. Dacă crezi că vei găsi ceva mai bun în Hawaii, cu atât mai bine. Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi timpul. La revedere.

Şi închise telefonul. Fir-ar să fie, de ce era atât de susceptibilă? El nu făcuse decât să se informeze...

Poate că ea se simţea vexată de faptul că el nu se arătase atât de entuziasmat faţă de propunerea ei? Dar dat fiind puţinele informaţii pe care ea i le dăduse despre acest imobil, lui i-ar fi fost greu să se entuziasmeze

Mai bine o lăsa baltă. Cu siguranţă că el va face afaceri mai bune în Hawaii, chiar dacă va trebui să dea un comision gras la o agenţie imobiliară

Abia când fu în avion, Cody se gândi din nou la propunerea Trishei. Aceasta pomenise numele Melissei în decursul conversaţiei. Dar el era absolut sigur că nu-i vorbise niciodată despre cumnata lui. De unde ştia Trisha de existenţa ei? Şi de unde ştia că locuieşte la Vancouver?

Îşi aminti atunci că Trisha pomenise numele Melissei pe un ton rece, un pic sarcastic. Era oare cu putinţă ca ea să se fi înşelat asupra identităţii Melissei?

Gândul acesta îl obsedă în următoarele două zile pe care şi le petrecu în Hawaii împreună cu prietenul lui Al şi echipa sa de cercetători. Şi pentru că îşi obţinuse brevetul de pilot de elicopter cu câteva luni în urmă, îi propuse lui Ai să survoleze împreună vârful în formare al vulcanului Kilauea, botezat Puuo o şi produs de erupţiile regulate de lavă ale vulcanului.

Şi a treia zi, Cody se hotărî să se întoarcă în Kauai. Ca să afle mai multe despre acest imobil de vânzare. Şi ca s-o revadă pe Trisha.

CAPITOLUL 7

De îndată ce ajunse în holul aeroportului, Cody se îndreptă spre o cabină telefonică. Intră şi formă numărul de la „Ţestoasa roz”.

— Imobilul este încă de vânzare, îi confirmă Trisha. Până la urmă, proprietarul a încredinţat afacerea unei agenţii. Vrei să-l întreb despre ce agenţie este vorba?

— Nu, nu-i nevoie. Prefer să merg cu tine să vizitez imobilul.

— Eu n-o să fiu în măsură să-ţi dau prea multe informaţii...

— Nu face nimic. Prefer să arunc o primă privire fără să fiu sub presiunea unui agent imobiliar, improviză Cody.

Ceea ce nu spuse însă, era faptul că voia mai ales să profite de ocazie şi să vorbească cu Trisha.

— Unde se află acel imobil?

— Nu departe de „Taj Mahal”.

În clipa aceea, el auzi o voce feminină întrebând-o ceva pe Trisha, care îl rugă să aştepte o clipă, şi puse telefonul pe masă.

Când reluă convorbirea, ea îi spuse:

— Scuză-mă. Anne m-a întrebat ceva. Ascultă, închid magazinul la ora cinci şi jumătate. Am putea să ne întâlnim undeva pe la ora şase?

— De acord.

Îşi dădură întâlnire în faţă la „Taj Mahal”, la şase fără un sfert.

Cody închirie o maşină de la aeroport, îşi duse bagajele la hotelul la care trăsese cu câteva zile în urmă şi se duse pe plajă să facă o baie.

Plin de optimism după discuţia lui cu Trisha, o întrebă pe recepţionera hotelului, o tânără amabilă de vreo treizeci de ani, dacă poate să-i recomande un restaurant cu o atmosferă romantică.

— La „Waikohola” ar trebui să vă placă, îi răspunse ea zâmbind. Au o excelentă bucătărie hawaiană, şi este un restaurant foarte liniştit, în faţa unei mici plaje înconjurate de palmieri.

Cody îşi notă adresa şi-i mulţumi, uimit că o vede dintr-odată cu o expresie descumpănită.

Îndepărtându-se de recepţie, îşi dădu seama că tânăra interpretase

probabil întrebarea ca o introducere politicoasă la o invitaţie la cină... Ar fi trebuit să bănuiască asta. Dar Trisha îi ocupa atât de mult gândurile încât nu mai vedea nimic ce se întâmpla în jurul lui.

Întors în cameră, se îmbrăcă în blugi şi un tricou, pentru a putea vizita imobilul prin toate colţurile fără să se teamă că se murdăreşte.

Mai aruncă o privire la ceas. Era cinci şi jumătate. Era timpul să se ducă la întâlnire.

O jumătate de oră mai târziu, Volkswagenul alb al Trishei încetinea şi oprea în faţă la „Taj Mahal”. Ea nu coborî din maşină şi, îi făcu semn lui Cody să urce.

Opri după cinci sute de metri în faţa unui imobil cu două etaje care după stilul arhitectural, data de prin anii şaptezeci. Se vedea că fuseseră începute lucrări de renovare – unul dintre pereţii exteriori era deja proaspăt vopsit – apoi fuseseră întrerupte, pentru că schelele fuseseră îndepărtate.

Trisha coborî din maşină şi veni spre el cu mersul ei graţios. Purta o fustă plisată bleumarine şi o bluză din mătase albă, iar lui Cody i se păru că vede un înger.

Un înger perfect conştient însă de rolul ei de femeie de afaceri... pentru că de îndată ce deschise gura, o făcu pentru a-i arăta în detaliu renovările deja făcute de actualul proprietar.

— În urmă cu un an, imobilul a fost grav avariat de un uragan, îi explică ea. Din fericire, nu avea decât două etaje. După cum probabil ai remarcat, în Kauai nu sunt blocuri turn. Guvernul a instituit o limită de înălţime a imobilelor, în urmă cu câţiva ani.

— Oricum, turnurile ar desfigura peisajul.

Cody controlă imobilul în lung şi-n lat ca să-şi poată da seama de suprafaţa totală. Apoi, începu să viziteze subsolurile pentru a aprecia soliditatea fundaţiei. Inspecţia i se păru satisfăcătoare, dar o preveni pe Trisha că va trebui să ceară avizul unui expert înainte de a se pronunţa.

În drum spre maşină, el o întrebă dacă are vreo idee despre preţul cerut.

— Nu. Dar am impresia că proprietarul este gata să facă o ofertă

interesantă. Cred că este destul de nerăbdător să încheie afacerea.

— Lucrările care s-au efectuat sunt minime pe lângă ce a mai rămas de făcut. Va trebui să mă informez asupra preţurilor lucrărilor în Kauai. O s-o anunţ pe Melissa că îmi mai prelungesc şederea aici, încă vreo câteva zile, spuse el observând-o atent pe Trisha.

Lipsa ei de reacţie îl dezamăgi.

— Nu ştiu dacă ţi-am vorbit despre Melissa? continuă el. Este cumnata mea, soţia lui David. Ar trebui să spun mai degrabă văduva lui, dar nu reuşesc să mă obişnuiesc cu acest cuvânt.

De fapt, David nu se căsătorise niciodată cu Melissa, dar Cody o considerase întotdeauna ca pe soţia legitimă a fratelui său.

— Şi... Melissa locuieşte cu tine? întrebă Trisha, de data asta vizibil tulburată.

— Nu, stă într-o casă vecină cu a mea, împreună cu fiica ei Debbie, care este şi fiica lui David. Debbie are şapte ani.

— Oh... nu ştiam că avea o fiică.

Trisha rămase îngândurată o clipă.

— Spune-mi, Cody, reluă ea, se întâmplă ca Melissa să vină pe la tine în lipsa ta?

— Da, trece să-mi ude florile şi să-mi ia corespondenţa. De ce mă întrebi?

— Am sunat la tine săptămâna trecută, când am ajuns la San Francisco. Şi a răspuns Melissa. Nu ştiu de ce, dar am... am crezut... că locuieşte cu tine. Am auzit zgomotul televizorului şi se folosea de cuptorul tău

Cody se încruntă.

— Trebuie să fi fost în ziua în care i s-a stricat cuptorul. A răspuns la telefon crezând cu siguranţă că sunt eu. Este ciudat, nu mi-a spus nimic despre apelul tău.

— Am închis telefonul fără să-mi dau numele.

— Dar de ce ai sunat?

Obrajii Trishei se colorară uşor şi păru stânjenită.

— Voiam să-mi cer scuze, murmură ea. Şi să-ţi spun cât de mult am apreciat momentele petrecute împreună. Dar cum Melissa a fost cea care

mi-a răspuns, am crezut că sunteţi împreună...

„Iată aşadar de ce m-a întâmpinat ea cu atâta răceală”, gândi Cody.

— Te-ai înşelat, spuse el zâmbind. Este adevărat că, într-o vreme, Melissa şi cu mine aveam de gând să ne căsătorim. Dar ne-am dat repede seama că ar fi fost o greşeală. Ne simţeam foarte apropiaţi pentru că amândoi îl iubisem pe David, dar nu eram deloc îndrăgostiţi unul de altul.

Se întrerupse, cuprins de o bruscă nostalgie.

— Şi până la urmă, Melissa l-a cunoscut pe Marty, cu care se va căsători peste câteva luni, continuă el. Se va muta la el, în California, împreună cu Debbie, firește. Sunt foarte fericit pentru ele. Căsătoria aceasta este tot ce i se putea întâmpla mai bun Melissei. De la moartea lui David, a suferit mai multe depresii.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu fratele tău, remarcă ea cu blândeţe în glas.

— David şi cu tata făceau schi fond în Colorado, când au fost surprinşi de o avalanşă.

Cody vorbise foarte repede, abia auzit, ca şi cum rostirea acestei fraze îi rănea buzele.

— Oh!... Şi tatăl tău... murmură ea, plină de compasiune.

Preţ de o clipă, Cody se revăzu printre salvatori, cu privirea fixată cu spaimă pe trupurile lipsite de viaţă ale tatălui şi fratelui său pe care câinii tocmai le descoperiseră. Îl cuprinse atunci o senzaţie oribilă de vomă.

— Scuză-mă, spuse el brusc. Am uitat să verific ceva la etajul doi. Mă întorc imediat.

Nu ajunse nici măcar la primul etaj. Se opri pe scară, cu spatele lipit de perete, străduindu-se să-şi alunge din minte acele imagini de coşmar. Când se simţi un pic mai bine, coborî încet scările şi ieşi din imobil.

Sprijinită de maşină, Trisha scria câteva cuvinte pe o carte de vizită.

— Cum te simţi? întreba ea venind spre el.

— Mai bine, mulţumesc.

Ea îi întinse cartea de vizită.

— Poftim, aceasta este adresa agenţiei.

Cody puse cartonaşul în portofel. De data aceasta trebuia să se

hotărască. Dacă voia s-o invite pe Trisha la cină, era acum ori niciodată. Îşi adună tot curajul şi o întrebă:

— Eşti liberă diseară? Aş vrea să te invit la cină.

De când se întâlniseră în faţă la „Taj Mahal” el o simţise încordată, ca şi cum voia să-i dea de înţeles că întâlnirea aceasta era pur profesională. Şi acum, se temea de reacţia ei. În sfârşit, o văzu zâmbind.

— De ce nu? Te-ai gândit la un restaurant?

— Da, răspunse el. L-am dibuit azi după-amiază. Trebuie doar să trec pe la hotel să mă schimb.

Îşi plecă privirea spre blugii plini de praf şi de pânze de păianjeni.

— Nu întârzii prea mult, reluă el. Pot să trec să te iau la ora opt.

Trisha ezită o clipă, întrebându-se dacă n-ar fi mai potrivit să se întâlnească direct la restaurant. Până la urmă, încuviinţă.

— De acord. Te aştept la ora opt la mine.

Pe drum, Cody se gândi că ea tot nu-i explicase motivele plecării precipitate din Horton. Nu putea fi din cauza Melissei, pentru că Trisha sunase din San Francisco la Vancouver. Şi nu credea nici că plecase mai devreme ca să viziteze câteva galerii de artă... Atunci, ce se întâmplase? Trebuia să-i pună această întrebare astă-seară.

Sau mai degrabă nu. Va aştepta ca ea să vorbească prima. Deocamdată, singurul lucru care conta era faptul că ea acceptase să cineze cu el.

Ajunsă acasă, Trisha începu prin a face un duş. Apoi se îmbrăcă într-o frumoasă rochie roz-fuchsia, cu breteluţe, lăsându-şi umerii goi şi cu fusta scurtă. O toaletă departe de a fi atât de sexy ca rochia din satin roşu creată de Moori, dar care îi punea în valoare formele feminine şi pielea bronzată.

Se privi cu satisfacţie în oglindă şi apoi îi telefonă lui Paul la Honolulu pentru a-l pune în temă cu mersul evenimentelor.

— Cât timp mai rămâne în Kauai? întrebă el.

— Doar vreo câteva zile. Astă-seară cinăm împreună.

— Perfect! Profită de ocazie şi aminteşte-i că este pe punctul de a încheia afacerea secolului. Când imobilul va fi renovat, va putea să-l

închirieze aşa cum aveam eu de gând, sau să-l revând cu un beneficiu frumuşel. Oricum, este o investiţie excelentă.

— Asta i-am spus şi eu.

— Insistă! Te asigur că, pentru mine, este foarte important. Acest Cody Malone poate să mă scoată din încurcătură.

— O să fac tot ce pot, îl asigură Trisha, uşor agasată.

În realitate, ea nu avea deloc de gând să relanseze discuţia despre vânzarea acestui imobil şi nici să-l influenţeze pe Cody. Acum că el cunoştea toate datele problemei, el trebuia să hotărască dacă această afacere îl interesa sau nu.

De când discutaseră ultima oară, resimţea un sentiment de vinovăţie. Convinsă că el era un afemeiat, îl bănuise pe nedrept că îi ascunsese existenţa Melissei. Totuşi, dacă se gândea la weekendul petrecut la Horton, trebuia să recunoască faptul că el se purtase fermecător cu ea, abia uitându-se la celelalte femei care roiau în jurul lui. Este adevărat că nu-i trecuse prin minte că el devenise atât de matur şi responsabil încât să-l preocupe fericirea unei fetiţe şi a mamei ei

Acum însă, regretele nu mai foloseau la nimic. Cody va pleca peste câteva zile şi ea nu mai avea niciun motiv să-l revadă.

Doar câteva zile... Era un timp ridicol de scurt şi totuşi, pericolul o pândea. Dacă nu va avea grijă, se va îndrăgosti iremediabil de el! Şi de data aceasta, nu mai putea să fugă.

Cody ajunse la Trisha la ora opt fix.

Ei i se păru că arată mai seducător ca niciodată, îmbrăcat în acest costum bleumarine şi cămaşă albă, cu o cravată bleu asortată cu ochii lui.

Îl invită să intre în salon, şi se duse apoi în dormitor ca să-şi ia poşeta. Când se întoarse, Cody era în pragul uşii.

— Este o adevărată chilie de călugăr aici, spuse el. Ai ceva împotriva mobilelor?

De când Paul o ajutase să-şi mute atelierul în fosta cameră a lui Leslie, mobilierul acestei încăperi se reducea la un pat şi un şifonier.

— Trebuie să-mi cumpăr, îi explică ea. Leslie s-a mutat săptămâna trecută şi apartamentul pare acum gol.

— Poate că aş putea să-ţi dau o mână de ajutor.

— Mulţumesc, dar cu siguranţă că tu ai lucruri mai importante de făcut decât să alergi cu mine prin magazinele de mobilă.

— Dimpotrivă, asta m-ar distra mult.

— Ei bine, o să vedem...

— Parcă o aud pe Melissa vorbindu-i lui Debbie, glumi Cody. Acesta este răspunsul pe care i-l dă atunci când nu vrea să-i spună imediat.

Trisha zâmbi şi nu putu să se abţină să se gândească la faptul că ar fi foarte stânjenitor să aleagă un nou pat, în prezenţa lui Cody.

***

Restaurantul se afla pe coasta de nord a insulei la vreo cincisprezece kilometri de Kapaa. Când ajunseră, fură conduşi la o masă din mijlocul sălii. Cody îi şopti la ureche câteva cuvinte chelneriţei. Aceasta îi răspunse cu un zâmbet complice şi îi conduse imediat la o altă masă, ceva mai izolată, lângă geamul imens.

Se aşezară şi, în timp ce chelneriţa se duse să le aducă meniul, Trisha privi în jur. Lumânări aprinse pe masă, tacâmuri de argint, porţelanuri fine, muzică hawaiană difuzată în surdină, plante exotice care formau separeuri... totul se îmbina pentru a crea o ambianţă rafinată şi intimă.

— Îţi place aici? întrebă Cody.

— Foarte mult. Nu ştiam că există asemenea locuri în Kauai. Cum l-ai descoperit?

— Am făcut o mică anchetă ca să aflu care este cel mai romantic restaurant din Kauai.

— Cel mai romantic? De ce?

— Şi de ce nu? replică el, privind-o cu intensitate.

Trisha îşi plecă privirea, incapabilă să o susţină pe a lui. Şi îşi promise să-şi păstreze capul pe umeri şi să reziste farmecului devastator al lui Cody.

După ce consultă meniul, alese un peşte, în timp ce Cody optă pentru creveţi cu sos picant.

Cina decurse într-o atmosferă relaxată. Cody părea foarte bine dispus şi-i povesti o mulţime de anecdote amuzante, culese în decursul

numeroaselor lui călătorii prin lume. Şi îi relată mai ales conversaţia pe care o avusese într-o zi în avion cu o doamnă în vârstă.

— O adorabilă bunică, îmbrăcată într-o rochie roz cu guler înalt, ocupată să scrie ilustrate. M-a întrebat cu ce mă opuc, dacă am o familie când am întrebat-o şi eu acelaşi lucru, mi-a răspuns că îşi câştigă pâinea scriind poveşti cu vampiri.

Trisha îşi puse paharul pe masă şi începu să râdă.

— Şi a adăugat... ştiţi, vampirii seamănă cu oameni ca mine sau ca dumneata

La rândul ei, Trisha îi vorbi despre un tânăr artist care o implorase cu câteva luni în urmă să-i pună operele în vitrină.

— Mi-a arătat fotografii cu tablourile lui. Noroc că am insistat să trec pe la atelierul său ca să văd originalele înainte de a-i da un răspuns. Închipuieşte-ţi că pictează cu maioneză, muştar şi sos de roşii!

Când ajunseră la cafea, Trisha îi puse întrebări despre vulcanii din Hawaii. Din vorbă în vorbă, ajunseră să vorbească despre credinţele populare din Hawaii.

— Ai auzit vorbindu-se despre Pele? întrebă ea privindu-şi ceaşca pe farfurioară.

— Este zeiţa focului, după câte ştiu?

— Da. Se spune că apare uneori pe câmpii sub înfăţişarea unei fete frumoase îmbrăcată în roşu. Fiecare apariţie a ei prevesteşte o erupţie vulcanică.

— Acum înţeleg de ce purtai o rochie roşie, la Horton, spuse el râzând. Trebuia să bănuiesc că se va întâmpla ceva extraordinar

După cină, coborâră pe plajă. Rămaseră îndelung nemişcaţi privind marea, fascinaţi de valurile care loveau recifurile producând jerbe de spumă.

Apoi Cody se întoarse spre Trisha şi o prinse de mână. Ea îi văzu chipul luminat de lună, nasul drept, bărbia voluntară, buzele senzuale

Şi când o cuprinse în braţe, nici măcar nu încercă să-i reziste. Trupul i se topea lângă al lui, în vreme ce buzele li se împreunau într-un lung sărut.

Dulceaţa acestui sărut, emoţia îmbrăţişării, mâinile lui Cody care-i

mângâiau trupul, treziră în ea cele mai nebuneşti dorinţe.

Buzele li se dezlipiră şi se priviră tulburaţi, şi unul şi celălalt. Cody se aplecă din nou şi-şi plimbă buzele pe gâtul ei.

Înfiorată de dorinţă, ea încercă zadarnic să-şi regăsească sângele-rece, să se smulgă din această îmbrăţişare înainte de a fi prea târziu. „Încă puţin, doar o clipă”, gândea ea în timp ce el îi acoperea umerii cu o ploaie de sărutări calde.

Nu găsi puterea să se îndepărteze decât atunci când el îşi strecură o mână îndrăzneaţă spre sânii ei, pe sub ţesătura fină a rochiei.

— Nu, Cody, nu... nu sunt pregătită, bâigui ea.

El nu insistă, dar îi mângâie obrazul cu un gest tandru.

— Iartă-mă, şopti el, nu am putut rezista...

O clipă mai târziu, porniră spre casă.

Pe parcursul întregului drum, Trisha îşi pregăti argumente, convinsă că el nu se va opri aici. Fără îndoială că va insista să intre în casă pentru a-şi petrece noaptea cu ea. Sau să-i smulgă promisiunea unei noi întâlniri, mâine seară. Cody însă nu făcu nimic din toate astea.

— Îţi mulţumesc că mi-ai acceptat invitaţia, spuse el simplu, când ajunseră în faţa uşii. Am petrecut un moment deosebit.

Aplecându-se spre ea, îi atinse uşor buzele şi zâmbi.

Descumpănită, Trisha se simţi cuprinsă de panică. El nu mai dorea s-o vadă? Şi dacă se hotăra să plece din Kauai chiar mâine? Era probabil ultima oară când ea putea să-l atingă

— O să stabileşti o întâlnire cu agenţia? întrebă ea, îngrijorată.

— Nu ştiu încă. Ar trebui ca preţul de vânzare al acestui imobil să fie într-adevăr derizoriu ca să mă lansez în această aventură.

Adunându-şi tot curajul, ea întrebă:

— Ne-am mai putea vedea înaintea plecării tale?

— Depinde de tine.

— Atunci, te invit la cină. Mâine seară, la ora şapte. O să pregătesc nişte spaghete. Vrei?

Se străduise să-i vorbească pe un ton lejer, dar strălucirea ochilor îi trăda emoţia. Cody îi zâmbi cu tandreţe.

— Da, voi veni. Cu o sticlă de vin. Noapte bună, Trisha.

— Noapte bună.

***

A doua zi dimineaţă, Cody telefonă la agenţia imobiliară. Preţul de vânzare al imobilului era mult mai mic decât îşi imaginase el. Banii obţinuţi pe vânzarea complexului său din Vancouver îi permiteau suficient să-l cumpere, dar nu era sigur dacă îi convenea acum să se lanseze într-o operaţiune de renovare.

Ca să aibă conştiinţa împăcată, se întoarse totuşi după-amiază ca să verifice unele detalii.

După ce termină de vizitat încă o dată imobilul, se întoarse la hotel, se schimbă şi se duse la piscină. Aici, instalat confortabil într-un şezlong, studie cu interes un document pe care i-l încredinţase Al, în care acesta descria în amănunt cercetările făcute de echipa lui asupra vulcanului Kilauea.

Pe la ora şapte, Cody se prezentă la uşa Trishei, cu o sticlă de vin şi un buchet mare de trandafiri. Ea îl întâmpină cu un zâmbet vesel.

— Mmm... Ce frumos miros! spuse ea mirosind trandafirii. Mulţumesc, Cody. Eu ador florile.

El se gândi că parfumul lor nu îl egala în niciun caz pe cel al

Trishei, în care se simţeau esenţe de vanilie şi ambră. Şi în timp ce ea aşeza buchetul pe masă, el observă că unul dintre picioarele mesei era înălţat cu o bucată de carton, ca să nu se clatine masa.

— Dacă vrei, eu pot să tai şi celelalte trei picioare ale acestei mese ca să fie la aceeaşi înălţime, îi propuse el.

Trisha începu să râdă.

— Masa aceasta este condamnată să devină bancă. Paul a încercat o dată să egalizeze picioarele, dar după ce a tăiat trei dintre ele, a observat că luase vreo câţiva milimetri în plus... A vrut să continue să le potrivească, dar am preferat să-l opresc înainte să transforme masa într-una joasă!

— S-ar părea că Paul nu este un meşter prea bun.

— Nu, într-adevăr. Oricum, în curând îmi voi cumpăra o masă nouă.

— Aha! aşa este. Când ai de gând să-ţi faci cumpărăturile?

— În zilele următoare. Şi ştii, m-am hotărât să-mi cumpăr şi un pat nou. Al meu şi-a trăit traiul şi aş vrea să-mi iau o somieră de fabricaţie japoneză. Se zice că sunt făcute excelent să nu te mai doară spatele.

Cody fu cât pe ce s-o întrebe dacă le erau recunoscute acestor saltele şi alte calităţi, dar preferă să se abţină. Trisha roşise şi ea uşor ca şi cum ar fi fost stânjenită să discute cu el calităţile patului ei.

Emoţia aceasta i se păru lui Cody fermecătoare, măgulitoare şi plină de promisiuni, în acelaşi timp. Era evident că el nu-i era indiferent.

Până la urmă, schimbară subiectul pentru a îndepărta această stânjeneală apărută între ei.

— M-am hotărât să vizitez şi alte proprietăţi ca să-mi fac o idee despre preţurile care se practică în Kauai. Mi se pare o idee bună să investesc aici. Preţurile sunt cu siguranţă mai mici decât în Hawaii. Dacă ai ceva timp disponibil, m-aş bucura să facem aceste vizite împreună

— Am mult de lucru la magazin. Dar dacă vrei să mergem spre seară... Ai luat contact cu agenţia?

— Da, i-am sunat azi-dimineaţă. Într-adevăr, imobilul se vinde la un preţ interesant, dar nu sunt sigur că m-aş putea ocupa de lucrările de renovare fiind la Vancouver.

— Înţeleg.

Trisha apăru dezamăgită, dar nu relansă subiectul.

După ce îi servi un apetitiv dispăru în bucătărie ca să pregătească spaghetele.

Tocmai când se întorcea în salon, sună telefonul aflat în dormitor.

— Scuză-mă, revin imediat, spuse ea.

Rămas singur, Cody începu să desfacă sticla cu vin. Îi ajungeau la urechi frânturi de fraze rostite de Trisha care lăsase întredeschisă uşa camerei.

— Te-ai întors în Kauai? Nu ştiu Nu pot, nu sunt singură

Cody bănui că vorbea cu un bărbat. Era Paul? Vreun alt admirator al ei? La urma urmei, probabil că nu era singurul căruia îi plăcea Trisha.

Când ea se întoarse, el remarcă faptul că părea îngrijorată. Curând, se aşezară însă la masă în faţa unei salate de roşii şi spaghete cu sos.

În timp ce mâncau, vorbiră verzi şi uscate, şi Cody se bucură să vadă că aveau puncte de interes comune. Totuşi, Trisha părea cu gândul aiurea. Oare o preocupa încă acel telefon?

— Îmi doresc să vizitez Grota cu Ferigi, de lângă sătucul Poliahu, spuse el. După cum scrie într-o broşură de la hotel, se organizează croaziere pe râul Wailua, cu vizitarea grotei. Te-ar tenta?

— Bineînţeles.

— Eşti liberă mâine seară? Aş putea telefona mâine dimineaţă ca să aflu dacă mai sunt locuri.

— De acord. Sună-mă la magazin să mă anunţi.

El îi luă mâna şi-i sărută uşor palma. Ardea de dorinţa de a o cuprinde în braţe şi de a o acoperi cu sărutări. Dar nu voia cu niciun chip să o bruscheze, să o sperie.

Când ajunse la maşina lui, se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire ferestrelor apartamentului. O zări pe Trisha în spatele perdelelor... Şi brusc, silueta ei dispăru.

Fusese o apariţie atât de fugară încât se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

Îl aştepta oare pe bărbatul cu care vorbise la telefon? Paul Lawton, avocatul? Sau pe un altul?

La gândul că, probabil ea avea un amant, un foc arzător i se răspândi prin vene.

Pentru prima oară în viaţa lui, Cody Malone era gelos!

CAPITOLUL 8

La zece minute după plecarea lui Cody, Paul îi telefonă din nou Trishei. Voia să treacă pe la ea chiar acum. Îngrijorată de angoasa care răzbătea din vocea lui, ea acceptă fără să şovăie.

Şi la foarte puţin timp după aceea, el sună la uşă.

Trisha se grăbi să-i deschidă.

— Bună seara, Paul. Intră, te rog.

Cu privirea abătută, cu faţa pământie, Paul părea istovit. Era pentru prima oară când Trisha îl vedea aşa.

Abia intrat în salon, el se lăsă să cadă pe un fotoliu. Ea se aşeză pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ai o mină îngrozitoare. Eşti bolnav?

El scutură din cap.

— Mai rău, răspunse Paul abia auzit.

După o clipă de tăcere, ca şi cum nu ar fi ştiut cum să-şi înceapă relatarea, îşi puse mâinile pe genunchi şi spuse:

— Nu ţi-am spus totul în legătură cu afacerea asta imobiliară. De fapt, sunt într-o situaţie catastrofală. Dacă nu găsesc repede un cumpărător, risc închisoarea.

Trisha păli.

— Închisoarea? Dar oamenii nu sunt aruncaţi în puşcărie numai pentru că nu-şi pot achita la timp împrumuturile.

El zâmbi amar.

— Nu am împrumutat banii aceştia de la bancă, ci de la cabinetul de avocatură pentru care lucrez la Honolulu. În fiecare lună, o parte din beneficii este vărsată într-un cont de economii. În felul acesta, într-un caz neprevăzut, dispunem de un capital disponibil imediat. De acolo am luat banii.

— Şi trebuie să-i rambursezi repede?

— Colegii mei tocmai au hotărât să cumpere nişte acţiuni cu aceste fonduri comune. Bineînţeles, eu sunt liber să dispun de partea mea, dar problema este că am împrumutat din fond echivalentul a trei părţi.

— Ei bine, roagă-i să-ţi acorde un răgaz de a-i restitui. Dacă înţeleg eu bine, ei nu au interesul să te ruineze.

— Ei nu ştiu că eu am împrumutat aceşti bani.

— Ce?

Trisha îl fixă stupefiată. Paul îşi feri privirea. Ea remarcă faptul că mâinile lui tremurau.

— Vrei să spui că... te-ai împrumutat din acest fond fără să spui cuiva?

— Când m-am hotărât să renovez imobilul, i-am întrebat pe colegii mei dacă pot să iau nişte bani din acel fond comun. Ei au refuzat. Afacerea li se părea prea riscantă. Aceasta era şi părerea bancherilor cărora m-am adresat. Nu mi s-a acordat niciun credit. În clipa aceea, ar fi trebuit s-o las baltă, dar m-am încăpăţânat

— Oh! Paul

— Înţelegi, mi se părea nedrept ca toţi acei bani să zacă în bancă în vreme ce eu aveam atâta nevoie. Am hotărât deci să împrumut suma necesară şi s-o înapoiez de îndată ce lucrările vor fi terminate. Planul meu era să vând primul etaj al imobilului, ceea ce, după calculele mele, ar fi trebuit să-mi aducă un beneficiu frumuşel şi să păstrez parterul pentru a-l închiria.

— Dar lucrările te-au costat mai mult decât prevăzusei

— În momentul acela, lucrurile au început s-o ia razna. A trebuit să întrerup lucrările pentru a căuta un supliment de finanţare, ceea ce a întârziat toată operaţiunea.

Oftă adânc, apoi continuă:

— Imaginează-ţi că tocmai obţinusem în sfârşit un împrumut de la o bancă americană, când unul dintre colegii mei a lansat ideea de a investi fondurile comune în nişte acţiuni.

— Şi acum ce-o să le spui?

— Nimic! Trebuie să găsesc neapărat o soluţie, risc să fiu dat afară din barou şi urmărit în justiţie pentru deturnare de fonduri.

De ce nu abandonase el această afacere atunci când încă mai era timp? întristată de toată povestea asta până-n prezent, Trisha simţi că o cuprinde furia. Oare ispita câştigului îl îndemnase pe Paul să facă asta? Nu

câştiga destui bani ca avocat?

— Mărturisesc că îmi este greu să înţeleg, începu ea. Tu care eşti atât de conştiincios... Cum ai putut să faci aşa ceva?

Paul dădu trist din cap.

— Am făcut-o din dragoste.

— Din dragoste? Ce vrei să spui?

— Banii aceştia erau pentru Nan.

— Dar de ce? Are nevoie de bani?

— Da şi nu, spuse el. Trebuie să-ţi mărturisesc că atunci când i-am spus că o să-ţi muţi magazinul în acel imobil, mi-a făcut o adevărată scenă de gelozie. Ştia că eu îţi împrumutasem nişte bani în urmă cu câţiva ani, pentru ca să poţi să-ţi deschizi magazinul. Pe scurt, m-a acuzat că îmi risipesc banii pentru ochii tăi frumoşi.

— Este ridicol...

— I-a intrat în cap să-şi deschidă şi ea un magazin de haine la Honolulu şi mi-a cerut bani. Am încercat să-i explic că mi-am investit toate economiile în renovarea imobilului, dar nu a vrut să mă creadă. A început să spună că n-o iubesc cu adevărat şi a ameninţat că mă părăseşte. Atunci mi s-a făcut frică. O iubesc, Trisha. Nu pot să suport gândul că m-ar părăsi.

— Aşa că te-ai hotărât să împrumuţi aceşti bani cu orice preţ pentru a termina renovarea clădirii şi pentru a putea vinde primul etaj?

Paul încuviinţă.

— I-am promis că va avea suma necesară peste şase luni.

— Ea ştie de acest împrumut?

— Nu.

Trisha tăcu o clipă, consternată.

Cum de putuse Paul, om de afaceri avizat, să-şi rişte reputaţia şi onoarea pentru a satisface capriciile unei femei?

— Eu am un cont de economii, spuse ea. Pot să cer un împrumut la bancă. Nu ştiu dacă suma va fi suficientă pentru a-ţi rambursa integral datoria, dar oricum va fi mai bine decât nimic...

El întinse braţele spre ea, îi luă mâna şi o strânse o clipă în palmele lui. Trisha observă că avea lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, Trisha. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult mă impresionează gestul tău. Dar nu vreau să te implic în această poveste. Crede-mă, nu există decât o soluţie: să vând imobilul cât mai repede cu putinţă. Doi dintre colegii mei sunt plecaţi în California pentru cincisprezece zile. Cu puţin noroc, aş reuşi să-mi rambursez datoria înainte de întoarcerea lor.

— Agenţia ţi-a mai găsit clienţi?

Chipul lui Paul se întunecă.

— Până acum doar trei persoane au cerut să viziteze imobilul. Două dintre ele nu au suma necesară ca să-l cumpere.

— Şi a treia?

— Este prietenul tău, Cody Malone. Aparent, este singurul care dispune de suma necesară.

— Din păcate, nu-l văd prea interesat.

— Totul depinde de tine, Trisha.

Ea se crispă. Ce voia el să insinueze?

— Nu-ţi imagina cine ştie ce, reluă el, uşor jenat. Nu-ţi cer să devii amanta lui! Ci doar să vizitezi împreună cu el Kauai. Trebuie ca prietenul tău să-şi dea seama că această mică insulă este un adevărat paradis terestru, şi că acest imobil este o excelentă investiţie pentru viitor.

Cum ea tăcea, el insistă:

— Piaţa imobiliară din Kauai este în plină expansiune. În cinci ani, imobilul acesta va fi o mină de aur.

— Vreau să te cred, Paul, dar nu cred că am suficientă influenţă asupra lui Cody pentru a-l convinge să-l cumpere.

— Iar eu, sunt sigur că te va asculta. De ce crezi că a acceptat să-l viziteze?

— Păi pentru că-l interesa afacerea.

— Nu Trisha, tu îl interesezi. Scuză-mă că sunt atât de direct, dar sincer sare în ochi acest lucru. Am înţeles asta din clipa când i-am întâlnit privirea, în seara în care te aştepta în faţa casei.

Tulburată, ea îşi plecă privirea.

Chiar dacă Paul avea tot interesul s-o facă să creadă că Cody Malone

era îndrăgostit de ea, nu şi-ar fi permis niciodată să-i spună poveşti. Pe de altă parte, presupunând că ea ar fi avut într-adevăr influenţă asupra lui Cody, avea oare dreptul să-l îndemne să cumpere acest imobil?

Dumnezeule, ce situaţie! Niciodată nu-şi simţise sufletul atât de sfâşiat. Paul era cel mai bun prieten al ei. Datorită lui îşi recăpătase încrederea în ea, datorită lui crease „Ţestoasa roz”. Nu-l putea lăsa baltă acum când el îi cerea un serviciu. Dar de ce trebuia ca tocmai Cody să fie singura persoană capabilă să-l ajute?

— Voi vedea ce pot face. Dar nu-ţi promit nimic.

— Mulţumesc, Trisha, răspunse el, emoţionat. Îmi salvezi viaţa.

Speranţa care luminase dintr-odată chipul lui Paul ar fi trebuit s-o bucure pe Trisha. În loc de asta, îşi simţi inima strângându-se de teamă.

A doua zi dimineaţă, Trisha se hotărî să-i telefoneze lui Cody, după ce aranjă cu Anne ca ea să se ocupe de magazin toată săptămâna.

— M-am hotărât să-mi iau câteva zile de vacanţă pentru a te ajuta să vizitezi insula, îl anunţă ea pe Cody. Doar dacă mai ai chef să rămâi, fireşte... La celălalt capăt al firului, urmă un moment de linişte.

— Mi se pare o idee excelentă, răspunse el în sfârşit.

— Am putea merge în după-amiaza asta pe coasta de vest. O să-ţi arăt plaja Polihale care este una dintre cele mai frumoase de pe insulă.

Trisha alesese acest loc în cunoştinţă de cauză. Într-adevăr, pe coasta de vest nu erau prea multe amenajări turistice, deci şi puţine proprietăţi de vânzare

— Mi-ar plăcea foarte mult, o asigură el, dar am la ora trei o întâlnire cu un agent imobiliar.

Ei îi fu foarte greu să nu-şi manifeste dezamăgirea.

— Şi dacă ai amâna această întâlnire pe mâine?

— Mă tem că nu este posibil. Dar de ce nu ai veni şi tu cu mine, dacă eşti liberă? Oricum, nu uita că, pe seară, mergem la Grota cu Ferigi. Am rezervat două locuri pentru această excursie. Plecarea este la ora şapte.

Ea se gândi repede. Nu avea cum să-l împiedice pe Cody să viziteze alte proprietăţi, dar putea să-l însoţească şi să-l convingă că oferta lui Paul era mai avantajoasă. Până atunci însă, era mai bine să nu-l lase să se plimbe

singur prin Kauai. Cine ştie dacă, în peregrinările sale nu va găsi o ofertă mai bună?

— Ai dreptate, vin cu tine! răspunse ea. Aş putea cel puţin să-ţi spun dacă aceste proprietăţi sunt bine situate. Vino la mine la magazin de îndată ce eşti gata. O să luăm prânzul împreună.

— De acord. Voi veni.

Cody ajunse la „Ţestoasa roz” pe la zece şi jumătate. La început, fu destul de distant şi Trisha trebui să se folosească de tot farmecul ei ca să-l facă să zâmbească şi să glumească împreună cu ea.

După un timp, el se relaxă complet şi ascultă cu interes explicaţiile pe care i le dădea în legătură cu nişte tablouri şi cuverturile hawaiene expuse în vitrină. El chiar cumpără ceva: un pandantiv de coral pentru Melissa şi o cutiuţă de bijuterii din lemn pictat pentru Debbie.

— Debbie este ca un băieţoi, îi mărturisi el Trishei. Cred că mai întâi va învăţa cum se pune momeala pentru peşti decât cum se poartă bijuteriile.

Trisha se simţi un pic stânjenită să-l vadă cheltuind bani în magazinul ei. Insistă să-i facă o reducere importantă la preţ şi-i oferi şi o eşarfă de mătase pentru Melissa.

La prânz, făcură un picnic în parc. Apoi, se plimbară pe străzile animate din Kapaa. Când trecură pe lângă o florărie, Trisha intră. Ieşi o clipă mai târziu cu o ghirlandă de orhidee, pe care i-o oferi lui Cody.

— Ca să te fac să uiţi primirea nepoliticoasă pe care ţi-am făcut-o în urmă cu câteva zile, spuse ea punându-i ghirlanda în jurul gâtului.

— Mulţumesc. Asta înseamnă că acum sunt binevenit?

— Da!

Şi ridicându-se în vârful picioarelor, ea îl sărută pe obraz. Dar în ultima clipă, el întoarse capul şi-i atinse buzele.

Tulburată, Trisha îşi feri privirea. În ciuda bucuriei pe care o resimţea petrecându-şi ziua cu el, avea un sentiment de vinovăţie.

Vinovăţia de a deţine un teribil secret şi faptul că fusese îndemnată spre el de către Paul. I-ar fi plăcut atât de mult să se plimbe la braţ cu Cody fără ca aceste gânduri s-o bântuie

Curând, ajunseră la agenţia imobiliară. Îi întâmpină un omuleţ jovial, în

costum albastrudeschis şi cravată galbenă, care îi conduse la un imobil de birouri situat la zece minute de mers pe jos de centrul oraşului.

Cody nu se arătă prea interesat. Găsi că încăperile sunt prea mici şi regretă absenţa izolării fonice.

În schimb, al doilea imobil îi plăcu. Era o clădire mare din beton şi sticlă fumurie, construit pe la începutul anilor optzeci şi care avea şi o parcare la subsol.

— N-o să vă fie greu să găsiţi locatari, îi spuse agentul imobiliar. În Kapaa, nu prea mai sunt de închiriat imobile pentru birouri, în timp ce sectorul comercial este în plină expansiune.

— Nu te lua după ce-ţi spune, îi şopti Trisha când agentul se mai îndepărtă. Imobilul acesta este prea departe de centru pentru a-i interesa pe eventualii chiriaşi.

— Poate că ai dreptate, spuse el.

— De ce nu ne-am duce să mai vezi o dată imobilul pe care ţi l-am recomandat eu? Ai putea în acest fel să faci o comparaţie

Agentul imobiliar le propuse să vadă un al treilea imobil, dar Cody refuză sub pretext că trebuia să se ducă la o întâlnire.

Se despărţiră de agent, urcară în maşină şi merseră până la imobilul lui Paul.

— Recunoaşte că acesta este mult mai bine plasat, spuse Trisha. Suntem la doi paşi de centru. Crede-mă, este un avantaj deloc de neglijat.

Cody încuviinţă, fără ca ea să poate ghici ce anume gândea.

— Ce-ar fi să trecem pe la mine să bem un pahar înainte de a ne duce la Grota cu Ferigi? propuse ea, după ce terminară de vizitat clădirea. De altfel, aş vrea să mă şi schimb. Pentru această excursie, este mai indicat să-mi pun nişte blugi decât să rămân în taior.

— Să mergem, fu de acord Cody.

Vasul urca încet pe apele liniştite ale râului Wailua, care şerpuia prin mijlocul unei vegetaţii luxuriante. Liniştea era atât de impresionantă încât ai fi crezut că timpul s-a întors cu câteva secole în urmă, când numai regii hawaieni aveau dreptul să se ducă la Grota cu Ferigi, considerată pe atunci un loc sacru.

După vreo jumătate de oră, vasul fu ancorat la un debarcader din lemn şi pasagerii invitaţi să urmeze un drum care se înfunda în junglă.

Pe deasupra apei, ultimele raze ale soarelui luminau cerul, anunţând apusul. Dar pe sub frunzişul des, se făcuse deja întuneric şi fuseseră aprinse torţe ca să le lumineze drumul. Când trecură pe sub un copac kukui, Trisha îi şopti la ureche lui Cody:

— Se spune că atunci când îţi cade pe drum o frunză de arbore kukui, îţi poartă noroc.

— Atunci, probabil că mie mi s-a întâmplat asta fără să observ când m-am plimbat prin Kauai. Altfel, nu aş fi aici cu tine

Trisha simţi că roşeşte. Cu cât învăţa să-l cunoască mai mult pe Cody, cu atât i se părea mai diferit de bărbatul pe care şi-l imaginase. Încetase să-l mai considere ca pe un seducător macho, preocupat doar de imaginea lui. De când revenise în Kauai, era dimpotrivă foarte tandru, atent la cele mai mici dorinţe ale ei, simpatic şi fermecător Era prietenul ideal.

Dar chiar dacă părea să simtă o oarecare atracţie pentru ea, nu-i spusese nimic, nu-i promisese nimic. Nici măcar că îşi prelungeşte şederea aici.

Ce să facă? Să se mulţumească doar cu o scurtă aventură cu el, ştiind că, în câteva zile, el va pleca definitiv şi ea nu-l va mai revedea probabil niciodată? Sau să încerce să reziste eroic farmecului lui? Cea de-a doua soluţie părea mai rezonabilă, dar poate că nu era şi cea mai realistă.

Îşi reluară drumul unul în urma celuilalt şi se alăturară grupului de turişti în grotă, a cărei intrare era aproape mascată de o pădure de ferigi.

Atmosfera mistică din acest vechi loc sacru al regilor hawaieni, îndemna să vorbeşti cu voce scăzută şi să te reculegi. Când ghizii începură să fredoneze vechi cântece hawaiene, pentru a demonstra calităţile acustice ale grotei, Trisha se apropie instinctiv de Cody.

Apoi, unul dintre ghizi anunţă că obiceiul era să te săruţi la sfârşitul ultimului cântec.

Trisha se înfioră, dar înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, Cody îi cuprinse buzele cu o tandreţe infinită. Ea se simţi inundată de un val de emoţii. Şi preţ de câteva clipe, avu impresia că pluteşte.

Când coborî pe pământ, Cody îi oferi braţul şi-i zâmbi. Se lăsă condusă spre vas ca într-un vis.

La bord, îi aşteptau două fete hawaiene fermecătoare care oferiră fiecărui pasager câte o ghirlandă. Apoi, le propuse să-i iniţieze pe amatori în dansul hula.

Trisha dansase de multe ori hula, şi începu absolut firesc să-şi unduiască şoldurile în ritmul muzicii. Sprijinit de balustradă, Cody nu o pierdea din ochi.

Când ea veni lângă el, Cody o complimentă şi îi spuse că fusese invidiată de turistele americane care încercaseră cu stângăcie s-o imite.

Mult mai târziu, când Cody o conduse acasă cu maşina, abia atunci îşi aminti de Paul. Cu siguranţă, acesta îi va telefona ca să afle dacă are vreo veste

— Ai luat vreo hotărâre în privinţa imobilului? îl întrebă ea pe un ton dezinvolt. De-aş fi în locul tău, m-aş decide repede. Cu siguranţă că nu va mai rămâne mult pe piaţă.

El îi aruncă o privire agasată.

— Hotărât lucru, povestea asta cu vânzarea te preocupă mult. Ne întoarcem dintr-o excursie romantică şi iată că tu îmi vorbeşti iarăşi de acel imobil

— Sunt nerăbdătoare să aflu dacă voi putea să-mi mut magazinul... Aşa cum ţi-a spus şi agentul, este foarte greu să găseşti un loc cu vad bun în Kapaa.

— Ei bine, m-am hotărât să contactez mai multe antreprize de construcţii, pentru ca să-mi facă fiecare dintre ele un deviz. Asta îmi va permite să apreciez dacă afacerea este într-adevăr interesantă.

Cody trase maşina în faţa casei şi ieşi în acelaşi timp cu Trisha. Cum ea îşi căuta cheia în poşetă, el spuse:

— Nu este încă foarte târziu. Am putea să bem o cafea. Îţi promit că voi fi cuminte.

Vorbise cu o voce atât de caldă încât ea tresări. În acelaşi timp însă, semăna cu o fiară la pândă, cu zâmbetul lui ironic şi ochii strălucitori.

— Poate într-o altă seară, răspunse ea, rugându-se Cerului ca el să nu

insiste. Acum sunt obosită. Cred că o să mă culc devreme

Privirea lui Cody se întristă, dar îşi reveni foarte repede.

— Vrei să mâncăm mâine în parc, ca şi astăzi? De data aceasta, aduc eu sandvişurile.

— De acord.

El o sărută repede pe obraz şi urcă în maşină.

— Pe mâine, Trisha. Noapte bună.

***

De îndată ce intră în casă, Trisha îl sună pe Paul.

Îl găsi într-o stare de nedescris. Nan tocmai îl anunţase că îl părăseşte. În ciuda antipatiei pe care o resimţea pentru această femeie, Trisha ascultă cu răbdare tânguielile lui Paul. După câteva clipe însă nu se putu abţine să remarce:

— Poate că îţi voi părea brutală, dar eu mă simt uşurată să ştiu că te-a părăsit. Nan avea o influenţă rea asupra ta.

Cum Paul îi luă apărarea lui Nan, Trisha consideră că era inutil să-l convingă; cu siguranţă, va vedea mai limpede lucrurile peste o vreme. Şi se decise să schimbe subiectul.

— Cody va cere mai multor antreprize de construcţii să-i stabilească un deviz. Vrea să ştie cât îl vor costa lucrările de renovare a clădirii.

— Asta înseamnă mult timp pierdut, spuse Paul. Ascultă, spune-i că se mai interesează şi altcineva de imobil şi că trebuie să se hotărască mai repede dacă nu vrea să rateze afacerea.

Trisha se încruntă. Părea puţin probabil că-l va influenţa pe Cody cu acest gen de argumente, dar nu vru să-l contrazică pe Paul. Era deja destul de amărât.

— Cum zici tu, răspunse ea. Voi face tot ce pot ca să-l conving.

A doua zi, pe la prânz, când Trisha ajunse în parc, îl găsi pe Cody aşezat pe o bancă şi citind un ziar. Se duseră apoi amândoi să se aşeze la umbra unui copac ca să mănânce. Când începură să mănânce sandvişurile cu crudităţi, Trisha spuse ca din întâmplare:

— Am aflat că este cineva foarte interesat de acel imobil. Dacă nu te grăbeşti, o să ţi-o sufle de sub nas.

În timp ce vorbea, fixa un punct în depărtare, pentru a evita privirea lui Cody. Toată povestea asta o făcea să se simtă foarte stânjenită. Până acum, se mulţumise să-i ascundă lui Cody identitatea proprietarului imobilului, ceea ce încă nu i se părea prea grav. Dar faptul că Paul îi cerea în prezent să mintă nu-i era deloc pe plac

— Cum ai aflat? întrebă el.

Iată un amănunt la care ea nu se gândise. Foarte repede inventă o nouă minciună.

— De la o clientă care a trecut pe la magazin azi-dimineaţă, răspunse ea evaziv. Îl cunoaşte pe proprietarul imobilului.

— Până la urmă, de ce te interesează pe tine cine cumpără imobilul? Nu există niciun motiv pentru ca noul proprietar să-ţi închirieze un spaţiu la parter.

— Aş fi preferat totuşi să fii tu cel care-l cumpără, insistă ea. Lucrul acesta ţi-ar da ocazia să vii mai des prin Kauai.

Schiţând un zâmbet seducător, îi puse o mână pe genunchi.

— De altfel, am de gând să fac totul pentru a te convinge să cumperi în Kauai, continuă ea. Şi pentru început, te voi duce în nişte locuri paradisiace încât n-o să mai vrei să pleci deloc.

— Şi după aceea?

— După aceea, voi dansa hula pentru tine!

— O asemenea promisiune merită luată în seamă, spuse el râzând.

În zilele următoare, Trisha începu să-i arate lui Cody toate curiozităţile din Kauai. Vizitară cascadele din Wailua, ale căror ape se adunau în bazine adânci şi limpezi, Coco Palms şi hectare întregi de cocotieri şi de legume, unde au fost turnate multe filme hollywoodiene. Admirară grădina botanică, o splendoare care aduna plantele tropicale cele mai importante de pe insulă.

Între două plimbări, se întindeau pe nisipul fin al plajei Lumahai. Făcură surf la Poipu şi vorbiră ore întregi pe terasele cafenelelor.

Cody se simţea din ce în ce mai atras de Trisha. În mod ciudat, complicitarea care se năştea între ei făcea ca relaţia lor să fie extrem de excitantă. Lui i se părea că, lângă ea, putea să se poarte firesc fără să se

teamă că o plictiseşte sau o dezamăgeşte, pe când celelalte femei se aşteptau mereu ca el să le uimească prin cine ştie ce performanţă sportivă sau intelectuală. Trisha nu-i cerea nici să o uimească nici să fie un erou. Ci doar să fie el însuşi.

Prietenul lui Cody, Al, îi propuse acestuia să asiste la o minierupţie a vulcanului Kilauea. El acceptă, îşi petrecu două zile în Hawaii şi Atât întrebă dacă nu ar vrea să se reintegreze în echipa sa de cercetare pentru câteva luni.

Când îi spuse Trishei despre această ofertă, ea se arătă foarte entuziasmată. Dar când adăugă şi că vizitase o proprietate de vânzare din Hainua-Kona, pe insula Hawaii, Trisha se încruntă.

— Hawaii nu se află decât la o jumătate de oră de mers cu avionul, îi spuse el. Şi zborurile sunt foarte frecvente.

— Nu va mai fi acelaşi lucru.

Obstinaţia de care dădea dovadă când venea vorba despre acel imobil îl intriga pe Cody. Pe de altă parte, devizul stabilit de către o antrepriză de renovări îi demonstra că ar face o excelentă afacere dacă l-ar cumpăra.

Totuşi, parcă îl reţinea ceva. Poate insistenţele Trishei? Aceasta nu uita niciodată să-i reamintească de câte ori se vedeau, că s-ar putea să rateze afacerea dacă se mai gândea mult. Oare ţinea ea atât de mult ca el să se stabilească în Kauai? Dar în cazul acesta, de ce manifesta ea atâtea reticenţe când venea vorba despre vreun alt imobil în Kapaa sau în altă parte, pe care el l-ar fi putut cumpăra? Nu, era vorba despre altceva şi el avea de gând să descopere despre ce anume. Era sigur că Trisha avea un secret.

Simţise foarte clar asta cu câteva zile în urmă.

Într-o seară, pe la miezul nopţii, când pleca de la ea, zărise prin fereastră că ea ridicase telefonul şi formase un număr, cu un aer preocupat. Era miezul nopţii... Pe cine ar fi putut să sune la ora aceea? Pe Leslie, fosta ei colegă de apartament, pe care părea să o considere cea mai bună prietenă? Sau pe acel Paul Lawton, despre care ea nu-i vorbise?

Pe moment, Cody îşi reproşase că o spionase astfel. Trisha nu avea de ce să-i dea socoteală. Era liberă să telefoneze cui voia, când voia. Totuşi,

acel telefon îl alertase.

Poate că totuşi, ea avea o relaţie? Dar părea foarte disponibilă în acest moment. Era posibil ca iubitul ei să fi fost plecat pentru o vreme din Kauai

La gândul acesta, îl cuprinse furia. Îşi dădu seama că era mai ataşat de Trisha decât ar fi vrut să recunoască. Fireşte că nu-i va mărturisi asta. Dar mai întâi, voia să fie absolut sigur de sinceritatea ei.

Într-o joi dimineaţă, Trisha îl purtă pe Cody prin magazinele de mobilă. Cumpără o masă, scaune şi un bufet, dar renunţă deocamdată să aleagă un pat.

— De ce? se miră Cody. Ador să încerc paturile

— Nu ai decât să revii luna viitoare, îi răspunse ea maliţios. Luna asta am cheltuit deja prea mulţi bani.

De fapt, ar fi putut să-şi permită să cumpere şi un pat, dar gândul de a-l alege împreună cu Cody o stânjenea. Acum că dispunea de mai mult loc în camera ei, se hotărâse să-şi ofere un pat de două persoane, şi se temea ca nu cumva Cody să vadă în asta o invitaţie voalată. Şi ea se gândea pur şi simplu că ar fi mult mai plăcut să doarmă într-un pat mare. Cel puţin aceasta era explicaţia pe care voia s-o creadă.

Mobilele îi fură livrate a doua zi pe la ora cinci după-amiază. Îşi petrecuse toată ziua la magazin, pentru că Anne avusese programare la dentist.

În acest timp, Cody vizită un imobil de vânzare din Waipouli, o mică staţiune balneară aflată la doi kilometri sud de Kapaa. Trisha ar fi dorit să meargă cu el, dar nu putea închide magazinul o zi întreagă în timpul săptămânii. Şi apoi, Cody ar fi putut să se întrebe de ce ţinea ea atât de mult să-l însoţească

Când trecu pe la ea la întoarcere, o găsi foarte ocupată cu aranjatul mobilelor.

— Nu crezi că bufetul ar sta mai bine de cealaltă parte a canapelei? întrebă ea.

O ajută să mute bufetul, apoi fotoliile, apoi măsuţa joasă. Până la urmă, nemulţumită de rezultat, se hotărî să le pună la locurile lor iniţiale.

— Salonul acesta este prea mic pentru a permite o aranjare armonioasă

a mobilierului, spuse ea supărată, după ce totul fu pus la locul lui.

— În cazul acesta, n-ai decât să vinzi bufetul cui dă mai mult.

Cody se prăbuşi pe un fotoliu şi îşi încrucişă picioarele întinse în faţa lui. Părea atât de epuizat, încât Trisha izbucni în râs.

— Ca să te recompensez, îţi ofer o înghеţată din nucă de cocos şi macadamia! îl anunţă ea.

— Foarte ispititor. Dar va trebui mai întâi să mă ajuţi să mă ridic de aici

Trisha îl prinse de mâini şi îl trase, dar în loc să urmeze mişcarea ei, el o trase în braţele lui şi o sărută. Ea însă se ridică foarte repede prefăcându-se supărată.

— Eşti imposibil, Cody! Nu ştiu dacă meriţi această înghеţată!

— Mi-ai promis, mi-o datorezi

Nu era pentru prima oară când avea loc acest joc între ei. Cody nu încerca să-şi ascundă dorinţa pe care ea i-o inspira. De fiecare dată când avea ocazia, o săruta sau o îmbrăţişa. Totuşi, nu o forţa niciodată să depăşească limitele pe care ea şi le impusese.

Trisha, pe de altă parte, simţea că rezistenţa ei slăbeşte...

Degeaba îşi spunea că, în curând, Cody va pleca din nou la Vancouver, dorinţa pe care o resimţea pentru el nu contenea să se amplifice. Când el nu era aici, nu avea stare şi se gândea doar la el până ce se reîntâlneau.

Uneori, o cuprindea o dorinţă nebună de a se arunca în braţele lui, de a i se dărui. Şi în clipa următoare, se răzgândea. Nu va mai fi nefericită dacă va deveni amanta lui? Cum va suporta mai apoi ruptura? Pentru că nu trebuia să-şi facă iluzii. De îndată ce va obţine ce îşi doreşte, Cody se va întoarce pe continent.

Voia ea oare să trăiască până la sfârşitul zilelor cu regrete? Nu. Cu siguranţă nu.

La aceste îndoieli şi ezitări se adăuga un sentiment de vinovăţie, din cauza secretului pe care îl împărtăşea cu Paul. Iar din punctul ei de vedere, o relaţie amoroasă trebuia să se construiască pe încredere şi respect reciproc. Ori ea îl minţea tot timpul pe Cody.

Cât de mult şi-ar fi dorit să-i spună, să-i explice că Paul era la ananghie şi că ea era singura care l-ar fi putut ajuta! Dar se temea de reacţia lui. Cu

siguranţă că ar fi plecat trântind uşa şi acuzând-o că îl minţise pentru a-l salva pe Paul.

Într-o seară, după ce petrecuse o oră împreună cu Cody aşezaţi pe terasa unei cafenele, apoi încă o oră plimbându-se împreună pe plajă, Trisha se întoarse în sfârşit acasă. Era epuizată şi preferă să se culce devreme.

Ceva mai târziu, tocmai ieşea din sala de baie când sună telefonul.

Era Paul. Voia să ştie ce credea Cody despre imobilul pe care-l vizitase la Waipouli.

— Îmi pare rău, Paul. Am uitat complet să-i vorbesc despre asta. O să-l întreb mâine.

— Timpul mă presează, Trisha...

— Ştiu. Dar nu pot să fac mai mult de atât; altfel, va bănui ceva până la urmă.

Şi îndemnată de un impuls, adăugă:

— De altfel, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-i spun adevărul. Dacă i-aş explica faptul că tu ai mari necazuri financiare, poate că ar fi înţelegător.

Paul tăcu o clipă înainte de a o întreba:

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Surprinsă, Trisha nu ştiu ce să răspundă. Era oare atât de transparentă? Bineînţeles, că ar fi putut să nege, dar Paul o cunoştea prea bine pentru a se lăsa păcălit cu o minciună.

— Da, zise ea în sfârşit.

— Dar el, te iubeşte?

— Nu sunt sigură.

Cody o dorea. Dar o iubea oare? Nu-i spusese niciodată ceva care i-ar fi dat de înţeles...

Şi apoi, ei i se părea că înţelesese că el nu era prea dornic să se angajeze în mod serios faţă de o femeie. Nu-i era mai simplu, să treacă de la o aventură la alta, în voia călătoriilor sale şi a întâlnirilor întâmplătoare?

— Nu te pot împiedica să-i spui adevărul, reluă Paul cu gravitate. Dar aş prefera să mai aştepţi. După părerea mea, dacă află că i-ai ascuns lucruri în legătură cu această vânzare, va renunţa să mai cumpere.

Paul avea dreptate. Cu siguranţă, Cody se va înfuria pe ea şi pe bună dreptate. Gândul că el ar putea părăsi definitiv Kauai dacă află adevărul, fu de-ajuns ca să se răzgândească de a-i mărturisi.

— N-am să-i spun nimic, promise ea, cu durere în suflet, înainte de a închide telefonul.

Mai mult ca niciodată, alegerea pe care tocmai o făcuse i se păru nedrept de crudă.

Dacă ea i-ar mărturisi adevărul lui Cody, Paul ar fi pierdut. Dar tăcând, nu risca să fie condamnată definitiv de Cody?

CAPITOLUL 9

A doua zi, Trisha îl informă pe Cody că Eric Stern, agentul imobiliar căruia îi fusese încredinţată vânzarea imobilului lui Paul, îl invita la un „luau”, un grătar hawaian tradiţional.

— O să mă faci să cred până la urmă că tu eşti proprietara acestui imobil, spuse Cody, ironic. Orice am face, mai devreme sau mai târziu, tot vine vorba de el.

Ea însă nu păru să aprecieze gluma, şi răspunse un pic cam sec că erau invitaţi de soţia lui Eric Stern şi că aceasta cumpăra frecvent bijuterii de la ea. Văzând-o aproape supărată, Cody renunţă s-o mai întrebe dacă Eric Stern va încerca să-i vândă imobilul când vor ajunge la fructe şi brânzeturi. Şi spuse că era încântat să participe la acest „luau”.

Şi câteva zile mai târziu, pe la ora trei după-amiază, sosiră la familia Stern. Era o casă mare din lemn de cedru, al cărei parc cobora lin până la o mică plajă privată.

Îi găsiră pe ceilalţi invitaţi bând deja apetitivele pe terasă. Câteva tinere îi aruncară priviri admirative lui Cody care arăta foarte seducător în pantalonii albi şi tricoul albastru-închis. El însă nu le acordă nici cea mai mică atenţie, pentru că nu avea ochi decât pentru Trisha.

Aceasta era atât de graţioasă în acel „pareo” turcoaz care te lăsa să bănui curbele perfecte ale trupului ei suplu şi bronzat. Părul lung şi blond, în care ea îşi prinsese o floare albă îi plutea liber pe umeri. Cody avea o dorinţă nebună de a-şi rătăci mâinile prin acest păr mătăsos şi de a săruta aceşti umeri aurii...

Trisha părea să-i cunoască pe cei mai mulţi dintre cei prezenţi. Cody remarcă de altfel că multe dintre femei purtau bijuterii de la „Ţestoasa roz”, al cărei stil inimitabil îl cunoştea acum perfect.

În aer plutea un apetisant miros de carne friptă. Se apropiară de bufetul aflat la umbra unui palmier şi ezitară o clipă în faţa varietăţii de feluri propuse: carne de porc la grătar, somon cu roşii şi ceapă verde, pui „teriyaki”, peşte crud hawaian...

Până la urmă, Cody alese friptura de porc, în timp ce Trisha îşi puse în

farfurie un amestec delicios de porc şi peşte copt în frunze de palmier.

După masă, Trisha îi propuse să coboare spre plajă şi Cody o urmă. De fapt, îi făcea plăcere să scape de toată această agitaţie. De când sosiseră, nu mai fusese nicio clipă împreună cu Trisha.

Pe cărarea ce ducea spre plajă, Trisha îşi scoase sandalele cu toc înalt şi continuă să meargă desculţă. Cody zâmbi. Îi plăcea uşurinţa cu care ea se adapta situaţiilor celor mai diverse. Era pentru prima oară când cunoştea o femeie care se simţea la fel de în largul ei şi la un cocktail monden şi pe o planşă de surf.

Ajunseră curând pe micuţa plajă. Atunci, el o cuprinse în braţe şi o sărută.

— Cum de am putut să am atâta răbdare până să te sărut? spuse el.

— N-au fost mai mult de două ore...

— Este deja prea mult...

În jurul lor era o linişte de început de lume. Marea transparentă mărginea plaja în formă de semilună. Aerul era înmiresmat de parfumul florilor care se căţărau, asaltând colina.

Deodată, Cody îşi dădu seama că venise momentul să-i vorbească. Nu-şi pregătise ce urma să-i spună, dar era sigur că trebuia s-o facă acum ori niciodată.

— Vino, spuse el. Vreau să-ţi vorbesc.

O luă de mână şi o conduse spre malul apei, apoi se aşezară pe nisip. Văzându-i privirea îngrijorată, el adăugă:

— Nu este nimic grav, linişteşte-te.

Dar ea nu părea convinsă. Îşi îndoi genunchii şi şi-i cuprinse cu braţele, într-o poziţie defensivă. Cody se întinse pe nisip.

— Ce crezi despre mine, Trisha? Ea se încruntă uşor.

— Cum adică?

— Crezi că m-am schimbat faţă de anii de liceu? întrebă el.

— Da, mult.

Cody luă o sanda cu tocul înalt şi o învârti în aer în faţa lui.

— Când locuiam în Horton, tu nu mă vedeai practic niciodată în afara liceului, remarcă el.

— Este adevărat.

— Mama murise de mulţi ani când tatăl meu a fost numit la Horton. Ne-a crescut singur, pe David şi pe mine.

Dădu din cap şi oftă.

— Mulţi îl considerau iresponsabil. Îşi schimba des locul de muncă, semna cecuri fără acoperire... Era incapabil să-şi ţină socotelile. Nouă însă ni se părea formidabil. Ne lăsa să facem orice şi trebuie să spun că eu mă foloseam pe deplin de libertatea pe care mi-o dădea.

Ridică privirea spre Trisha. Aceasta îl privea cu gravitate, fără să facă vreun comentariu.

— De fapt, tatăl meu nu era atât de iresponsabil pe cât părea. Avea însă o obsesie. Dacă s-ar fi întâmplat să moară, nu voia să ne lase în nevoi. Aşa că a făcut o asigurare de viaţă pe care a plătit-o regulat ani de zile. Prefera să ne fie tăiat telefonul sau lumina decât să lase neplătită vreo rată la asigurare.

— Da, îmi amintesc când spuneai că v-a fost tăiat telefonul, murmură ea.

— Acum opt ani, în primăvară, ne-am dus toţi trei să facem schi în Colorado. Tata tocmai luase un comision important la o vânzare şi hotărâse să ne ofere această călătorie. Trebuia să fie ultima oară când mergeam toţi trei în vacanţă, pentru că David urma să se căsătorească vara următoare cu Melissa.

Fără voia lui, lui Cody îi veni în minte o imagine. Aceea a fratelui său în ajunul accidentului. Îi revedea chipul vesel în timp ce îi anunţa de intenţia lui de a se căsători cu Melissa şi emoţia cu care îi ceruse să fie martorul lui...

Trisha îşi puse mâna peste a lui, readucându-l la realitate.

— Scuză-mă, reluă el. Ştii că tata şi cu David au murit luaţi de o avalanşă. Dar ceea ce nu ştii este faptul că şi eu eram cu ei.

Preţ de o clipă, groaza pe care o resimţise când îl îngropase zăpada, îl cuprinsese din nou. Făcu un efort să alunge această senzaţie de apărare şi continuă.

— Am fost şi eu prins de avalanşă, dar eram chiar la margine şi m-am

putut degaja. M-am apucat imediat să scotocesc în jurul meu pentru a-i găsi pe tata şi pe David. Am săpat, am săpat, până n-am mai putut. Zadarnic. Aşa că, am plecat să caut ajutoare. Au venit salvatorii cu câini şi au început căutările. Au descoperit corpurile îngheţate la două sute de metri mai jos...

— Cody

Cu ochii plini de lacrimi, îi luă mâna şi-o lipi de obrazul ei.

— Asigurarea de viaţă pe care o făcuse tata, se dubla în caz de moarte accidentală. Aşa că am primit mulţi bani, partea mea şi a lui David. Dar uram aceşti bani

— Înţeleg.

— Am plecat din Horton şi timp de câteva luni, am trăit periculos. Cred că atunci, aş fi primit moartea ca pe o eliberare. Tot făcând diverse imprudenţe, am avut un grav accident de motocicletă şi am fost spitalizat mai multe luni. În momentul acela, am înţeles că nu puteam continua astfel. Nu asta ar fi dorit tatăl meu şi cu David. Am hotărât să mă schimb.

— Şi să te faci vulcanolog ca să mergi pe urmele fratelui tău...

Trisha ezită o clipă înainte să adauge:

— Ai regretat?

— Nu. A fost o hotărâre bună. Cu banii de pe asigurare, mi-am cumpărat o proprietate în California, şi am făcut studii de geologie. Nu voiam să mă mai ocup de acei bani. Voiam să-i plasez în ceva şi să nu mă mai gândesc la ei.

Ea dădu din cap, tăcută.

— Norocul a vrut ca ei să se înmulţească. O companie imobiliară mi-a propus să-mi cumpere proprietatea la un preţ foarte ridicat. Am acceptat. Îmi era egal unde mă duc. Şi apoi, ceva mi-a schimbat viaţa. Într-o zi, în timp ce aranjam lucrurile lui David, mi-a căzut în mână o scrisoare pe care el voia să i-o dea Melissei în ziua căsătoriei. Am hotărât că trebuie să i-o trimit eu. Dar între timp, ea se mutase şi mi-a trebuit luni de zile pentru ca s-o găsesc. Locuia la Vancouver şi era chelneriţă într-un restaurant ca s-o poată creşte pe Debbie despre a cărei existenţă cu un ştiam nimic.

— Nu ştiai că avea o fetiţă?

— Nu. Melissa a descoperit că este însărcinată la două săptămâni după moartea lui David.

Căută în buzunarul interior al hainei şi scoase o fotografie.

— Uite, ea este.

Trisha văzu o fetiţă încântătoare, de vreo şapte-opt ani cu părul negru şi scurt. Avea aceeaşi ochi ca şi David, acelaşi zâmbet cald.

— Melissa şi Debbie au dat un nou sens vieţii mele, continuă Cody. Banii aceia pe care îi investisem îmi vor permite să le ajut. I-am dat Melissei imediat jumătate din ei, ceea ce i-a permis să-şi abandoneze serviciul şi să-şi reia studiile de psihologie. Cât priveşte Debbie, nu are ce griji să-şi mai facă pentru viitor. La majorat, va avea un capital important de care va dispune cum va dori.

Ea îi mângâie uşor obrazul. Nu mai plângea, dar ochii îi erau încă umezi. Privind-o, Cody avu o strângere de inimă. Cum putea el să creadă că ea îi ascunde ceva? Dacă nu ar fi fost sinceră cu el, povestea lui nu ar fi emoţionat-o atât.

Avu un impuls irezistibil de a-i cere mâna, aici, imediat. Se răzgândi repede. Părea atât de tulburată, încât ar fi fost în stare să-i spună da fără să se gândească. Iar el dorea ca ea să ia această hotărâre în deplină cunoştinţă de cauză.

Mâine, se va duce să cumpere o verighetă. Mai rămânea doar un singur amănunt de pus la punct înainte de a-i vorbi despre viitorul lor. Prefera însă să-i facă surpriză.

Întoarsă în apartamentul său, Trisha se dezbrăcă şi se întinse pe pat. Reflex, luă ursuleţul de pluş care trona de acum pe noptieră şi-i mângâie botul.

Ezitase să accepte invitaţia lui Eric Stern de teamă ca acesta, din neatenţie, să rostească numele lui Paul. Vânzarea imobilului se făcea prin această agenţie, dar într-un cadru neoficial cum era acest grătar, Eric Stern ar fi putut să uite că Cody nu trebuia să cunoască numele adevăratului vânzător.

Până la urmă însă, Cody abia dacă schimbă vreo două vorbe cu Eric şi temerile Trishei dispăruseră.

Panica o cuprinsese când Cody îi spusese că vrea să-i vorbească. Îi va spune oare că ştia totul despre Paul? Sau, poate, că pleacă a doua zi acasă?

Din nou, nu avusese motiv să se teamă. Dezvăluirile lui Cody priveau moartea tragică a tatălui şi fratelui său. Trisha fusese foarte tulburată. În seara aceasta i se părea că îl iubeşte şi mai mult, pentru dezvăluirile sincere pe care i le făcuse.

A doua zi dimineaţă, lipsi de la magazin în jurul orei zece pentru a se duce la bancă. Când se întoarse, Anne îi spuse că telefonase Paul, şi că dorea ca ea să-l sune cât mai repede.

— Trebuia să se ducă la tribunal, adăugă Anne. Dar dacă suni acum, ai o mică şansă de a-l prinde înainte să iasă din birou.

În timp ce Anne se ocupă de o clientă, Trisha se duse în camera din spate şi ridică receptorul. Ştia foarte bine de ce o sunase Paul: voia să ştie dacă, în sfârşit Cody îi dăduse un răspuns. Formă numărul, dar închise chiar la prima sonerie. Paul va mai aştepta.

Deocamdată, nu avea chef să vorbească cu el. Discuţia de ieri cu Cody îi accentuase şi mai mult sentimentul de vinovăţie care o bântuia de la începutul acestei poveşti. El i se destăinuise cu atâta sinceritate. Ascultându-l i se făcuse ruşine de propriile-i minciuni şi de ipocrizia ei.

Oare Cody s-ar supăra tare pe ea dacă ar afla că încercase să-i vândă imobilul pentru a-l salva pe Paul dintr-o situaţie catastrofică? Era o întrebare stupidă. Se va supăra pentru că-l minţise. Poate va crede chiar că flirtase cu el cu un scop anume? La gândul acesta o străbătu un fior de teamă. Măcar de nu şi-ar imagina niciodată aşa ceva!

Când ajunse în parc unde se obişnuiseră de acum să ia prânzul, o durea cumplit capul şi constată cu uşurare că ajunsese prima. Cu puţin noroc, îi va dispărea migrena până la sosirea lui Cody.

Trecuse deja un sfert de oră şi ea continua să aştepte. Ciudat

De obicei, el venea întotdeauna primul. Avusese oare vreo problemă de ultimă oră?

Trecu o jumătate de oră, apoi trei sferturi. Şi totuşi Cody încă nu apăruse. După o oră, Trisha se întoarse la magazin, cuprinsă de teamă la

gândul că lui Cody i s-ar fi putut întâmpla ceva grav.

Când Anne îi spuse că el telefonase, simţi o mare uşurare. Aceasta fu însă de scurtă durată. Mesajul lui Cody fusese succint: plecase în Hawaii şi nu putea să mai ia prânzul cu ea. Nicio explicaţie în privinţa motivului plecării. Nu spusese nici când se va întoarce.

Îngrijorată totuşi, Trisha telefonă la hotelul lui. I se spuse că domnul Malone eliberase camera şi că nu urma să se mai întoarcă.

Trishei i se păru că-i fuge pământul de sub picioare. Cody plecase... fără să-şi ia la revedere. Nu-i venea să creadă.

Se întrebă ce anume l-o fi îndemnat să plece atât de repede. Poate că-i telefonase cineva de dimineaţă ca să-l anunţe că va avea loc o erupţie şi-i ceruse să vină imediat?

Dar atunci, de ce nu-i precizase Cody în mesaj că se duce să se întâlnească cu Al? Ar fi trebuit să bănuiască faptul că această plecare precipitată o va surprinde...

Şi dacă, plictisit să-i mai facă, fără rezultat, curte, se hotărâse să renunţe?

Nu, ea nu putea să creadă asta.

Nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să ia o decizie. Se va duce după el în Hawaii. Nu-i spusese el într-o zi că dorea să i-l prezinte pe Al? Cu aceeaşi ocazie, el va putea să-i prezinte şi vulcanii din parcul naţional. Şi dacă el nu se va bucura să o vadă, cu atât mai rău. Cel puţin, lucrurile se vor limpezi astfel.

O oră mai târziu, Trisha era în avion. În momentul decolării, se gândi că nici măcar nu avea numărul de telefon al lui Al. Nu avea importanţă. Probabil că exista un singur vulcanolog pe nume Al care lucra la Kilauea. Îl va găsi până la urmă.

Închirie o maşină la aeroportul Hilo şi porni spre parcul naţional. Ajunsă aici, fu îndrumată spre birourile centrului american de studii geologice, care centraliza toate cercetările asupra vulcanilor din Hawaii.

După ce bătu la mai multe uşi, obţinu în sfârşit informaţiile pe care le căuta. Grupul de cercetare al lui Al plecase pe teren.

— Veniţi cu mine, o să vă explic unde se află punctul lor de adunare, îi

spuse unul dintre responsabilii centrului.

Înarmată cu o hartă, Trisha urmă itinerarul pe care acesta i-l indicase. Trebui să se îndepărteze de traseele turistice pentru a o lua pe un drum desfundat de vreo câţiva kilometri.

În sfârşit, zări cabana şantierului şi mai multe maşini staţionate în apropiere. Ajunsese.

Abia îşi parcă maşina când zări un elicopter învârtindu-se pe deasupra maşinilor şi aterizând la vreo cincizeci de metri mai departe ridicând un nor de praf. O clipă mai târziu, coborî un bărbat.

Stupefiată, Trisha îl recunoscu pe Cody îmbrăcat într-o cămaşă şi un pantalon kaki.

Fu cât pe ce să fugă spre el şi să i se arunce în braţe, dar privirea pe care el i-o aruncă în acea clipă o încremeni pe loc.

— Anne mi-a spus că ai plecat în Hawaii, spuse ea timid. Am bănuit că te-a chemat Al şi m-am gândit să vin şi eu încerca să vorbească pe cât posibil de calm, dar cuvintele îi ieşeau cu greu pe buze.

— Fireşte, dacă te deranjez... mai spuse ea.

— Mărturisesc că nu mă aşteptam să te găsesc aici. Mă gândeam că ai alte ocupaţii

— Adevărat că avem mulţi clienţi la magazin în perioada aceasta, dar Anne m-a asigurat că se va descurca singură.

— Ai fost în parc la prânz?

— Da, bineînţeles.

— Aha!

De ce nu-şi cerea el scuze pentru că o lăsase să aştepte în zadar? Nu-i stătea în obicei să se poarte aşa. Ea îi scrută chipul uimită.

— Ce nu este în regulă, Cody? întrebă ea.

— Totul este în regulă.

— Eşti sigur?

— Da. Absolut sigur.

Deodată, auzi un zgomot de paşi în spatele ei. Când se întoarse, văzu la câţiva metri de ea un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o servietă în mână. Probabil că ieşise din cabana şantierului a cărei uşă rămăsese deschisă.

— Bine, John, zise Cody. Vin şi eu imediat.

— Mă duc să pregătesc bagajele, răspunse John întorcându-se spre cabană.

— Lucrezi cu echipa de cercetători? întrebă Trisha.

— Temporar. Unul dintre piloţii lor de elicopter este bolnav şi Al m-a rugat să-l înlocuiesc.

— Aşadar, de aceea ai plecat pe neaşteptate?

— Pe neaşteptate?

— Am telefonat la hotelul tău şi mi-au spus că ai eliberat camera. Ca şi cum nu te-ai mai întoarce.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Asta înseamnă că ai renunţat să mai cumperi imobilul din Kauai?

— Nu. Îţi repet, am venit aici pentru că Al avea nevoie de mine. S-a format o nouă fisură la Puuo o şi o scurgere de lavă. Al este acolo cu toată echipa sa, iar eu trebuie să le duc materialele, apă şi provizii.

Ridică ochii spre cerul înnorat, şi apoi se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Pot să te însoţesc?

— Cu siguranţă că eu voi petrece noaptea acolo. Echipa lui Al nu este în pericol, dar eu trebuie să fiu acolo cu elicopterul ca la nevoie să-i pot evacua.

Deodată, ochii îi licăriră şi expresia i se schimbă imperceptibil.

— Dar dacă eşti pregătită să-ţi petreci noaptea într-un cort, poţi să vii cu mine.

Trisha nu şovăi nicio clipă.

— Atunci, să mergem.

Îi ajută pe John şi pe Cody să încarce lăzile cu materiale în elicopter. Apoi, la sfatul lui Cody, alese o vestă călduroasă dintre cele aflate în cabană.

În sfârşit, urcă în elicopter.

Cody trecu la comandă, şi curând aparatul se ridică deasupra copacilor legănându-se în stânga şi-n dreapta ca un cărăuş stângaci înainte de a se stabiliza şi a porni spre vulcanul Kilauea.

După ce pădurea de ferigi şi copaci se sfârşi, urmă un peisaj lunar format din dune sulfuroase, arbori pietrificaţi şi mici cratere din care ieşeau valuri de fum.

Deodată, în timp ce survolau craterul, zăriră un mic grup de persoane care le făcea semne amicale.

— Iată o parte din echipă! exclamă Cody arătând cu degetul înspre ei. Al este de partea cealaltă, cu alţii.

Cam cu vreo doi kilometri mai departe, un con de aproximativ treizeci de metri înălţime, care semăna cu un coş uriaş de fum, arunca spre cer lava fierbinte.

După cum îi explicase Cody lui Trisha, conul Puuo o s-o formase din lava lichidă care reuşise să străpungă crusta tare aflată la suprafaţă. Torentele de lavă clocotindă curgeau de-a lungul conului vulcanic şi se răspândeau încet pe sol, câştigând încetul cu încetul teren. După spusele lui Cody, era vorba despre o erupţie mică, dar Trisha nu se simţea liniştită ştiind că Al hotărâse să stabilească tabăra la mai puţin de un kilometru de con.

— Eşti sigur că nu este niciun pericol? strigă ea ca să poată domina zgomotul motorului.

— S-au mai văzut scurgeri de lavă coborând până la mare şi distrugând totul în calea lor. Dar după spusele lui Al, erupţia aceasta nu va fi de mare anvergură. Şi el ştie ce vorbeşte. De zece ani de când studiază acest vulcan, a văzut mai mult de patruzeci de erupţii.

Câteva minute mai târziu, aterizară lângă un al doilea elicopter în jurul căruia mişunau asistenţii lui Al. Doi dintre ei erau aplecaţi peste nişte instrumente de măsură şi notau ceva, în timp ce un altul observa erupţia din binoclu.

Cody îi arătă Trishei mai în depărtare un alt cercetător care, îmbrăcat într-un costum de cosmonaut prelua probe de lavă. La vreo sută de metri de el, se aflau alţi doi oameni cu faţa protejată de o mască de gaze.

— Erupţiile sunt întotdeauna însoţite de emanaţii toxice, îi explică el.

La scurtă vreme, cei doi bărbaţi se întoarseră şi se alăturară micului grup. Cody făcu prezentările.

Al Axton era un bărbat înalt, cu o faţă lungulaţă încadrată de un păr

blond şi creţ. Trishei i se păru imediat simpatic. Asistenul lui, Warren Devenson, părea mai taciturn, dar îi strânse călduros mâna tinerei. Niciunul dintre ei nu părea mirat de prezenţa ei alături de Cody.

Se hotărî ca o parte a echipei să se ducă peste noapte la prima tabără, în timp ce Ai, Warren şi Cody vor rămâne pe loc ca să observe vulcanul.

— Preferi să te duci la prima tabără? o întrebă Cody. Nu vreau să te oblig să-ţi petreci noaptea la mai puţin de un kilometru de o erupţie vulcanică.

— Rămân aici, răspunse ea. Oricum, în caz de pericol, avem elicopterul

El zâmbi.

— Într-adevăr, pentru acest gen de pericol, suntem pregătiţi.

El se îndepărtă ca să-l ajute pe Al şi pe Warren să descarce materialul. Ceilalţi cercetători îşi strânseseră deja instrumentele de lucru şi urcau în cel de-al doilea elicopter. Era timpul să decoleze, pentru că deja se ridicase ceaţa şi nu se mai vedea decât lava fierbinte care se scurgea din con.

În timp ce Ai şi Cody studiau datele adunate de către colegii lor, Warren instala tabăra. Trisha se făcu şi ea de folos încălzind o cutie de conserve pe un mic reşou cu gaz, pentru masa de seară.

În cursul cinei, nu discutară decât despre erupţie: despre viteza de scurgere a lavei, despre temperatura ei, despre compoziţie, despre natura gazelor toxice care însoţeau erupţia şi despre posibilă evoluţie a situaţiei.

Trisha spera ca, după-masă să rămână singură cu Cody, dar acesta dispăru împreună cu Warren fără să-i propună să-i însoţească.

Pe la ora zece, cum ei încă nu se întorseseră, hotărî să-şi instaleze cortul şi să se culce. Al se retrăsese deja în cortul lui de câtva timp. După sforăiturile sonore care ajungeau până la ea, Al dormea deja buştean.

Ea îşi puse cortul ceva mai departe şi desfăcu sacul de dormit pe care i-l dăduse Cody. După ce folosi puţină apă ca să se spele, intră în cort.

Apropierea erupţiei făcea ca atmosfera să fie caldă. Era suficient de cald încât să poată dormi doar în lenjerie. Vesta groasă o făcu sul şi o folosi ca pernă.

Îşi scoase blugii şi tricoul pe întuneric, apoi căută pe pipăite fermoarul

cortului ca să-l închidă. Deodată, dădu cu mâna de un picior gol şi scoase un ţipăt.

CAPITOLUL 10

Îngrozită, Trisha auzi un hohot de râs vesel.

— Eu sunt, zise Cody.

— Cody... M-ai speriat îngrozitor! Este cortul meu.

— Nu sunt decât trei corturi. Le-am spus celorlalţi că eu o să stau cu tine. Doar nu vrei să dorm afară?

— Ai putea merge în cortul lui Warren, din moment ce el va sta o mare parte din noapte să observe erupţia...

El intră în cort. Trisha îi distinse în semiobscuritate faţa şi torsul puternic. Apoi, două mâini i se puseră pe umeri şi simţi că va cădea pe spate.

Cody se lungi peste ea.

— Nu! exclamă ea încercând să se degajeze.

El o făcu să tacă sărutând-o. Atingerea buzelor sale o surprinse şi pentru o clipă încetă să se mai zbată. Curând însă, încercă din nou să-l împingă. Degeaba. Cody o prinse de mâini şi o imobiliză. În disperare de cauză, ea alese o altă tactică: să rămână total inertă şi să aştepte ca el să renunţe din cauza lipsei ei de reacţie.

Cody îi acoperi faţa şi gâtul cu sărutări. Atingerea obrajilor lui neraşi pe pielea ei fină, îi trezi o dorinţă sfâşietoare.

Deodată, îndepărtându-i sutienul, el îi mângâie sânii şi-i cuprinse buzele într-un sărut pătimaş, care o făcu să vibreze din toată fiinţa ei. Îşi rătăci mâinile în părul lui.

Cuprinzând-o cu braţele, el se răsturnă pe spate şi Trisha se trezi peste el. Continua să o ţină îmbrăţişată, dar fără să o reţină cu forţa.

— Eşti liberă să alegi, îi şopti el.

Dar ea nu voia să fie liberă. Voia să simtă în braţele lui Cody, minunile dragostei şi dorinţei. Se aplecă peste el şi-l sărută.

Fără să-şi desprindă buzele de ale ei, Cody îi desfăcu sutienul şi-i cuprinse sânii în palme. Apoi, înainte de a începe să-i mângâie, îi zgândări uşor cu limba sfârcurile, până ce ea se cambră înspre el.

— Asta vrei? murmură el.

— Oh, da

Atunci, el îi conduse mâna Trishei până la primul nasture al cămăşii lui. Ea începu să-i desfacă rând pe rând până ce ajunse la centură. Îndepărtându-i cămaşa, îi mângâie pieptul puternic acoperit cu un păr moale.

În clipa aceea, Cody îi acoperi sânii cu sărutări, mângâindu-i spatele, şoldurile, coapsele, electrizându-i trupul fremătând de dorinţă. Trisha gemu. O undă fierbinte o străbătu, trezindu-i fiecare părticică a trupului.

— Dragostea mea... spuse ea încet.

— Nu eşti obligată să faci asta, şopti el.

— Cum

— Nu mai este nevoie să mă seduci pentru a mă face să cumpăr imobilul acela din Kauai. Afacerea este încheiată.

Trishei îi trebui câteva minute ca să coboare din nou pe pământ şi să înţeleagă sensul cuvintelor.

— Dar cum?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, spuse el mai tare. De când ai descoperit că am bani, ai hotărât să mă faci să cumpăr imobilul prietenului tău Paul. Care dintre voi doi a avut ideea? Tu sau el? Trebuie că-l iubeşti foarte mult dacă ai acceptat să-mi joci o asemenea comedie!

Trisha începu să tremure din tot corpul.

— Cum ai aflat? murmură ea din vârful buzelor.

— M-am dus la agenţia imobiliară azi-dimineaţă. Mă hotărâsem să cumpăr imobilul, dar voiam mai întâi să aflu cine este proprietarul. Insistenţa ta de a-mi vorbi despre asta m-a intrigat.

El tăcu, de parcă ar fi aşteptat o reacţie din partea ei, dar ea avea gura atât de uscată încât nu putu să rostească niciun cuvânt.

— La început, agentul imobiliar a refuzat să-mi spună, continuă el. Zicea că încheiase cu proprietarul un aşa-zis aranjament care îi permitea să semneze actele în locul lui. Dar când i-am spus că nu voi cumpăra imobilul fără să cunosc identitatea proprietarului, a cedat. Am aflat aşadar că proprietarul se numea Paul Lawton, un avocat din Honolulu. Paul Lawton... Cum de nu mi-am dat seama de nimic mai devreme? Bărbatul căruia îi

datorezi totul. Probabil că este la mare ananghie dacă vinde imobilul acela atât de ieftin.

— Cody

— Dar îmi scăpa un amănunt. De ce ai venit tu aici, când trebuia să fii cu el, să sărbătoriţi cu şampanie reuşita planului vostru? Tu însăşi mi-ai dat o explicaţie când m-ai întrebat dacă am renunţat să mai cumpăr imobilul. Paul Lawton nu a reuşit să te anunţe la timp că am semnat actele.

„Iată de ce îi telefonase Paul dimineaţă”, gândi Trisha cu amărăciune. Voia să-i anunţe vestea cea bună...

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Căzuse într-o capcană. Erau atâtea lucruri nespuse, atâtea mici minciuni în povestea aceasta

Cum să-i explice lui Cody ce se petrecuse cu adevărat? Nu va crede niciodată că făcuse totul pentru prietenia ei cu Paul, pentru a-l salva de la ruină şi dezonoare.

— La drept vorbind, eu bănuiam ceva de multă vreme. Te-am văzut într-o noapte dând un telefon la miezul nopţii, după ce am plecat de la tine. Pe cine ai fi putut să suni la o asemenea oră, dacă nu pe amantul tău? Dar mărturisesc că nu m-am gândit că este Paul Lawton, nici că eraţi pe cale să urziţi o asemenea manevră.

Trisha simţea un nod în gât şi buzele îi erau ca paralizate. Totuşi, trebuia să-i explice lui Cody că se înşela în privinţa ei.

— Nu este ceea ce crezi

Dar el o întrerupse.

— Când ai aflat că am plecat de la hotel, ai crezut că planul vostru a căzut. Şi atunci, ai luat primul avion spre Hawaii. Văzându-te sosind, m-am întrebat care erau intenţiile tale. Iată de ce am venit în acest cort. Voiam să ştiu până unde poţi merge pentru a-l salva pe Paul

Pe Trisha o cuprinse disperarea.

Cody o dispreţuia. O credea pe ea în stare să-l manipuleze, când de fapt el o manipulase acum. Şi când se gândea că, adineauri, îşi imaginase că o doreşte şi o iubeşte din tot sufletul

O durere ascuţită îi străpunse inima. Nu mai avea decât o dorinţă: să

fugă cât se poate de departe. Să nu-l mai vadă niciodată. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi putut să o creadă atât de lipsită de scrupule.

Se ridică brusc, îşi puse vesta şi-şi căută pe pipăite blugii.

— Ce faci?

— Voi dormi în elicopter, răspunse ea cu o voce tremurată.

Ieşi fără să fi apucat să-şi pună blugii. Tenişii îi rămăseseră în faţa cortului. Se încălţă cu ei. Tălpile erau umede şi reci, dar ea nici nu băgă de seamă.

Împiedicându-se prin întuneric, alergă până la elicopter. Când fu înăuntru, îşi puse blugii cu mare greutate pentru că mâinile îi tremurau.

Dacă ar fi ştiut să piloteze acest elicopter, ar fi plecat imediat!

Nu voia să-l mai vadă niciodată pe Cody. Va pleca în zori, înainte ca toată echipa să se trezească. Când zburase cu elicopterul pe deasupra zonei, zărise un drum care cobora spre mare. Va merge pe el până când va ajunge într-un sat.

Până atunci însă, era mai bine să încerce să doarmă pentru a-şi recăpăta forţele.

Sări peste scaune, ajunse în spate şi se întinse pe jos. În această poziţie incomodă, reuşi totuşi să doarmă câteva ore.

La primele raze ale soarelui, Trisha îşi legă şireturile la tenişi şi coborî din elicopter. Porni la drum, tremurând uşor în răcoarea dimineţii.

După vreo doi kilometri, intră într-o pădure deasă, care urca panta vulcanului.

Pe alocuri, drumul era blocat de tufişuri spinoase şi ferigi luxuriante, obligând-o să facă ocoluri.

Dar îşi continuă voinicește drumul, hotărâtă să ajungă în vale prin propriile ei forţe.

Soarele îi arăta că merge în direcţia cea bună. Curând însă, dispăru în ceaţă, lipsind-o astfel de unicul ei mijloc de orientare. În jurul ei, copacii erau prea înalţi ca să poată vedea unde este. Cât priveşte poteca, aceasta dispăruse şi ea în vegetaţia bogată.

Fu cât pe ce să se întoarcă, dar numai gândul de a-l revedea pe Cody o făcu să continue drumul. „Curaj, îşi spuse, valea nu poate fi prea departe”.

Pe măsură ce înainta, pădurea se mai rărea. Copacilor şi tufişurilor, le luau locul blocuri de lavă şi trunchiuri de arbori doborâţi care semănau cu nişte siluete descărcate de pe un câmp de luptă.

Trisha se simţi din nou descurajată. Era din ce în ce mai puţin sigură că înaintează în direcţia bună. Uneori i se părea că aude bubuituri îndepărtate. Oare vulcanul continua să arunce lavă? Sau venea oare o furtună? O presimţire sumbră o făcu să se grăbească.

Oare se învârtise în cerc fără să-şi dea seama? în jurul ei, se întindea acum un peisaj dezolant, ascuns pe alocuri de perdele de ceaţă.

Deodată, inima îi tresări în piept. Acolo, în spatele unei grămezi de zgură, i se păru că zăreşte o scurgere de lavă care ieşea din măruntaiele pământului. Se apropie puţin şi mirosul caracteristic de sulf, un miros acru şi înţepător, aproape că o sufocă.

Înspăimântată, Trisha o luă la vale ca şi cum ar fi urmărit-o cineva. Se împiedică de câteva ori şi trebui să mai încetinească. Ce să facă? Unde să se refugieze? Va fi oare ajunsă din urmă de fluviul de lavă, va fi încercuită de foc?

Îngrozită, simţi că i se moaie picioarele. De ce trebuise să facă pe deşteapta şi să plece? Dacă ar fi rămas în tabără, Cody ar fi dus-o până la maşina ei în cursul dimineţii.

Cody... O fi plecat oare în căutarea ei?

Se uită la ceas. Avea impresia că merge de ore întregi, dar abia trecuseră două ore de la plecarea ei. Poate că el nici nu-şi dăduse seama încă de dispariţia ei.

Deodată, privirea îi căzu pe o linie mai deschisă la culoare care tăia panta în sens transversal. Ai fi zis că este o cărare... Cu inima plină de speranţă, alergă într-acolo.

Da, era chiar o cărare îngustă şi stâncoasă, dar bine trasată. Poate că era chiar poteca pe care urcase restul echipei, pentru a ajunge la vulcan? Dacă era aşa, era salvată. Dar în care sens s-o urmeze mai departe?

Ridică privirea şi scrută cerul prin ceaţa care se mai risipise un pic şi zări în stânga ei discul alb al soarelui. Din câte îşi amintea, Cody îşi pilotase elicopterul spre nord pentru a ajunge la craterul Kilauea. Trebuia deci ca

ea s-o pornească în sens invers.

Imediat, porni la drum. Nu mâncase nimic de ieri şi începea să resimtă efectele oboselii, dar speranţa îi dădea putere să continue.

Mergea deja de vreun sfert de oră, când auzi în depărtare zgomotul unui elicopter. Ridică privirea şi zări aparatul care se îndepărta în direcţia opusă celei în care mergea ea. Oricum, cu ceaţa asta, ar fi putut să treacă chiar pe deasupra ei şi s-ar fi putut să n-o vadă.

Gândul acesta o deprimă. Nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de singură. Nu putea conta decât pe propriile-i forţe pentru a ieşi din încurcătura asta. Cody? El o dispreţuia şi cu siguranţă că nu-şi făcea griji din cauza dispariţiei ei. Ba dimpotrivă, va fi foarte fericit că scăpase în sfârşit de ea.

Deodată, un zgomot o făcu să tresară. Parcă era un zgomot de paşi. Se căţără pe o moviliţă, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă:

— Hei! Este cineva?

Doi bărbaţi apărură pe potecă. Văzând-o, rămaseră amândoi încremeniţi şi nu scoaseră un cuvânt.

Trisha simţi cum o cuprinde un val de bucurie. Niciodată nu mai fusese atât de bucuroasă să vadă o fiinţă umană! Apoi, îşi dădu seama cum se putea s-o fi văzut ei: ciufulită, cu obrajii roşii, îmbrăcată cu o vestă un pic cam mare pentru ea şi cu nişte blugi sfâşiaţi de mărăcinişuri. Şi izbucni în râs.

— De unde ai apărut? întrebă unul dintre bărbaţi.

Trisha se gândi că povestea ar fi fost prea lungă...

— Am fost cu un grup şi m-am rătăcit, zise ea coborând de pe moviliţă şi apropiindu-se de ei. Aveţi puţină apă? Mor de sete!

Cel care-i vorbise îi întinse o ploscă, în timp ce ai doilea scoase din rucsac sandvişuri. Ea îşi dădu seama că-i era o foame de lup. Devoră două sandvişuri pe nemestecate înainte de a simţi că îşi mai potolise foamea.

Între timp, li se mai alăturară alte patru persoane. Era vorba despre un grup de excursionişti care coborau spre un refugiu aflat la câţiva kilometri de aici. Îi propuseră Trishei să-i însoţească. Aveau un microbuz parcat la refugiu şi, de îndată ce vor ajunge, unul dintre ei o va conduce la maşina

ei.

Mergeau de vreo jumătate de oră când apăru pe cer un elicopter. În timp ce ceilalţi membri ai grupului făceau semne amicale pilotului, Trisha îşi continua drumul fără să ridice ochii, hotărâtă să-l ignore până la capăt. Pentru că, într-adevăr, recunoscuse elicopterul lui Cody. Aparatul se roti puţin deasupra lor, apoi vira spre est şi până la urmă dispăru la orizont.

Trisha ajunse la refugiu frântă de oboseală. Ceaţa se ridicase şi soarele ca de plumb îşi trimitea razele pe pantele vulcanului. Ar fi vrut să-şi scoată vesta pentru că-i era cald şi era toată transpirată, dar dedesubt nu avea decât sutienul. Henry, organizatorul grupului de excursionişti, o conduse cu microbuzul până la maşina ei. Cea a cercetărilor era şi ea aici, dar cabana era încuiată.

Trisha îl rugă pe Henry să-i împrumute un pix şi o bucăţică de hârtie pe care scrise: „Nu vă faceţi griji pentru mine. Mă întorc astăzi în Kauai”. Cody n-o să-şi facă inima rea pentru ea, cu siguranţă, dar prefera să-l liniştească pe Al şi echipa lui.

Prinse bileţelul în clanţa uşii cabinei, scoase cheile maşinii ei din buzunarul blugilor unde le strecurase în ajun şi-i mai mulţumi lui Henry încă o dată.

Drumul de întoarcere i se păru extrem de rapid. În timp ce kilometri treceau în viteză, îi reveni în minte rechizitoriul lui Cody. Frica şi oboseala îi estompaseră pentru moment amintirea, dar acum că era în afară de pericol, o cuprindea iarăşi furia. Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraji. „Să fii blestemat Cody Malone, murmură ea printre dinţi. Nu vreau să mai am de-a face cu tine niciodată!” Ajunsă la aeroport, depuse cheile maşinii la biroul de închirieri, îşi recuperă garanţia şi se duse să se informeze asupra zborurilor. Tocmai traversa holul aeroportului când o mână se puse pe umărul ei.

— Pleci?

Trisha se întoarse brusc. Cody se afla în faţa ei. Îi vorbise calm, dar ochii îi erau încercănaţi şi o cută adâncă îi bara fruntea.

— Dă-mi drumul! strigă ea îndepărtându-se repede de el.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Este inutil. Mi-ai spus deja totul.

— Dar tu nu mi-ai spus totul. Vino, să ne aşezăm undeva să vorbim. O luă de braţ şi o conduse spre sala de aşteptare. Trisha încercă să reziste, dar cum unii de prin preajmă îi priveau cam ciudat, renunţă să mai facă scandal.

Preţ de o fracţiune de secundă, se gândi că ea şi Cody ofereau probabil un spectacol ciudat. Ea cu vesta ei plină de praf, cu blugii sfâşiaţi pe la genunchi şi cu tenişii care deveniseră cenuşii. Cât priveşte Cody, purta tot cămaşa şi pantalonii kaki, asemenea rangerilor, dar împrăştia un ciudat miros de sulf. În mijlocul turiştilor îmbrăcaţi în cămăşi hawaiene şi bermude, ei trebuie să fi părut nişte extratereştri.

— Suntem priviţi, murmură ea.

— Şi ce dacă? Nu-mi pasă ce crede lumea despre noi.

O făcu să se aşeze într-un fotoliu şi el se aşeză în faţa ei ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape.

— Ce te-a apucat de ai fugit ca o hoaţă? Am fost mort de îngrijorare. O oră întreagă te-am căutat în jurul taberei înainte să-mi dau seama că vei încerca probabil să ajungi prin propriile-ţi puteri la maşina ta.

— Îmi pare rău, nu m-a lăsat sufletul să te trezesc ca să-ţi spun că plec.

— Ai fi putut s-o păţeşti rău de tot! zise el, furios. Dacă te-ai fi pierdut prin pădure, ar fi putut trece zile întregi până te-ar fi găsit!

Tonul acesta furios făcu să bată inima Trishei mai repede. Aşadar, el fusese foarte îngrijorat... Ţinea oare un pic la ea? Sau poate se temuse să nu fie făcut răspunzător de dispariţia ei?

Deodată, el se aşeză lângă ea.

— Ai fost foarte imprudentă, dar nu despre asta vreau să-ţi vorbesc

— Trebuie să prind un avion, nu am timp

— O să mă asculţi până la capăt sau te strâng de gât! îi aruncă o privire ucigaşă. Trisha îşi înfundă mâinile în buzunarele vestei.

— Bine, te ascult, zise ea.

— Regret tot ceea ce ţi-am spus ieri. Am fost convins că nu mă iubeşti şi durerea aceasta m-a înnebunit. Astăzi, ştiu că m-am înşelat.

— Nu mai crezi că am încercat să te seduc pentru a te face să cumperi

imobilul lui Paul? murmură ea.

— Nu, nu mai cred. Dar mi-a trebuit timp ca să înţeleg asta. Mi-a fost atât de teamă că o să te pierd, azi-dimineaţă, încât am văzut adevărul. Dacă ai fi vrut într-adevăr să mă seduci pentru a mă face să cumpăr afurisitul acela de imobil, acuzaţiile mele nu te-ar fi rănit în asemenea măsură. Te-ai fi mulţumit să ridici din umeri şi să recunoşti că misiunea ta se opreşte aici, din moment ce imobilul fusese vândut.

Trisha îşi plecă privirea. Cody îi luă mâna şi i-o puse pe genunchii lui.

— Ieri dimineaţă, aveam trei surprize pentru tine, continuă el. Prima: cumpărasem acel imobil. A doua: hotărâsem să accept propunerea lui Al şi să deleg conducerea cercetărilor de la muntele St. Helens asistenului meu, ca să pot să-mi petrec următoarele şase luni în Hawaii.

Îi prinse bărbia şi o obligă să-l privească mai înainte să continue:

— A treia surpriză, era un inel de logodnă. Voiam să te cer în căsătorie. Şi îţi cer şi astăzi mâna, dacă vrei să mă ierţi pentru tot răul pe care ţi l-am făcut.

Trisha respira cu dificultate. Întrebă cu o voce slabă:

— Şi legătura aceea cu Paul? Mai crezi în ea?

— Nu vreau să mă mai gândesc. Să lăsăm în urmă trecutul. Avem viaţa înaintea noastră ca să ne corectăm greşelile.

În clipa aceea, se anunţă prin difuzor că, pasagerii pentru Kauai erau invitaţi să se ducă în sala de îmbarcare. Trisha ezită văzând oamenii ridicându-se de pe scaunele din jurul ei. Mai avea un oarecare resentiment faţă de Cody, dar nu mai era furioasă.

— Trebuie să-ţi mărturisesc un lucru, Cody. Am luat legătura cu tine având într-adevăr o idee în minte: aceea de a te face să cumperi imobilul. Paul era într-o situaţie disperată. Ar fi prea lung ca să-ţi povestesc acum, dar m-am temut chiar să nu se gândească la sinucidere.

El deschise gura să spună ceva, dar ea îl întrerupse ridicând mâna:

— Tu ai venit în Kauai ca să afli de ce am plecat eu atât de grăbită din Horton, continuă ea. Îţi voi spune.

— Haide să uităm toate astea...

— Am plecat pentru că mă simţeam teribil de atrasă de tine. Mă

temeam ca nu cumva să mă îndrăgostesc, să nu sufăr. Dar ceea ce nu ştiam atunci, este că aş fi putut fugi până la capătul lumii fără ca asta să fi schimbat ceva... în privirea lui Cody apăru o imensă tandreţe. Duse mâna Trishei la buze şi o sărută uşor.

— Ar fi trebuit să înţeleg asta mai de multă vreme spuse el. Şi eu, mă temeam că tu nu mă iubeşti. Uneori, erai atât de distantă că nu mai ştiam deloc ce crezi despre mine. De aceea mi-a trebuit atâta timp, înainte să mă hotărăsc să-ţi spun...

— Ce să-mi spui? întrebă ea privindu-l cu intensitate.

— Că te iubesc şi că nu pot trăi fără tine. Vrei să fii soţia mea, Trisha?

— Da. Vreau. Niciodată nu mi-am dorit altceva, Cody Malone. Chiar din ziua în care ţi-am tras una în cap cu operele complete ale lui Shakespeare.

— Asta s-ar putea numi o declaraţie de dragoste în forţă, remarcă el râzând. Trisha Lassiter, cu riscul de a primi o nouă lovitură în cap, mă căsătoresc cu tine! Dar, de fapt, întotdeauna mi-a plăcut să trăiesc periculos.

Privirea lui Cody o întâlni pe a Trishei şi ea ştiu că această clipă este cea mai frumoasă din viaţa ei.

Sfârşit